સંચાલક અને પ્રકાશક

રણછોડજી કેસુરભાઈ મિસ્ત્રી પ્રસ્થાન કાર્યાલય પારસી અગિયારી સામે અમદાવાદ

શાખાઓ

પ્રિન્સેસ સ્ટ્રીટ
મુંબઈ

કેળાપીઠ
સુરત

પ્રથમ આવૃત્તિ

પોષ ૧૮ ૧

મુદ્રક

મણિલાલ પુરુષોત્તમ મિસ્ત્રી બી. એ. આદિત્ય મુદ્રણાલય રાયખડ અમદાવાદ

અ ર્પ ણ

મારા વડીલ ભાઈ

તથા

મારી સાથે ભાઈસમાન વર્તનારા

મારા સૌ મિત્રોને

લેખકનાં બીજાં પુસ્તકો

નવજીવન પ્રકાશન મંદિર

જીવનશોધન
કેળવણીના પાયા
ગીતાધ્વનિ
ઊધઈનું જીવન

પ્રસ્થાન કાર્યાલય

રામ અને કૃષ્ણ
બુદ્ધ અને મહાવીર
સત્યમય જીવન
ગીતામન્થન

હવે પછી છપાશે :

ગાંધીવિચારદોહન બીજી આવૃત્તિ
તિમિરમાં પ્રભા
વિદાય વેળાએ

પ્રસ્તાવના

લૉર્ડ મોર્લીનું ઑન કૉમ્પ્રોમાઇઝ નામનું પુસ્તક, જેનું મહાદેવભાઈ દેશાઈએ 'સત્યાગ્રહની મર્યાદા' એ નામે ભાષાંતર કર્યું છે, તે પરથી આ પુસ્તકની ઉત્પત્તિ થઈ છે

સાબરમતી સત્યાગ્રહાશ્રમમા ઉપાસનાના વિષય પર એકવાર ચર્ચા ઉત્પન્ન થતા મેં કેટલાક વિચારો રજૂ કર્યા હતા તે વખતે મહાદેવભાઈનુ પુસ્તક છપાયુ નહોતુ તેથી એ ચર્ચા દરમ્યાન મહાદેવભાઈએ એ પુસ્તક પ્રસિદ્ધ થતા નિદાન લાર્ડ મોર્લી મારી સાથે કેટલીક બાબતમા સહમત છે એ જાણવા ખાતર તેનું બીજુ પ્રકરણ મારે વાચી જવુ તથા એ વાચ્યા પછી મારે એની સમાલોચના કરવી એમ મને બાધી લીધો હતો. એ વચન પાળવા મેં આ પુસ્તકનો મૂળ ખરડો લખ્યો હતો એ રૂપમા આ પુસ્તક સ ૧૯૮૩ (ઇ સ ૧૯૨૭–૨૮)મા મેં લખ્યુ હતુ અને તે ખાનગી રીતે કેટલાક મિત્રોમા વચાયુ પણ હતું મારા મિત્ર શ્રી૦ કરસનદાસ ચિતળિયાનો એ પુસ્તક છપાવવા માટે ઘણો આગ્રહ હતો, પણ અનેક કારણોને લીધે એ છપાવા ન પામ્યુ દરમ્યાનમા એનો હસ્તલેખ હાથોહાથ ફરતા, જર્જરિત

થઈ ગયો અને એની બીજી સાફ નકલ કરી રાખવાની જરૂર ઊભી થઈ આ દૃષ્ટિએ તેમજ પુસ્તક ફરી તપાસી જવાની ઇચ્છાથી ઇ સ ૧૯૩૨ના તુરંગવાસ દરમ્યાન હું એ હસ્તલેખ જેલમા સાથે લઈ ગયો હતો જેલમા પણ એ હસ્તલેખ મિત્રોમા વચાયો, અને સર્વેનો એક જ જાતનો અભિપ્રાય થયો કે એ પુસ્તક એના એ રૂપમા છપાય કે વચાય તે કરતા સુધારીને સ્વતત્ર પુસ્તકરૂપે બને અને એની ભાષા સુધારી શકાય તો વિશેષ ઉપયોગી થાય પણ મને એ સુધારી જવાનો ઉત્સાહ જ આવતો નહોતો એના અનેક ભાગોમા હસ્તલેખની જર્જરિત દશા અને સુધારવા માટે ફોરી જવાનો સપૂર્ણ અભાવ એ પણ કારણભૂત હોય છેવટે, ભીનસેવામંડળના બાગ બે મિત્રોએ મૂળ ખરડાની જ મને સાફ નકલ કરી આપી, અને એ પુસ્તક ખાનગીમા ભલે વચાય પણ છાપવુ નહિ એવો મેં નિર્ધાર કર્યો

એ સુધારેલી નકલ મારા બીજા મિત્ર શ્રી પુરુષોત્તમ કાનજીએ જેલમા વાચી અને, જોકે છૂટવાને થોડા જ દિવસો રહ્યા હતા છતા, મારે એ સુધારવુ જ પડશે એમ આગ્રહ કર્યો મારી વિનતિથી એ પુસ્તકમા જે જે ભાગો અસ્પષ્ટ, ક્લિષ્ટ તથા કઠણ શબ્દો કે વાક્યરચનાવાળા હતા તે પર તે નિશાની કરી ગયા, અને કમમા કમ એટલો ભાગ તો મારે સુધારીને લખવો જ જોઈએ એમ હઠ કરી મારે એ હઠને વશ થવુ પડ્યુ એમ કરવા જતા મારે પુસ્તકનુ સ્વરૂપ બદલવાની જરૂર પડી એનુ મૂળ સ્વરૂપ કેવળ સમાલોચનાત્મક હતું, અને તે મોર્લીના પુસ્તક ઉપરાત મહાદેવભાઈના ભાષાતરની સમાલોચનાનુ એમ કરવામા મારે મહાદેવભાઈના પુસ્તકમાથી લાબા ફકરાઓ ટાકવા પડ્યા હતા આથી મારી પોતાની જે કાઈ ભાષાની કઠણાઈ હોય, તેમા ભાષાતરની ભાષાની કઠણાઈનો ઉમેરો થતો હતો, અને તેને લીધે પુસ્તક વધારે કંટાળાભર્યું બન્યુ હતુ વળી પાનેપાને લાબ લાબા

અવતરણો આવે તે પણ સામાન્ય વાચકને ખૂચનારુ હતુ આથી મેં વધારે છૂટથી લખવાનો નિશ્ચય કર્યો એટલે, જોકે ઠેકાણે-ઠેકાણે આમાયે મોર્લીના વાક્યોનો અનુવાદ આવે છે, છતા એ હમેશા અક્ષરશ અનુવાદ નથી, પણ કોઈવાર વધારે વિસ્તારથી, તો કોઈવાર વધારે ટૂકાણમા સાર છે, અને એમ કરવામા જોકે મહાદેવભાઈના અનુવાદનો આધાર તો છે જ, છતા ઘણીવાર એમના વાક્યોને મેં શબ્દો કે રચના બદલીને ફેરવવાની છૂટ લીધી છે આમ હોવાથી અવતરણચિહ્નો સાગથી મૂકી શકાય એમ રહ્યુ નહિ આને લીધે આ પુસ્તકમા હવે ઘણા દેખીતા અવતરણો નથી છતા એમા ઘણા રૂપાન્તરિત કે પૂરા અવતરણો પણ છે એ મારે કહી દેવુ જોઈએ

એટલે, ટૂકામા, આ પુસ્તક આ પ્રકારનુ છે એમા વિચાર, વાણી અને વ્યવહારમા સત્યનો ઉપાસક કેમ વર્તે, અને આપણા દેશના જુદાજુદા પ્રશ્નો વિષે આપણુ વર્તન કેવુ હોવુ જોઈએ અને શુ છે એ વિષેની સિદ્ધાન્ત તેમજ વ્યવહારની દૃષ્ટિએ ચર્ચા છે. એ ચર્ચાની પદ્ધતિ મોર્લીની પદ્ધતિને અનુસરે છે, અને તેને લીધે એમા મોર્લીના પુસ્તકનો આવશ્યક સાર, તેમજ મોર્લીના મત ઉપર મારી ટીકા પણ આવી જાય છે પણ એ મોર્લીના પુસ્તકનો પૂરો સાર પણ નથી, તેમ એમા મોર્લી સાથે કેટલીક બાબતોમા મતભેદ પણ છે

એક બીજી વાત પણ જાણવાની યોગ્ય છે મહાદેવભાઈનો અનુવાદ મોર્લીના મૂળ નિબધનો છે હાલ મોર્લીના નિબધની જે આવૃત્તિ અગ્રેજીમા વેચાય છે તેમા મોર્લીએ ઘણો ફેરફાર કરેલો માલૂમ પડે છે મૂળના ઘણા ભાગો નવી આવૃત્તિમાથી કાઢી નાખવામા આવેલા છે મોર્લીની હાલની આવૃત્તિ સાથે કોઈ મહાદેવભાઈનું ભાષાતર સરખાવવા પ્રયત્ન કરે, અથવા આ પુસ્તકને

મળતા ફકરા મોર્લીની આવૃત્તિમાંથી શોધવા પ્રયત્ન કરે તો વિમાસણમાં ન પડે તે માટે આ જાણવું ઉપયોગી છે.

મોર્લીનું પુસ્તક તો હવે જુગજૂનું થયું ગણાય. કેટલાક ખાસ વિષય પરના એના વિચારો હવે જૂના જમાનાના થયા. એ વિષયોમાં ત્યારબાદ ઘણું વિચારપરિવર્તન થયું છે. એટલે હવે 'ઑન કૉમ્પ્રોમાઈઝ'ની કિંમત જે એક કાળે હતી તે રહી નથી એમ કોઈક ટીકા કરશે. પણ એ વસ્તુ પ્રસ્તુત વિષયમાં મહત્ત્વની નથી. આ પુસ્તકમાંયે એવા ઘણા વિષયો દેખાશે કે જેને વિષે એમ કહી શકાય અથવા થોડાં વર્ષ પછી કહી શકાશે કે એ વિષયોની ચર્ચા હવે મહત્ત્વની નથી રહી. જ્યારે પણ સિદ્ધાન્તની ચર્ચા પ્રત્યક્ષ વ્યવહારના પ્રશ્નોને આગળ ધરીને હોય ત્યારે આવું બનવાનો સંભવ રહે છે. જે પ્રત્યક્ષ વ્યવહારના પ્રશ્નોને પુસ્તકમાં મહત્ત્વ મળ્યું હોય તે ઘણીવાર થોડા દિવસમાં એટલા સર્વમાન્ય થઈ જાય છે કે કોઈ એ વિષે શંકા કાઢનારા જ રહે નહિ એવું બને છે; અને થોડા વર્ષમાં તો એવીયે પરિસ્થિતિ આવે છે કે એ વિચારોને વટાવીને પ્રજા ત્યારપછીના વિચારોને વળગી હોય છે. એટલે એ દૃષ્ટિએ આ પુસ્તકની ઉપયોગિતા થોડો કાળ જ રહે એમ સંભવે. પણ સત્યની ઉપાસના માટે જેવા પ્રકારના માનસની, તથા જેવા પ્રકારના સૂક્ષ્મ વિચારની જરૂર છે તે પ્રાપ્ત કરવામાં એના વાચનથી વાચકને જ્યાં સુધી મદદ થઈ શકે એમ હોય ત્યાં સુધી એ પુસ્તકની ઉપયોગિતા ટળી નથી ગઈ એમ કહી શકાય.

એક બીજો મુદ્દો વિચારવા જેવો છે ખરો. તે એ કે સત્ય શું એટલું બધું ચીકણું છે કે એને માટે આટલી ઝીણી ચર્ચા કરવી પડે છે? અને વળી, સત્યને સર્વાંશે વળગ્યા વિના સત્યના કોઈ એક મહાન અને ઉપયોગી અંશની ઉપાસના કરનાર તેની સિદ્ધિ માટે ચીકણા લોકોએ પકડી રાખેલાં નજીવાં સત્યોની દરકાર ન રાખે તો તેમાં શું બગડે? દા. ત., અંગત સ્વાર્થ માટે નહિ, પણ સાર્વજનિક હિત માટે એકાદ સરકારી નોકરને ફોડ્યો હોય.

તો તેમાં શું કામ દોષ માનવો જોઈએ? અથવા, નિસ્વાર્થ પ્રેમ, —જે સત્યના જેટલા જ મહત્ત્વનો છે—તેને સંતોષવા ખાતર પોતાના નિત્યના સિદ્ધાન્તોમાં થોડો ત્યાગ કર્યો હોય તો તેમાં એવો તે શો મોટો દોષ થઈ જાય છે કે તેથી ચિગાવલા સત્યાગ્રહીઓએ છેડાવું જાઈએ?

આનો ઉત્તર એ છે કે જો આપણે આ કે પેલો પદાર્થ જ સિદ્ધ કરવા ન મથતા હોઈએ, પણ તે દ્વારા જગતના મૂળભૂત સત્યનું દર્શન કરવા મથતા હોઈએ, તેમજ આ કે પેલા મુદ્દામાં જ નહિ, પણ જે કોઈ પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થાય તેમાં આપણને જે સત્ય હોય તે જ સૂઝે, જે સત્ય હોય તેનો જ નિર્ણય થાય, અને તે વિષયમાં આપણી મતિ ભ્રમમાં ન રહે પણ તલસ્પર્શી બને એવી રીતે જો આપણે આપણી બુદ્ધિનો વિકાસ ઇચ્છતા હોઈએ, તથા તેનો અમલ કરવાનું આપણામાં હમેશાં સામર્થ્ય આવે એમ ઇચ્છતા હોઈએ, તો જેટલું આપણને આજ સુધી સમજાયું હોય તેમાં ચીવટાઈથી સત્યનું પાલન કર્યા વિના નહિ જ ચાલે જેટલે અંશે આપણે વિનોદમાયે એનો ભંગ કરીએ છીએ, તેટલે અંશે આપણી બુદ્ધિ અસ્થિર અને અસ્પષ્ટ જ રહે છે, અને આપણો પુરુષાર્થ ક્યાંય પણ મંદ પડેલો માલૂમ પડે જ છે કારણ કે આપણે આપણી બુદ્ધિને આત્મપ્રતારણામાં રહેજ નહિ એવી ટેવ પાડી શક્તા નથી

છતાં, સત્યની ઉપાસના માટે બહુ ઝીણું તાર્કિક પીંજણ કરવાની જરૂર છે જ એમ ન કહેવાય એ માટે પૂ. ગાંધીજીનો આની પછી જોડેલો 'આશ્રમવાસીને પત્ર' એ આ પુસ્તકની યોગ્ય ભૂમિકા અને સત્યોપાસકને ચેતવણી તરીકે થશે, એટલે તેને મેં આખો ઉતાર્યો છે

છેવટે આ પુસ્તકને આ સ્વરૂપમાં મૂકવામાં શ્રી મહાદેવભાઈ વગેરે મારે મિત્રો તરફથી જે પ્રેરણા મળી છે, તે માટે તે સૌનો આભાર માનું છું.

કિશોરલાલ ઘ. મશરૂવાળા

સત્ય કેમ પળાય ?*

ગાયને બચાવવાને સારુ અસત્ય બોલાય કે નહિ એવા કોયડામા પડીને આપણી નજર તળે જે રોજ બન્યા કરતુ હોય તેને ભૂલી જઇએ તો સત્યની સાધના ન થઈ શકે એમ ઊંડા પાણીમા ઊતરવુ એ સત્યને ઢાંકવાનો માર્ગ છે આવા જે કોયડા રોજ આપણી સામે આવી ઊભે છે તેમા આપણે સત્યનુ પાલન કરીએ તો કઠણ અવસરોમા શુ કરવુ એની ખબર આપણને એની મેળે પડી જશે

'આ દૃષ્ટિએ આપણે દરેકે માત્ર પોતા તરફ જ જોવાનુ છે મારા વિચારથી હુ કોઈને છેતરુ છુ ? જો હુ 'અ'ને ખરાબ માનતો હોઉં ને તે સારો છે એમ હુ તેને બતાવુ તો છેતરુ છુ હુ મોટો કે સારો કહેવાવાની ઇચ્છાથી મારામા નથી એવા ગુણો બતાવવાનો પ્રયાસ કરુ છુ ? હુ બોલવામા અતિશયોક્તિ કરુ છુ ? કરેલા દોષ જેની પાસે જણાવવા જોઈએ તેનાથી છુપાવુ છુ ? મને સાથી કે ઉપરી કાંઈ પૂછે છે તેના જવાબમા તેમને ઉડાવુ છુ ? કંઈ કહેવુ જોઈએ તે છુપાવુ છુ ? આમાનુ કંઈ કરતો હોઉં તો હુ અસત્ય આચરુ છુ આમ દરેકે રોજ પોતાનો હિસાબ પોતાની પાસેથી લઈને પોતાની જાતને સુધારવી જોઈએ જેને સત્યની જ ટેવ પડી ગઈ હોય, અસત્ય વચન કાઢી જ ન શકાય એવી સ્થિતિએ જે પહોંચેલ હોય તે ભલે આમ પોતાની પાસે રોજ હિસાબ ન માગે પણ જેનામા લેશ પણ અસત્ય હોય અથવા જે પ્રયત્ને સત્ય આચરી શકે છે તેણે તો ઉપરની રીત પ્રમાણે એ જ કે એવી જાતના જેટલા સૂઝે એટલા પ્રશ્નોના જવાબ પોતાને હમેશા આપવા આમ જે એક માસ પણ કરશે તેને તુરત પોતામા થયેલો ફેરફાર સ્પષ્ટ દેખાશે"

ગાંધીજી

* યરવડા જેલમાથી લખેલા 'આશ્રમવાસીને પત્રો'માથી પત્ર ૧૫ મો તા ૩–૭–૩૨

અનુક્રમણિકા

સત્યમય જીવન

પ્રકરણ ૧ લું

પ્રયોજન

પુસ્તકનું ક્ષેત્ર

§ કેટલાયે વિચારો, માન્યતાઓ, રિવાજો તથા વાણી અને વર્તનના નિયમો આપણામાં લાંબા વખતથી સાચા કે ખોટા તરીકે સ્વીકારાતા આવેલા હોય છે. પણ એ વિચારો વગેરે સાચે જ ખરા હોય કે ખોટા હોય છે એ વિષે શોધ કરી નિશ્ચય કરવાની બાબતમાં મનુષ્યોમાં સામાન્ય રીતે ઢીલાપણું હોય છે. નિશ્ચય થયા બાદ એ નિશ્ચય પ્રગટ કરવામાં એથીયે વધારે ઢીલાપણું હોય છે. પછી તે મુજબ વર્તવામાં એથીયે વધારે ઢીલાપણું હોય એમાં શું કહેવું?

આવા ઢીલાપણા બાબત અનેક કારણો બતાવવામાં આવે છે. પણ એ બધાં કારણોના મૂળમાં જોઈએ તો એક જ મુખ્ય કારણ માલમ પડશે. તે એ કે સત્ય વર્તન રાખવા જતાં આપણને જીવનના વ્યવહારમાં ઘણી અડચણો આવતી માલમ પડે છે. જો અણિશુદ્ધ સત્ય પાળવા જઈએ તો ઘણી જાતનાં દુ:ખ અને

જંજાળમાં સપડાઈએ એવું લાગે છે. તેને બદલે જો તે ઘડીએ જરા જેટલું અસત્ય કરી નાખીએ તો એ બધી આપદા ટળી જતી અને રસ્તો સરળ થઈ જતો લાગે છે આવી સ્થિતિમાં ભલે રામ જેવા કહે કે 'સત્ય એ જ જગતમાં ઈશ્વર છે, સત્યને જ આશરે ધર્મ રહ્યો છે, સત્યમાં જ સર્વ (પદાર્થો)નું મૂળ છે, સત્યથી પર કોઈ પદ નથી,'[1] છતાં સર્વ પ્રસંગોમાં એ વ્યવહારનો નિયમ થઈ શકે કે કેમ એ વિષે શકા આવે છે.

ત્યારે સત્યવર્તન એ અપવાદવિનાનો નિયમ છે કે એને કાંઈ અપવાદો પણ છે, એ શકા છે. એ શકાના મૂળમાં રહેલા વિચારને 'વ્યવહારદૃષ્ટિ' અથવા 'વ્યાવહારિક કુશળતા'—એટલે પરિસ્થિતિ અથવા સમયને અનુકૂળ થઈ વર્તવાનો સિદ્ધાન્ત એ નામ આપી શકાય.

આવી વ્યાવહારિક કુશળતા ક્યારેય યોગ્ય ગણાય કે? અને યોગ્ય ગણાય તો ક્યા પ્રસંગોમાં? આ વિષે વિચાર કરી તેના નિયમો શોધી કાઢવા એ આ પુસ્તકનો ઉદ્દેશ છે. પછી તે નિયમોની દૃષ્ટિએ આપણા દેશના કેટલાક પ્રશ્નો વિષે આપણી વૃત્તિ કેવી જાતની છે તે તપાસવાનો છે. અર્થાત્, દેશના કે જીવનના બધાએ પ્રશ્નોની આમાં ચર્ચા થાય એમ નથી, પણ કેટલાક મહત્ત્વના પ્રશ્નોની સત્યવર્તનની દૃષ્ટિએ સમાલોચના કરી છે, અને કેટલાક પ્રશ્નો મહત્ત્વના ન હોય છતાં વિષયને સ્પષ્ટ કરનારા હોવાથી દાખલા રૂપે ટાંક્યા છે.

१. सत्यमेकेश्वरो लोके, सत्ये धर्मः सदाश्रितः ।
सत्यमूलानि सर्वाणि, सत्यान्नास्ति परं पदम् ॥
(વાલ્મીકિ રામાયણ, અયોધ્યાકાંડ, સર્ગ ૧૦૯, શ્લોક ૧૩)

§ ‘ ભલુ આભ તૂટી પડે તોપણ માણસે સત્ય અને ન્યાયથી ચળવુ નહિ,’[1] ‘ કામથી, ભયથી, લોભથી કે જીવતર માટેયે ધર્મને છોડવો ન ઘટે ’[2]—આવા વાક્યોને ધર્મ-સિદ્ધાન્ત તરીકે સ્વીકારવા કેટલાક તૈયાર હોય છે કેટલાક એને અચળ સિદ્ધાન્ત તરીકે નહિ, પણ નીતિ તરીકે—એટલે સામાન્ય પ્રસંગોમા ઠીક કામ આપનારા વર્તનના ધોરણ તરીકે—સ્વીકારે છે, પણ સર્વ પરિસ્થિતિ માટે સ્વીકારતા નથી વળી કેટલાક કહે છે કે સત્ય અને ન્યાય, અથવા સત્ય અને ધર્મ એક જ વસ્તુ નથી કોઈવાર સત્ય અને ન્યાય, અથવા સત્ય અને ધર્મ વચ્ચે વિરોધ હોય છે ન્યાય તથા ધર્મ એ બેઉ સત્ય કરતા વધારે મહત્ત્વના છે માટે સત્ય અને ન્યાય બન્ને સાથે રહ્યા હોય ત્યારે ‘ ભલુ આભ તૂટી પડે તોપણ ન ચળવુ ’ એ બરાબર છે, પણ બન્ને વચ્ચે વિરોધ હોય ત્યારે નહિ તેમ જ સત્ય અને ધર્મ વચ્ચે વિરોધ હોય ત્યારે ધર્મને જ મહત્ત્વ આપવુ, સત્યને નહિ

સત્ય વિ ન્યાય અને ધર્મ

લોકમાન્ય ટિળકના શબ્દોથી આ દલીલ વધારે સારી રીતે રજૂ કરી શકાશે શાસ્ત્રોના પ્રમાણ સાથે આ બાબત ચર્ચા કરી તેઓ પોતાના ‘ ગીતારહસ્ય ’મા નીચે મુજબ લખે છે

“ સત્યધર્મ માત્ર વાણીથી બોલવાની બાબતમા જ આવી જતો નથી પણ જે વર્તનથી સર્વનુ કલ્યાણ થતુ હોય તે વર્તન—માત્ર અસત્ય વાણીના પ્રયોગને લીધે—નિંદાયોગ્ય

1 Men should cling to truth and right if the very heavens fall—Morley.

૨ न जातु कामान्न भयान्न लोभाद्-
धर्मं त्यजेज्जीवितस्याऽपि हेतो ॥

માની શકાય નહિ જેથી સર્વનુ જ નુકસાન થતું હોય તે સત્ય પણ નથી અને અહિંસાયે નથી सत्यस्य वचन श्रेयः सत्यादपि हित वदेत्। यद्भूतहितमत्यन्तमेतत्सत्य मत मम ॥ 'સત્ય બોલવુ એ વખાણવા જેવુ છે, પણ સત્ય કરતાયે સર્વભૂતોનુ જેમા હિત હોય તે બોલવુ કારણ સર્વભૂતોનું જેમા અત્યત હિત હોય તે જ મારા મત પ્રમાણે ખરુ સત્ય છે'—આમ શાંતિપર્વ (શા ૩૨૯–૧૩, ૨૮૭–૧૯)માં કહ્યું છે"[1]

૬ આ ઉપર થોડો વિચાર કરવાની જરૂર છે. સત્ય અને ન્યાય વચ્ચે, અથવા સત્ય અને ધર્મ વચ્ચે વિરોધ હોય છે એમ કહેવામા 'સત્ય' શબ્દ 'સત્યવચન' એટલા જ અર્થમા વપરાય છે. પણ આપણે જે 'સત્યવર્તન'નો વિચાર કરવો છે તેમા કેવળ વાણીનુ સત્ય જ સમાતુ નથી, પણ સત્યનિશ્ચય, સત્યવાણી, સત્યવર્તન અને સત્યપ્રચાર એ બધાનો સમાવેશ થાય છે. એ અર્થમાં સત્ય એટલે જેને માટે કોઈ માણસ અપાર ભક્તિ દર્શાવતો હોય એવી કોઈ પણ અતિ ઉદાત્ત ભાવના, ઉદાત્ત કાર્ય અથવા પૂજ્ય વ્યક્તિ અથવા દેવ આ ભાવના, કાર્ય, વ્યક્તિ કે દેવ સાચે જ અથવા બીજાઓની દૃષ્ટિએ સત્ય છે કે નહિ એ પ્રશ્ન ગૌણ છે જે કોઈ એને માટે અપાર ભક્તિ દર્શાવતો હોય તેને માટે એ જ સત્ય છે, એ જ ન્યાય છે, એ જ ધર્મ છે એ બાબતમાં સત્ય અને ન્યાય વચ્ચે, અથવા સત્ય અને ધર્મ વચ્ચે, એને માટે, સાચી રીતે, વિરોધ હોઈ શકતો નથી છતા, જો એ બાબતમાં પણ એ વિચાર, વાણી કે

સત્યની વ્યાખ્યા

1. 'ગીતારહસ્ય,' પ્ર૦ ૨ જુ, મરાઠી ત્રીજી આવૃત્તિ, પા. ૩૪–૩૫; અનુવાદ મારો.

વર્તનમા ઢીલાપણુ અથવા 'વ્યવહારદૃષ્ટિ' બતાવે તો તે કેટલે અશે યોગ્ય ગણાય તે વિચારવા જેવી બાબત છે

આવા વિશાળ સત્યની સિદ્ધિને માટે લોકમાન્ય કહે છે તે પ્રમાણે કોઈ બીજી જાતની અસત્ય વાણી બોલવાનો પ્રસગ આવે તો તેમ કરી શકાય કે નહિ એ આ વિષયને અગે ઉત્પન્ન થતો એક પ્રશ્ન છે ખરો તેનો વિચાર બીજા પ્રકરણમા થશે છતા અહીં એટલી ચેતવણી આપવી યોગ્ય થશે કે લોકમાન્ય ટિળકે અતિશય અપવાદરૂપ પરિસ્થિતિમા અસત્ય બોલી શકાય એમ જે ઉપર અભિપ્રાય દર્શાવ્યો છે તે અભિપ્રાયને જે માણસ વધારે પડતો સ્વીકારી લઈ, અથવા એવા અર્થના શાસ્ત્રોમા આવતા બીજા છૂટાછવાયા શ્લોકોનુ પ્રમાણ લઈ, અથવા સિજ્વિક, મિલ વગેરે કેટલાક યુરોપિયન નીતિશાસ્ત્રીઓના એવા ઉદ્ગારોથી દોરવાઈ જઈ એમ માનતો થશે કે વધારે લાભને માટે અસત્ય બોલવુ એ દોષરૂપ નથી, અથવા સત્યવાણી એ કાઈ ધર્મનો સિદ્ધાન્ત નથી, પણ નીતિનો—એટલે લાભ અને હાનિની દૃષ્ટિએ ઠરાવેલા ધોરણનો—નિયમ છે, તે માણસ જીવનને અતે પોતાના ચારિત્રનો એકેએક પાયો ઢીલો પડી ગયેલો, અને જીવનની શરૂઆતમા હતો તેના કરતા અતમા પોતાના હૃદયમા વધારે અધોગતિને પામેલો પોતાને જોશે

સત્ય વિષે અશ્રદ્ધા

૬ ખરી વાત એ છે કે સત્યપરાયણતાનો ધર્મ કેવળ મહાત્માઓ માટે જ હોય એમ ઘણાખરા લોકો માને છે તેઓ, એક બાજૂથી, એવા મહાત્માઓ માટે ઘણો આદર બતાવે છે, છતા એવા પુરુષોના ડહાપણ સમજશક્તિ અને વર્તન માટે એવી અશ્રદ્ધા ધરાવે છે કે એમને લગભગ 'વેદિયા' અથવા 'અનુસરવાને નાલાયક' ગણે છે ડાહ્યા તો તે જ ગણાય

છે કે જે 'વ્યવહારકુશળ' હોય એટલે, જે પોતાના ધન, સુખ અને જીવિતને વધારી શકે

૰પણ જે પ્રજામા આવી વ્યવહારકુશળતા જ ઘર કરી બેસે છે, એટલે કે જે પ્રજામા એવા અનેક માણસો નથી નીપજતા કે જેઓ ધન સુખ અને જીવિત કરતા જેને પોતે 'સત્ય' તરીકે જાણે છે કે વર્ણવે છે તેને માટે ગમે તેટલુ ખમવા તૈયાર થાય, તે પ્રજા શ્રદ્ધાહીન થઈ છે અને અધોગતિને માર્ગે છે એમ સમજવુ૰ જોઈએ આપણી પ્રજામા આ શ્રદ્ધાનાશના જે ચિહ્નો માલમ પડે છે તેમાના કેટલાકનુ આ પુસ્તકમા દર્શન થશે

૬ આવો પ્રજાકીય શ્રદ્ધાનાશ નીચેના કારણોથી થતો જણાય છે

શ્રદ્ધાનાશનાં કારણો
પ્રેય અને શ્રેય

(૧) પ્રેય અને શ્રેય પ્રેય—એટલે માણસને પ્રિય લાગનારી વસ્તુઓ, જેવી કે ધન, સ્ત્રી, છોકરા, રાજ્ય, વગેરે, અને શ્રેય—એટલે માણસનુ હિત કરનારી બાબતો, જેવી કે સત્ય, બ્રહ્મચર્ય, સદાચાર, ન્યાય, નીતિ, જ્ઞાન, પ્રેમ વગેરે એ બે વચ્ચે અત્યત વિરોધ છે એવી જ ધાલી બેસેલી ભૂલભરેલી માન્યતા, અને તેથી પ્રેયને ભોગે શ્રેય મેળવના અરુચિ—એ શ્રદ્ધાનાશનુ પહેલુ કારણ છે કઠોપનિષદમા યમ નચિકેતાને કહે છે "શ્રેય અને પ્રેય બન્ન એકબીજાથી જુદા છે અને દરેક પુરુષને પોતા પ્રત્યે ખેંચે છે તેમાથી જે શ્રેયને સ્વીકાર છે તેનુ ભલુ થાય છે, અને જે પ્રેયને પસદ કરે છે તે પોતાનુ નુકસાન કરે છે શ્રેય અને પ્રેય મનુષ્ય પાસે જાય છે, ધીર પુરુષ તેમા વિવેક કરે છે, જે ધીર છે તે પ્રેયને છોડી શ્રેયને

વર્ગ છે અને જે મંદ છે તે યોગક્ષેમ (એટલે અર્થ અને કામ) માટે પ્રેયને પસંદ કરે છે"

પણ વાસ્તવિક રીતે, પ્રેય અને શ્રેય અત્યંત વિરોધી નથી પરંતુ સમયપૂરતુ ઉપયોગી તે પ્રેય અને સદા માટે ઉપયોગી અથવા કલ્યાણકારી તે શ્રેય એટલે શ્રેય તે એક અતિ વિસ્તૃત પ્રેય છે છતા લોકો મર્યાદિત સમયપૂરતી અને વ્યક્તિગત ઉપયોગિતા એ જ સર્વસ્વ છે અને સમગ્ર સર્વમાન્ય અંતિમ અને સંપૂર્ણ ઉપયોગિતા જેવુ કંઈ જ નથી એમ માનવામા ડહાપણની પરાકાષ્ઠા સમજે છે

પ્રેય સમયપૂરતુ અને વ્યક્તિગત ઉપયોગી હોય છે, તેથી માણસને તે વધારે પ્રત્યક્ષ—હાજરાહજૂર—લાભ કરી લાગે છે અને પસંદ કરવાને પરિણામે અર્થ અને સુખનો લાભ થતો જ નથી એમ નહિ પણ તે એ વ્યક્તિ કરતા બનતા સમાજને જ વિશેષપણે પહોંચે છે અને તે લાભનો આ કાળે તરત ની ભી શકતો નથી તરતમા તો શ્રેયાર્થીને પોતાને કોઈ પણ જાતનો સ્થૂળ લાભ થવાને બદલે નુકસાન પણ થતુ લાગે કેવળ માનસિક અથવા આધ્યાત્મિક લાભથી જ એને સંતોષ પામવાનો હોય વિરલ પુરુષો જ શ્રેયને માટે દરકાર કરતા જણાય છે તેનુ આ જ કારણ છે[1]

અહીં શ્રેયને આત્મજ્ઞાન મોક્ષના પુરુષાર્થ માટે જ લેવાની જરૂર નથી ઉપર કહ્યુ તે પ્રમાણે કોઈ પણ સત્ય માટે લઈ શકાય આપણા દેશની જ ઉદાહરણ લઈએ

આપણી અસલ કની ચાતુવર્ણ્ય લો આપણા દેશનુ રાજતંત્ર

[1] આ વિષે વધારે ચર્ચા મારા 'જીવનશોધન' એ પુસ્તકમા 'ચોથા પુરુષાર્થ' વાળા પ્રકરણમા મળશે

આપણી પોતાની જ મદદથી ચાલે છે એ વાતની કોઈ ના પાડી શકશે નહિ જો આખો દેશ, એવી મદદ આપવા ઇનકાર કરે તો એક દિવસમા ગાજતન અટકી પડે એનો પણ કોઇ ઇનકાર કરી શકશે નહિ એમ થાય તો દેશને સ્વરાજ્ય[1] નજીક આવે જ એ પણ કબૂલ કરવુ પડશે એટલે આ ત્રણે મુદ્દાઓ સ્વતનપણે સત્ય છે એની ભાગ્યે જ કોઈ ના કહેશે છતા, અસહકારને

અસહકારની ચળવળનું દષ્ટાંત

શરૂઆતથી જ ઘણાઓએ (એટલે સ્વરાજ્યમા માનવાવાળા ઘણાઓએ) 'અવહેવારુ' કહ્યો હતો, અને અતે પણ એને પહેલી વખત (ઇ સ ૧૯૨૧–૨૨મા) લોકદષ્ટિએ 'અવહેવારુ' ઠરવુ પડયુ હતુ, તથા આજે (ઇ સ ૧૯૩૩મા) યે ઘણાયે સ્વરાજવાદીઓ 'અવહેવારુ' કહે છે આનુ કારણ શુ? શુ એમ કહી શકાશે કે અસહકારની બહાર રહેનારમા કોઈ જ એવા દીર્ઘદષ્ટિ અને સૂક્ષ્મબુદ્ધિવાળા માણસો જ નથી કે જેઓ આ શ્રેય તે અતિ વિસ્તૃત પ્રેય જ છે એટલુ સમજી ન શકે? નહિ, પણ ખરી વાત એ છે કે અસહકાર કરવામા વ્યક્તિગત લાભોનો ભોગ આપવો પડે છે કદાચ એ ભોગનો બદલો તેમને પોતાને અર્થ અને કામના રૂપમા જોવાનો કદી દિવસે ન આવે, અને એમને પોતાને ભાગે તો ખુવારી જ આવે એને પરિણામે સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત થાય અને સમગ્ર દેશને લાભ થાય તોપણ ભોગ આપનારને પોતાને કાઈ સીધો યોગક્ષેમના રૂપમા લાભ થશે એમ કોણ ખાતરી આપી શકે? એ સ્થિતિમા સત્યને લગભગ બાજૂએ મૂકી ચાલુ સ્થિતિમા જ

૧. સ્વરાજ્યમા જ દેશહિત છે એમ સૂચિત છે એમ હુ અહીં માની લઉ છુ અને, અર્થાત્, જેઓ પૂર્ણ સ્વાધીનતાના ધ્યેયને સ્વીકારે છે તેમને જ આ ચર્ચા લાગૂ પડે છે

ડામાડોળમણી કર્યા કરી આગળ વધતા હોઈએ એમ બતાવવું અને સ્થૂળ લાભહાનિની દૃષ્ટિએ કામ ચલાવવું એ જ પસંદ કરવામાં આવે છે.[1]

જેઓ અસહકારમાં ક્યારેક જોડાયા હતા, તેમનામાંથીયે બધાએ જ પ્રેય કરતાં શ્રેયને અધિક માન્યું હતુ એમ ન કહેવાય. કેટલાકની એવી કલ્પના હોય છે કે સ્વરાજ્ય મળ્યા પછી મોટા હોદ્દાઓ મેળવીશું, અને તે માટે એકાદએવાર જેલમાં જવું પડે

1. આ ટીકાની બીજી બે બાજૂઓ છે તે મારા ધ્યાલબહાર નથી. પહેલી, આપણી પ્રજા હાલ જે સ્થિતિમા છે તે સ્થિતિમાં સ્વરાજ્ય માટે આવશ્યક ગણાય તેટલી લોકસખ્યામા લોકો વ્યક્તિગત હાનિ માટે તૈયાર થશે એ આશા જ મોટી ભૂલ હતી—એ ટીકા. આ ટીકાકારોના મત પ્રમાણે અસહકારની પ્રવૃત્તિનુ મ ડાણ કરવું સમયોચિત હતુ કે કેમ એ વિવાદભર્યો પ્રશ્ન કહેવાય.

બીજી ટીકા, જે કાર્યને યશસ્વી કરવું યોજકના પોતાના હાથમા ન હોય, પણ ઘણા બાહ્ય બળો અને સ જોગો પર આધાર રાખતું હોય, તેવા કાર્યની કલ્પના બરાબર હોય તોપણ તેને અમલમા મૂકવા પ્રયત્ન કરવો કે નહિ—એ બાબતમા જેનામા વીરતાની કે સ્વાર્થત્યાગની ઊણપ ન હોય તેવો માણસ પણ વાજબીપણે લાંબો વિચાર કરનારો હોઈ શકે. એવા માણસોની 'વ્યવહારદૃષ્ટિ' યોગ્ય પ્રકારની ગણવી જોઈએ.

આ બે ટીકાઓ છતા મૂળભાગમા જે તત્ત્વ રહ્યું છે તેને બાધ આવતો નથી. કારણ, જો પહેલી ટીકા સાચી હોય તો તેનો અર્થ એ થાય કે સ્વરાજ્ય મેળવવા અને ટકાવવા જેટલા લાયક માણસો જોઈએ તેટલા દેશમાં છે નહિ, એટલે દેશ સ્વરાજ્ય માટે લાયક નથી. તો પછી દેશ સ્વરાજ્ય માટે તૈયાર થયેલો છે એમ કહેવું એ અસત્ય ગણાય.

બીજી ટીકા બરાબર જ નથી. કારણ, જે બાહ્ય બળો ને સંજોગો ઉત્પન્ન થવાં જોઈએ તેમ.ના ઘણા ધ્યેયને વરેલા અસહકારીઓની વીરતા અને સ્વાર્થત્યાગમાંથી જ ઉત્પન્ન થઈ શકે. તેઓ જ જો લાંબો વિચાર કરનારા થાય તો તે બળો અને સ જોગો ઉત્પન્ન જ ક્યાંથી થશે?

એથી વિશેષ ભોગ આપવો પડશે નહિ. આવી ભોળી કલ્પના બાંધનારા અસહકારમાં ટકી ન શકે એમાં નવાઈ ન ગણાય. એમણે કાંઈ શ્રેયને માટે અસહકાર કર્યો એમ ન કહેવાય પણ, ઊલટું, ભોગવે છે તેથીયે વધારે સ્થૂળ અને વ્યક્તિગત લાભોની આશા રાખેલી ગણાય.[1]

૧. શ્રેય કરતાં પ્રેયને જ વળગવાની મનોવૃત્તિની બાબતમાં મોર્લી પોતાના દેશ વિષે કાંઈક નિરાશાના ઉદ્‌ગારો કાઢે છે. એ કહે છે કે ઇંગ્લૅંડ પ્રજા જાણે કૃતાર્થ થઈ ગઈ હોય, જાણે કોઈ મહાન આદર્શ સિદ્ધ કરવાનો રહ્યો જ ન હોય, અથવા આદર્શોમાં શ્રદ્ધા જ ખોઈ બેઠી હોય તેમ જીવન ગાળે છે. એટલા નિરાશ થવાનું મને કારણ જણાતું નથી. ક્યારેય પણ કોઈ સિદ્ધાન્તની નિઃસીમ ઉપાસના એકાદ માણસમાં જ પ્રથમ પોષાય છે, અને એની મારફતે બીજાઓમાં ફેલાય છે. મોર્લીએ જ આ પુસ્તકમાં બીજી જ જગાએ કહ્યું છે તેમ "એક જણને જ સુધારાનો રસ્તો સૂઝી જાય છે અને બીજાઓને સૂઝતો નથી તેનું કારણ એ છે કે તેને સુધારો બીજા કરતાં વધારે ખૂંચે છે અથવા તો તે કોઈ એવો હંમેશાં જાગ્રત રહેનાર અને કલ્પનાશીલ બુદ્ધિનો મહાપુરુષ હોય છે, અને એના સ્વભાવ અને તાલીમ જ એવાં હોય છે કે ચાલુ સ્થિતિને સુધારવાનો વ્યવસ્થિત અને ગંભીર વિચાર કર્યા વિના તેને જંપીને સુખ વળતી નથી."

આ ઉપરાંત જ્યાં સુધી તેવા વિચારો માટે સમાજની ગંભીરપણે અવ્યવસ્થિત પરિસ્થિતિ તૈયાર ન થાય, તેમ જ એ અવ્યવસ્થિત દશા કેટલી ગંભીર છે તેની સમાજને ખાતરી ન થાય, ત્યાં સુધી નવીન વિચારોનો ગમે તેટલા જોરથી પ્રચાર કરવામાં આવે તોયે તે વિચારો સમાજને ભેદી શકતા નથી.

આ કારણથી જે દેશમાં ટિળક કે ગાંધીજી જેવા કોઈ આદર્શોના અનન્ય ઉપાસકો પાકે છે, તે દેશને નિરાશ થવાની જરૂર ન હોય. જે અવ્યવસ્થિત દશાનું એમને ભાન થયું છે, તે દશાની ગંભીરતાનું હજુ સમાજને ભાન ન થયું હોય એમ બને, પણ એ માટે થોડી રાહ જોવાની અને તે દરમ્યાન જેમને એ ભાન થવા માંડ્યું હોય તેમણે પોતાની ઉપાસના ચાલુ રાખવાની જરૂર છે એમ સમજવું જોઈએ.

ભાવનાની ઊણપ

• (૭) મહાન આદર્શો પ્રત્યે શ્રદ્ધા મદ પડવાનુ બીજુ કારણ ભાવનાવશ અથવા આદર્શવાદી લોકોની ઘણીવાર ખુવારી થતી જોવામા આવે છે તે છે દા ત, ઇગ્રેજ લોકો ફ્રેંચ પ્રજાને ભાવનાવશ માને છે, અને પોતાને વિચારપ્રધાન અને વહેવારુ બુદ્ધિવાળા માને છે તેઓએ જોયુ કે મોટા છતા ઍટપટા સિદ્ધાન્તો સાભળીને ભાવનાઘેલી બની જઈ ફ્રેંચ પ્રજાએ જગતમા મોટામા મોટા અને ગાડામા ગાડા ઘમસાણો મચાવ્યા હતા પણ તેને પરિણામે તેમણે ઝાઝુ મેળવ્યુ એમ નહિ કહેવાય આથી ઇગ્રેજો મહાન આદર્શો પ્રત્યે અશ્રદ્ધાવાન જ રહે છે એ જ પ્રમાણે આપણા દેશમા મહારાષ્ટ્રનો કેટલોક વર્ગ પોતાને વ્યવહારપ્રધાન અને રજપૂતો ગૂજરાતીઓ અને બગાળીઓને ભાવનાપ્રધાન માને છે અને તેમના પ્રત્યે અશ્રદ્ધા ધરાવે છે

ખરુ જોતા, આમ આખી ને આખી પ્રજાને આવા વિશેષણો આપી દેવા એ મને બહુ મોટી ભૂલ લાગે છે દરેક પ્રાન્તમા અને દરેક પ્રજામા આદર્શવાદી માણસો પાકે છે અને દરેક પ્રજાનો મોટો ભાગ આદર્શોની બાબતમા થોડોઘણો મદ શ્રદ્ધાવાળો જ હોય છે પણ સાચી વાત એ છે કે ભાવનાના જોર વિના કોઈ પણ મોટા આદર્શો સિદ્ધ થઈ શકતા નથી એ સમજી રાખવુ જોઈએ, અને તેથી જે પ્રજાને મોટા આદર્શો સિદ્ધ કરવાના છે, તે પ્રજામા ભાવનાઓ ખીલે અને પોષાય તે જ આવકારવાલાયક માનવુ જોઈએ, અને નહિ કે કેવળ ગણતરીબાજપણુ આથી, મહારાષ્ટ્રનો જે વર્ગ એમ માનતો હોય કે તેઓ વધારે વ્યવહારપ્રધાન છે અને ભાવનાપ્રધાન ઓછા છે, તેમણે એ બાબતને સારુ ચિહ્ન ન ગણતા ગભીરપણે વિચારવાયોગ્ય બાબત લેખવી જોઈએ નહિ તો દેશના આદર્શોને સિદ્ધ કરવામા તે વર્ગનો ફાળો ઓછો જ રહેશે અને છેવટે તેમને પાછળનું સ્થાન જ લેવુ પડશે

(૩) પણ આ તો સપાટી પરનાં અથવા નિમિત્ત કારણ ગણાય. વધારે ઊંડાં કારણોમાંનું એક, પાશ્ચાત્ય સંસ્કારોવાળામાં 'ઐતિહાસિક પદ્ધતિ'નો દુરુપયોગ અને હિંદુધર્મના સંસ્કારોવાળામાં પ્રારબ્ધ અથવા પૂર્વકર્મવાદનો દુરુપયોગ છે.

ઐતિહાસિક પદ્ધતિનો દુરુપયોગ

તેમાં, પહેલાં, 'ઐતિહાસિક પદ્ધતિ'નો વિચાર કરીએ. ઐતિહાસિક પદ્ધતિ એટલે હાલમાં જે કાંઈ વિચાર, રૂઢિ કે માન્યતા પ્રજામાં ચાલતાં હોય તે ભૂતકાળનાં કયા વિચાર વગેરેમાંથી નીકળ્યાં, અને ભવિષ્યકાળમાં તે કેવું સ્વરૂપ લેશે એ શોધવું, એ બધાની સરખામણીઓ કરવી, અને એ સરખામણીઓમાંથી કોઈ જાતનો આગલોપાછલો સંબંધ ગોઠવવો.

આ પદ્ધતિનો દુરુપયોગ આ રીતે થાય: દા. ત., અસ્પૃશ્યતા-નિવારણનો પ્રશ્ન આપણી આગળ ખડો છે. ડાહ્યાડાહ્યા પુરાતત્ત્વવેત્તાઓ એક સરસ નિબંધ લખી આપણને બતાવે કે અસ્પૃશ્યતાનું બીજ માણસમાત્રના મનમાં વસતા અમુક સંસ્કારમાં છે. એ સંસ્કાર દરેક પ્રજામાં કોઈ ને કોઈ રીતે દેખાય છે જ. પછી પ્રાચીન કાળથી અત્યાર સુધીમાં ક્યાક્યા વેશો લઈ અસ્પૃશ્યતાની ભાવના જગતમાં ફેલાતી આવી, હાલ ક્યાંક્યાં અને ક્યાક્યા વેશોમાં ફાલે છે અને આગળ ઉપર એ ક્યાક્યા વેશો ભજવશે એનો એક સાચો કે ખોટો ઇતિહાસ બતાવે અને પોતાનો નિબંધ પૂરો કરે.

જો આવી શોધખોળ મર્યાદામાં રહે તો ઉપયોગી થાય. પણ ઘણીવાર આ પદ્ધતિના પૂજારીઓ અમુક રૂઢિ કે વિચાર તાત્ત્વિક રીતે ઇષ્ટ છે કે અનિષ્ટ, બળ દેનાર છે કે નિર્બળ કરનાર, તે તપાસવાને બદલે એ રૂઢિ અથવા વિચારનાં માબાપ અને સગાંસંબંધીઓ જોવામાં વધારે મશગૂલ રહે છે. જ્યારે શોધખોળ એવું

વ્યાપકપણાનું રૂપ લે ત્યારે તાત્કાલિક ખૂંચતા કાંટા પ્રત્યે દુર્લક્ષ થઈ જાય છે. કારણ કે પ્રશ્ન એ નથી કે આખા જગતની એકેએક જાતની અસ્પૃશ્યતાનું નિકંદન કરી શકાશે કે નહિ — બધા જ પ્રકારની અસ્પૃશ્યતા કાઢવાની છે કે કેમ. પ્રશ્ન એ પણ નથી કે આજે જે સ્વરૂપમાં આપણા દેશમાં હરિજનોની અસ્પૃશ્યતા ઊભી છે તેની પાછળ ઐતિહાસિક કારણો છે કે નહિ, અથવા જ્યારે એવી અસ્પૃશ્યતા ઉત્પન્ન થઈ ત્યારે કાંઈ વાજબી કારણો હતાં કે નહિ. પ્રશ્ન તો એ છે કે આજે જે સ્વરૂપમાં હરિજનોની અસ્પૃશ્યતા ઊભી છે તેને માટે આજે વાજબી કારણો છે? આજે એ અસ્પૃશ્યતા ધર્મ્ય અને ઇષ્ટ છે? જો નથી તો તેના નિવારણનો ઇલાજ કરવો એ જ ધ્યેય ગણાય. નહિ તો, જેમ કોઈ વૈદ્ય એકાદ રોગીની ખૂબ ઊલટપાલટ તપાસ કરી એને કહે કે 'ભાઈ, તારો રોગ તારી ગર્ભાવસ્થામાં તારી માતાએ અમુક ઝાડનું બીજ ખાધેલું તેને લીધે થયો છે, અને મરણ સુધીમાં એ અમુક અમુક સ્વરૂપો પકડતો જશે,' અને આટલું કહી રોગીને વિદાય કરી દે તેના જેવી એ શોધખોળ થઈ કહેવાય. એ વૈદ્યની ચિકિત્સાશક્તિ બહુ વખાણવા જેવી ભલે લેખાય, પણ રોગનિવારણની દૃષ્ટિએ એ રોગીને માટે એની વિદ્વત્તા નકામી થયેલી ગણાય.

જેમ પશ્ચિમમાં ઐતિહાસિક પદ્ધતિનો દુરુપયોગ થાય છે, તેવો જ આપણા દેશમાં પ્રારબ્ધ અથવા પૂર્વકર્મવાદનો દુરુપયોગ થાય છે. આપણા દેશમાં બધાં અનિષ્ટો સમજાવી દેવા માટે 'પૂર્વકર્મ' એટલો ઉત્તર બસ થાય છે. અમુક સ્ત્રી બાળવિધવા છે, અમુકને ઉપરાઉપરી સુવાવડો આવે છે, અમુક રોગી છે, દેશમાં પરાધીનતા છે, ગરીબાઈ છે, અસ્પૃશ્યતા છે,

પૂર્વકર્મવાદનો દુરુપયોગ

(૧)

બાળમરણો છે—બધાને માટે આપણા પંડિતો કે અર્ધપંડિતો કહેશે કે 'જેવાં જેનાં કર્મ', અને એટલું કહી એમનું કર્તવ્ય ખલાસ થયું માનશે

વાસ્તવિક રીતે, 'પૂર્વકર્મ'નો અર્થ એટલો જ છે કે કોઈ પણ હાલમાં ભોગવાતી સ્થિતિ લાડથી બગડી ગયેલા અને પોતાના તોર પ્રમાણે જ વર્તનાર કોઈ બાગીકના જેવા આપખુદી ઈશ્વરના તોરનું પરિણામ નથી, પણ સમાજે જ કરેલા કોઈ પૂર્વદોષોનું પરિણામ છે આજની સ્થિતિ પાછલા કાળના આચરણનું જ પરિણામ છે.

વળી, 'પૂર્વકર્મ'નો અર્થ આપણે વધારેપડતો સાંકડો કરીએ છીએ એક તો, 'પૂર્વકર્મ' કહેતાં જ આપણું ધ્યાન એકદમ પૂર્વજન્મના કર્મ પર ચોંટી જાય છે બીજું, સામાન્ય વ્યવહારમાં આપણે કહીએ અને માનીએ છીએ કે 'બે હાથ વિના તાળી પડે નહિ' પણ આ કહેવત બધાયે પરિણામો વિષે લાગુ પડે છે એ આપણે ભૂલી જઈએ છીએ એટલે કે અમુક એક પરિણામ આજે આપણે સહન કરતા હોઈએ તો તેનું કારણ આપણું જ પૂર્વકર્મ નહિ પણ આપણા સિવાય બીજાનુંયે પૂર્વકર્મ હોઈ શકે એ આપણે યાદ રાખતા નથી એકાદ પરિણામ ઉપજાવવામાં કોઈવાર સ્વકર્મનું વિશેષ બળ હોય, કોઈવાર બીજાનું કર્મ બળવાન થાય અને કોઈવાર બન્નેનું સરખું બળ હોય આપણો દેશ સૈકાઓથી બીજી પ્રજાઓને હાથે પીડાતો આવ્યો તેમાં આપણા પૂર્વજોની નૈતિક અધોગતિ કારણભૂત છે, તેમ બીજી પ્રજાઓની મહત્ત્વાકાંક્ષાયે કારણભૂત છે એમાંદ છોકરી બાળવિધવા છે તો તેમાં એ સમજવિના ચોરીમાં જઈને બેઠી એટલું ભલે એનું પોતાનું પૂર્વકર્મ ગણવું હોય તો ગણીએ, બાકી, વિશેષે તો એને એનાં માબાપનાં કર્મનું અને બાળલગ્નની રૂઢિ ઉત્પન્ન કરનાર પાછલા સમાજના કર્મનું પરિણામ ભોગવવું પડે છે હું આગગાડીમાં બેઠું

આ અકસ્માતમાં મને સપડાવવા માટે મારું પૂર્વકર્મ ખરું, પણ એ ગાડીને અકસ્માત થવામાં ગાર્ડ, ડ્રાઈવર, સ્ટેશન માસ્તર વગેરેના કર્મનો જ વધારે બળવાન હાથ ગણાય જગતમાં કોઈ પણ બનાવ દ્વંદ્વ ઉત્પન્ન થયા વિના, એટલે ઓછામાં ઓછી બે શક્તિઓ—બે કર્મો—ભેગા થયા વિના થઈ શકતો નથી વાદળામાં ગમે તેટલી વીજળીની શક્તિ રહી હોય, પણ એ દ્વંદ્વરૂપે મળે તો જ ઝબકી શકે છે અમુક પરિણામ માટે એમાંથી કોના કર્મને વધારે જવાબદાર ગણવું એ પ્રશ્ન ઊઠે તો જ હોય તો એમ કહી શકાય કે એવું પરિણામ ઊપજી શકે એવું કર્મ કરવાનો જેણે સંકલ્પ કર્યો હોય તેના કર્મને જવાબદાર ગણવું જોઈએ દા ત, વૈધવ્ય એ લગ્નનું પરિણામ છે, માટે લગ્નની ક્રિયા કરવાનો જેણે સંકલ્પ કર્યો તેનું કર્મ વૈધવ્યનું કારણ છે એટલે બાળકોના લગ્નનો સંકલ્પ કરનાર માબાપ હોવાથી બાળવૈધવ્ય એ માબાપના કર્મનું પરિણામ છે એ દીકરીના પૂર્વકર્મનું ફળ છે એમ કહેવું એ પૂર્વકર્મવાદનો દુરુપયોગ છે [1]

[1] આ વિષયની આથી વધારે ચર્ચા કરવી અહીં અસ્થાને થાય પણ કદાચ કોઈ પૂછશે કે માબાપના કર્મનું પરિણામ દીકરીને કેમ ભોગવવું પડે? એ તો અન્યાય થાય! ન્યાય કહો કે અન્યાય કહો, જગતમાં સ્વકર્મનાં જ ફળો ભોગવવા પડે છે એવો એકાન્તિક નિયમ નથી કેટલાક પરિણામો સ્વસંકલ્પથી ઉત્પન્ન થાય છે, કેટલાક પરસંકલ્પથી ઊપજે છે, અને કેટલાક બંનેના સંકલ્પોનું પરિણામ છે એનું કારણ પણ દેખીતું છે વ્યક્તિ સ્વાયત્ત (સ્વાધીન) પણ છે અને, બ્રહ્માંડનો એક ભાગ હોવાથી, બ્રહ્માંડાયત્ત (વિશ્વને અધીન) પણ છે ફૂલને પડે છે એ ફૂલકળીઓના પોતાના સંકલ્પથી એમ ભાગ્યે કહી શકાય એ બ્રહ્માંડના સંકલ્પનું, એટલે બ્રહ્માંડની શક્તિઓનું પરિણામ છે ગીતાનો પણ એ જ અભિપ્રાય છે એમ હું સમજું છું જુઓ ગીતા, અ૦ ૧૮, શ્લોક ૧૩–૧૫

ઐતિહાસિક પદ્ધતિ તેમજ પૂર્વકર્મવાદ બન્નેના દુરુપયોગને પરિણામે લેકોમા નિરુત્સાહ આવે છે. કોઈ સત્યને શોધવુ, તેને વળગવુ, તથા તેનો અમલ અને પ્રચાર કરવો એ બાબતમાં મોળાશ રહે છે, બળ આવતુ નથી એનુ જ નામ શ્રદ્ધા મદ પડવી

(૪) સુધરેલા દેશોમા વર્તમાનપત્રો પણ શ્રદ્ધાનાશનું એક મોટુ કારણ બને છે જે રીતે આજે ઘણા વર્તમાનપત્રો ચાલે છે તેથી પ્રજાની ઉદાર દિલે અને સ્વતન્ત્ર રીતે વિચાર કરવાની શક્તિ હણાઈ જાય છે કે નહિ એ એક વિચારવા જેવો પ્રશ્ન છે. કારણ, જ્યા વર્તમાનપત્રોના ગફડા ફાટે, અને દરેકની ટકી રહેવા માટે તીવ્ર હરીફાઈ ચાલતી હોય, અથવા તો જ્યાં સરકારની અતિશય જોહુકમી ચાલતી હોય ત્યાં તેમણે ટકી રહેવા માટે લેકોને અથવા સરકારને રીઝવતા રહેવું જોઈએ. અને રીઝવવા માટે, લેકોની મૂઢ માન્યતાઓ, રાગદ્વેષો અને ટૂંકી સ્વાર્થવૃત્તિ તરફ અમીદૃષ્ટિ રાખવી, અથવા સરકાર કેટલું કહેવા દેશે તે તરફ દૃષ્ટિ રાખવી, ઊંચા સિદ્ધાન્તો માટે મોળાપણું બતાવવુ, અને આદર્શને પૂજનારા માણસને હલકો પાડવો—એ આવશ્યક થાય છે. આનું પરિણામ એ આવે છે કે લેકો પોતાના પૂર્વગ્રહો,[1] ટૂંકી દૃષ્ટિ તથા સાંકડી સ્વાર્થવૃત્તિમાં જ વધારે ને વધારે દૃઢ થતા જાય છે.

વર્તમાનપત્રોનો સડો

(૫) હજુ વધારે ઊંડાં કારણોમાં આર્થિક સંપત્તિની અતિશય

૧. કોઈ બાબતમાં દૃઢ કરી રાખેલા ગમા-અણગમા, નિશ્ચય, વિચાર, વગેરે.

વૃદ્ધિને ગણાવી શકાય. સંપત્તિ ખૂબ વધી જવાથી નીતિબળ ઢીલું પડે છે એ તો જગજાહેર છે. ધનની પાછળ

અતિસમૃદ્ધિ

એશઆરામ આવ્યા વિના રહેતા નથી. એશઆરામથી જીવનના ઉચ્ચ આશયો ખવાઈ જાય છે, અને ઉચ્ચ આશય ગયા એટલે એશઆરામને મર્યાદા જ રહેતી નથી. પછી ઊંચા સિદ્ધાન્તોને લાંબાટૂંકા કરવાની વૃત્તિને સદર પરવાનગી મળે છે; કારણ, તે વૃત્તિમાંથી જ સુખાલસ[1] નીપજે છે, અને સુખાલસ એ જીવનનું ધ્યેય મનાય છે.

આપણા દેશને આજે સમૃદ્ધ ન કહી શકાય. પણ એક કાળે તે સમૃદ્ધિને શિખરે હતો અને આજેયે શ્રીમંત વ્યક્તિઓ તો હોય જ. અતિસમૃદ્ધિનું પરિણામ સમાજમાં કે કુટુંબમાં ઉપર મુજબ જ આવે છે એનો ભાગ્યે જ કોઈ ઇનકાર કરી શકશે.

(૬) અતિસમૃદ્ધિની જેમ અતિદરિદ્રતા પણ ઉદાત્ત આશયોનો નાશ કરે છે. આપણા દેશમાં એને જ

દરિદ્રતા

શ્રદ્ધાનાશનું એક ઊંડું કારણ ગણી શકાય.

હજુ થોડાં જ વર્ષો પૂર્વે આપણી પ્રજા ઉચ્ચ સંસ્કારોની સમૃદ્ધિ માટે પંકાયેલી હતી. ધીમેધીમે ક્ષુદ્ર વૃત્તિઓ, નીચ સ્વાર્થ અને અસત્ય આપણી પ્રજાને ઘેરી રહ્યાં છે. અને આનું કારણ કેમ જીવવું, કેમ વર્ષનું સરવાયું મેળવવું એ દિવસેદિવસે કઠણ થતું જાય છે એ જ છે એમ કહેવું પડશે. ખાનદાન માણસ નવી ગરીબાઈથી ખાનદાની નહિ તજે; પણ જ્યારે ગરીબાઈ રોજની જ થઈ બેસે ત્યારે લાંબો વખત ખાનદાની ટકી ન શકે. આ

૧. ખૂબ સુખ અને ખૂબ આરામ.

ગરીબાઈમાં પશ્ચિમથી આવેલી સુખવિલાસના સાધનોની ચડાઈ ઉમેરીએ તો આપણી પ્રજાની સિદ્ધાન્ત માટેની શિથિલતાનું કારણ સહેજે ખ્યાલમાં આવી શકશે.

એટલે અતિસમૃદ્ધિ અને અતિગરીબાઈ બન્નેનું નૈતિક ભાવના પર સરખું ખરાબ પરિણામ આવે છે.

(૭) શ્રદ્ધાનાશનું હજુ એક બીજું કારણ ધર્મને નામે ચાલતાં અનેક સંપ્રદાયો પણ ગણાવી શકાય. આમ કહેવું પહેલી દૃષ્ટિએ વિપરીત લાગશે. કારણ સત્ય માટેની અંત્યત

ધાર્મિક સંપ્રદાયો

તીવ્ર ધગશમાંથી જ તો ધર્મસંપ્રદાયો ઉત્પન્ન થાય છે, અને પોતાના અનુયાયીઓની શ્રદ્ધાને પોષવી એ જ તો સંપ્રદાયોનું મોટું કાર્ય હોય છે એમ લાગશે. છતાં સંપ્રદાયો જ અંધશ્રદ્ધાના પોષનારા બની જાય છે અને અંધશ્રદ્ધા મારફત શ્રદ્ધાનો નાશ કરે છે એમ વિચારી જોતાં માલૂમ પડશે. ઘણીખરા લોકોની વૃત્તિઓ, ઇચ્છાઓ, રૂઢિઓ વગેરે અયોગ્ય હોય, પરંતુ તેમના સુખવિલાસ માટે સગવડભરી હોય તો સંપ્રદાયો તેમને પોષણ આપવાનું કામ કરે છે, એટલે કે અનુયાયીઓને મોહ લગાડવા માટે અથવા ધાર્મિક જીવનનો માર્ગ સહેલો છે એમ મનાવવા માટે પારમાર્થિક વિષયોમાં વ્યાવહારિક અથવા આસક્તિને પોષનારા તથા તાત્કાલિક લાભને અનુકૂળ થાય એવી રીતે સિદ્ધાન્તને મરોડવાના કામ કરવાના તેઓ ખાતા બની ગયા છે.

અહીં હું હિંદુ ધર્મસંપ્રદાયોને જ વિષે બોલીશ. પણ વિચારી મુસલમાન તથા ખ્રિસ્તી એ જ રીતે પોતાના ધર્મના સંપ્રદાયોને પણ એ જ ટીકા લાગુ કરી શકશે.

વૈદિક હિંદુધર્મ

વૈદિક કહેવાતા હિંદુધર્મનું સ્વરૂપ એક બાજૂથી એટલું વ્યાપક છે કે હિંદુપણુ એ કોમ અને સંસ્કારિતા છે, ધર્મ નથી, એમ કહી શકાય. કોઈ પણ હિંદુ કોઈ પણ સંપ્રદાયને કે માન્યતાને વળગવા બંધાયેલો છે એમ ન કહી શકાય. મુસલમાનોમાં, ખ્રિસ્તીઓમાં, જૈનોમાં અને બૌદ્ધોમાં અનેક મતપન્થો છે, પણ સર્વેનું મહમ્મદ, ઇશુ, મહાવીર કે બુદ્ધ એ એક નામ તળે ઐક્ય થાય છે. વૈદિક હિંદુધર્મમાં કોઈ એક એવું નામ નથી કે જે નામ સર્વ હિંદુઓના પ્રાણને હલમલાવી મૂકે. દરેક હિંદુને પોતાનો ઇષ્ટદેવ જુદો હોઈ શકે, અને ઇષ્ટદેવ જ ન હોય એમ પણ થઈ શકે. શાસ્ત્રપ્રામાણ્ય માટે પણ સર્વે હિંદુઓએ એકમત હોવું જ જોઈએ એમ નથી. એ રીતે વૈદિક કહેવાતા હિંદુધર્મમાં નથી સર્વમાન્ય દેવ, નથી સર્વમાન્ય શાસ્ત્ર કે નથી સર્વમાન્ય પુરોહિતશાહી[1] સિદ્ધાન્તદષ્ટિએ વૈદિક હિંદુધર્મ એટલે કેવળ સત્યશોધનનો ધર્મ છે એમ કહી શકાય છે આ દષ્ટિએ સત્યોપાસના માટે હિંદુધર્મ જેવી કોઈ ઉદાર સંસ્થા નથી એમ કહી શકાય. આમાં જેમ હિંદુધર્મની મહત્તા રહેલી છે તેમ હિંદુસમાજની છિન્નભિન્ન અવસ્થાનુંયે એ જ કારણ છે. હિંદુ પ્રજાને કોમી જાગૃતિ કદાચ એક કરી શકે

[1]. ગાય એ હિંદુમાત્રની સર્વમાન્ય દેવતા જેવી છે અને એના નામ તળે સર્વ હિંદુ એકપ્રાણ થઈ શકે છે એમ કહેવામાં આવ્યું છે. પણ અનેક કારણોને લીધે ગાય પણ દેવતાપદેથી ભ્રષ્ટ થતી જાય છે અને થશે એમ મને લાગે છે. બીજા પ્રાણી કરતાં ગાયની વિશેષ ઉપયોગિતા સ્વીકારાશે, પણ તેની વિશેષ પૂજ્યતા કાયમ ન રહે એવો સંભવ છે. ગાંધીજીએ હાલમાં જ વર્ણાશ્રમસંસ્થા એ હિંદુધર્મનું ખાસ લક્ષણ છે એમ કહ્યું છે. એ વધારે યોગ્ય વ્યાખ્યા છે એમાં શક નથી. પણ વર્ણાશ્રમનો નિષેધ કરનાર હિંદુ મતો પણ છે જ.

પણ ધાર્મિક કહેવાતી જાગૃતિ એક ન કરી શકે એ અસંભવનીય નથી કારણ ધાર્મિક જાગૃતિ એટલે અનેક સંપ્રદાયોમા એકનો ઉમેરો એટલુ જ પરિણામે થાય છે કબીર અને નાનક જેવાના હિંદુ મુસલમાનનો ભેદ કાઢી નાખી કેવળ 'આત્મોપાસના નો ઉપદેશ કરનારાના પ્રયત્નનુ પણ સંપ્રદાયો વધારવા ઉપરાંત વિશેષ પરિણામ ન આવ્યુ

હિંદુધર્મની આવી સ્થિતિને પરિણામે હિંદુઓમા સત્યશોધનની પ્રવૃત્તિનો પ્રવાહ તદ્દન તૂટી ગયો છે એવુ નહિ જણાય. છૂટીછવાઈ વ્યક્તિઓ દેશના કોઈ ઊંડા ખૂણામા સત્યની શોધ માટે અથવા પોતે કલ્પેલા સત્યની અનન્ય ઉપાસના કરવા માટે સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી બેઠેલી દરેક કાળમા મળી આવશે એમાની કોઈક તો મરતા સુધી અંધારામા જ રહી હશે, કોઈક એકાદ નાનકડા સમાજમા જ પરિચિત થઈ હશે, કોઈની પાછળથી કીર્તિ ફેલાઈ હશે પણ એ બધી છૂટક વ્યક્તિઓ જ આખા અથવા બહુ મોટા સમાજને કોઈક મહાન ભાવના કાર્ય કે વ્યક્તિની એવી લેહ લાગી હોય કે આખોયે સમાજ એ માટે સર્વન્યાપણ કરવા ઉમંગ કરી તૈયાર થયો હોય એવુ હિંદુધર્મમાયે વારવાર બન્યુ છે એમ નહિ. જણાય એટલે કે 'સત્ય માથે બાધછોડ કરવાની,' 'બુદ્ધિની સ્વતંત્રતા ગીરવે મૂકવાની' અને 'વજના જેવી કર્મની બેડીમા જકડાયેલા રહેવાની' વૃત્તિ આપણી પ્રજામા સારી પેઠે પોષાયેલી છે

આપણે સારી પેઠે જાણીએ છીએ કે હિંદુ પ્રજા એવો દાવો નહિ કરી શકે કે એ સત્યને જ સર્વસ્વ માનનારી છે તથા કામથી, ભયથી, લોભથી કે જીવિત માટે પણ તે ધર્મમાથી ચળી જાય એવી નથી, सर्वं सत्ये प्रतिष्ठितम्,[1] કે न जातु कामान्न भयान्न लोभाद्,

[1] સર્વનો પાયો સત્યમા છે

ધર્મં त्यजेज्जीवितस्याऽपि हेतो[1] કે सत्यमेव जयते नाऽनृतम्—[2] એ ઉદ્ગારો આપણા આચારજીવનના નથી, માત્ર સુભાષિતાવલીમાથી મોઢે કરવાના છે ત્યારે હિંદુ પ્રજા કે કોઈ પણ પ્રજામા ઉપર કહી તેવી વણિકવૃત્તિ ધર્મની કઈ ખામીમાથી ઉદ્ભવે છે એ સ્વતત્રપણે વિચારવુ આવશ્યક છે

દરેક ધર્મમા તર્કશક્તિની એવી કસરત કરી શકનાર વિદ્વાનો મળી આવે છે કે જે બે વિરોધી પક્ષોનો કાટો એવી કુશળતાથી પકડી શકે કે મધ્યના ટેકા કે દાડીની જરૂર ન રહે દા ત°, તેઓ ગણપતિ એ ૐકારમાથી ઉપજાવી કાઢેલો આકાર છે, અથવા બ્રહ્મા એ ચાર પ્રકારની વાણી અથવા ચાર ભાવનાઓ માટે યોજેલુ આકાર રૂપક છે એમ કહેતા છતા એ સર્વ દેવોના દેવ છે, સર્વના સ્રષ્ટા છે, સર્વ સિદ્ધિઓ આપવાવાળા છે એમ કહી એ આકારોને દડવત કરે, એની પૂજાઅર્ચા કરે, જાણે ઇતિહાસના પાત્રો હોય તેમ એમના ચરિત્રો વર્ણવે અને એને રાષ્ટ્રીય દેવો બનાવવા મથે વળી, તેઓ, એક બાજૂથી, દેવ એક જ છે અને હિંદુધર્મમા અનેક દેવોની પૂજા છે જ નહિ એમ ભારપૂર્વક પ્રતિપાદન કરે છતા, બીજી બાજૂથી જુદાજુદા દિવસોએ જુદાજુદા દેવદેવીઓની પૂજા, વ્રતો, જુદાજુદા કારણો માટે જુદીજુદી પ્રતિમાઓની 'માનતા,' બાધા વગેરે કરવામા અડચણ જુએ નહિ તેમજ, તેઓ કદી, તિલક, જનોઈ, શિખા તુલસી, રુદ્રાક્ષ વગેરેનો આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ સાથે સબધ નથી એટલુ જ નહિ, પણ એના બધનો જ જીવનને રુધાયેલુ રાખે છે એમ માને છતા એ બધા ધારણ કરવા જ જોઈએ એવો પણ આગ્રહ રાખે

૧ કામ, ભય, લોભ કે જીવિત માટે પણ ધર્મને છોડવો નહિ
૨. સત્યનો જ જય થાય છે, જૂઠનો નહિ.

વિદ્વાનો, ધર્મોપદેશકો, પુરોહિતો, કથાકારો, વેદાન્તનું નિરૂપણ કરનારાઓ વગેરે સર્વેની ધાર્મિક વિધિઓ અને માન્યતાઓની બાબતમાં આવી દહીં અને દૂધ બન્નેમાં પગ રાખવાની વૃત્તિ સામાન્ય પ્રજાને કોઈ પણ વિષયનો વિચાર કરી તપાસી જોવા માટે નાલાયક, અપ્રગતિ અને અબુદ્ધિમાં જ સમાધાન અને સલામતી સમજનારી કરી મૂકવામાં કારણભૂત થાય છે. કવિવર રવીન્દ્રનાથ ઠાકુરે પોતાના 'અચલાયતન' નાટકમાં આપણી જનતાની મનોદશાનું આ પ્રમાણે સુંદર વર્ણન કર્યું છે:

"બારીબારણાં સજ્જડ બંધ કરીને અચલાયતનમાં અમે રહીએ છીએ તે બહુ મજામાં છીએ, ત્યાં અમારે કોઈ હિસાબ ચૂકવવાપણું રહ્યું નથી, તેથી ત્યાંના લોકો નિશ્ચિંત છે.

"જે પક્ષી પાંજરામાં જન્મે છે તેને આકાશનો જ સૌથી વધારે ડર હોય છે. લોખંડના સળિયાની અંદર તેને દુઃખ થાય છે ખરું, પણ બારણું ઉઘાડીએ તો વિચારની છાતી બીકથી ધડધડ થવા લાગે છે. એને થાય છે કે પાંજરા બહાર નીકળીશ તો જિવાશે કેમ? નિર્ભયતામાં ઝંપલાવવાનું મને હજુ ક્યાં આવડે છે? પાંજરામાં પુરાઈ રહેવું એ જ મને લાંબી ટેવથી સદી ગયું છે."

આપણા વિદ્વાનોનો જાણે નીચે મુજબનો પૂર્વસંકેત જ થયો હોય, અને જાણે વંશપરંપરાગત ઊતરતા સંસ્કારોમાં જ એ બુદ્ધિ પ્રાપ્ત થતી હોય એમ ઘડીભર લાગી આવે છે:

"વિચારસ્વાતંત્ર્યનો સ્રોવ પહેલાં બંધ કરવો જોઈએ. નીચ મનાતી જાતિઓમાં વિચારસ્વાતંત્ર્ય પસરે નહિ એનો પહેલો બંદોબસ્ત કરવો જોઈએ ... બાળપણથી જ લોકોના

માનવસમાજ તથા પ્રાણીઓને ઉપયોગી અમુક પ્રવૃત્તિઓ ઓછીવત્તી પરોપકારબુદ્ધિથી ચલાવવી, અન્યના હિત માટે ઓછોવત્તો સ્વાર્થ ત્યાગ કરવો, કોઈ જાતની વિદ્યા કે શક્તિ ખેડવા જીવનને ખર્ચવુ, કોઈ મહત્ત્વના સદ્ગુણની પરાકાષ્ઠાએ પહોચવા આખુ જીવન મથવુ, કોઈ મહત્ત્વના નૈતિક સિદ્ધાતને જીવનનુ સર્વસ્વ બનાવવુ, તત્ત્વચિંતન માટે જીવનને 'નિવૃત્તિ' માર્ગમા વાળવુ વગેરે વગેરે અનેક પ્રકારના કર્મો, વ્યવસાયો, આશયો, ભાવો વગેરે માટે 'ધર્મ' એટલો એક જ શબ્દ વપરાય છે આ બધા ભાવોની વચ્ચે મૂકી શકાય એવા બીજા પણ ભાવો ગણાવી શકાય જુદાજુદા માણસોએ આ પૈકી જુદાજુદા ભાવો આગળ પોતાના 'ધર્મ'ની મર્યાદા બાંધેલી જણાશે દા ત, મુનિ જિનવિજયજીને એકવાર એક બ્રાહ્મણે કહ્યુ હતુ "મે ચોરી કરી હશે, જૂઠુ કહ્યુ હશે, વ્યભિચાર કર્યો હશે, પણ કોઈ દિવસ મારો 'ધર્મ' નથી ડુબાડ્યો!"—એટલે કે કોઈ હલકી વર્ણના મનુષ્યનુ અન્નજળ નથી લીધુ જીવનના જે કર્મ માટે એના મનમા પવિત્રપણાની—ધર્મની—ભાવના છે, તે સુખ માટે ગણવાના પદાર્થોનું તે કર્મ એણે બગડવા ન દીધુ જીવનના બીજા વ્યવહારો પવિત્ર છે અથવા પવિત્ર ભાવથી જ કરવા જોઈએ એમ એને ન લાગ્યુ, એટલે એ કર્મોમા એ ચિત્તની વાસનાઓને વશ થઈ વર્તવામાં દોષ સમજતો નહોતો આ દૃષ્ટિએ ધર્મ એટલે મનસ્વીપણાને વશ થઈને નહિ પણ પવિત્રતા કે પૂજ્યતાની ભાવનાથી અમુક પ્રકારના અંકુશોને વશ રહી કરવાનુ કર્મ—એવી એની એક વ્યાખ્યા થઈ શકે જે કર્મ માટે જે માણસને જેટલી પવિત્રતાની બુદ્ધિ હોય તે કર્મમા તે તેટલુ 'ધર્મ' જેવી કોઈ વસ્તુનું નિયમન સ્વીકારે અને જીવનનુ એકેએક કાર્ય પવિત્ર બુદ્ધિથી જ કરવા જેવું લાગતુ હોય તે પરમ ધાર્મિક

ત્યારે ઉપર કહ્યુ તેમ જુદાજુદા માણસો જુદાજુદા ભાવો

આગળ પોતાના 'ધર્મ'ની મર્યાદા આંકે છે એ મર્યાદા બહાર પણ 'ધર્મ' વધી શકે છે એમ તેઓ કોઈવાર સમજી શકે છે, અને કોઈવાર નથીયે સમજી શકતા સમજી શકે છે તોયે એ વધેલી મર્યાદાનુ તેમને ફરીફરી વિસ્મરણ થાય છે અને સામાન્યપણે તો દૃષ્ટિ કોઈ નીચની મર્યાદા પર જ રહે છે કોઈ વિચારક અથવા ઉપદેશક એ મર્યાદાને વધારી 'ધર્મ'ની વાતો કરે તોયે સાંભળનાર એને પોતાની મર્યાદાના અર્થમા જ સમજી લેતા જોવામા આવે છે

વિષયાંતર જેવુ લાગવાનો સંભવ છે છતા આ વિષય મહત્ત્વનો હોવાથી વળી એ ઉદાહરણ લઈ આ સ્પષ્ટ કરુ છુ ગાંધીજીએ 'અહિંસા' ધર્મ અને શબ્દને રાજકારણમા 'અહિંસા' શબ્દ દાખલ કર્યો છે અને મહાસભાએ નીતિ તરીકે એ સ્વીકાર્યો છે હવે સામાન્ય લોકો 'અહિંસા'નો અર્થ કોઈનો પ્રાણ ન લેવો એટલો જ કરતા મહાસભાની નીતિમા એનો થોડો વિકાસ થયો છે તે એ કે કોઈને શારીરિક ઇજા પણ ન કરવી એટલુ જ નહિ પણ કોઈની મિલકતની પણ લૂટ કે નાશ કરવા નહિ છતા ગાંધીજી જ્યારે અહિંસાની વાત કરે છે ત્યારે હમેશા આથી વધારે અર્થમા જ તે વાપરે છે અને સમજે છે ગાંધીજીની અહિંસા એ સિક્કાની એક બાજૂ છે, જેની બીજી બાજૂ 'સત્ય' છે, અને એમની અહિંસા ઇજા ન કરવાનો માત્ર આત્મસંયમ નથી પણ પ્રેમ કરવાનો આદેશ છે કેટલાકને ગાંધીજીની આની ભાષા સમજાતી જ નથી કેટલાકને સમજાય તોયે એ પર દૃષ્ટિ ટકી શકતી નથી અને ગળે પણ ઊતરતી નથી તેથી ઘણા મહાસભાવાદીઓ એમ કહે છે કે મહાસભાએ અહિંસાની નીતિ માન્ય રાખી છે, સત્યાચરણની નહિ તેથી લડત દરમ્યાન છૂપી ચળવળ કરવી વગેરે માર્ગો લેવામા મહાસભાના ધોરણનો ભંગ થયેલો

મનાતો નથી. ગાંધીજી કહે છે કે સત્યનો ભંગ અને અહિંસાનું પાલન એ બે સાથે થઈ શકે એવી વસ્તુ જ નથી. મહાત્મભાવાદીઓ કહે છે કે એ વચ્ચે સંબંધ જ નથી. ખરી વાત એ છે કે બન્ને એક જ શબ્દને જુદાજુદા અર્થમાં વાપરે છે. આમ શબ્દના દુરુપયોગ અથવા અયોગ્ય ઉપયોગથી કેવી રીતે અસ્પષ્ટ વિચારસરણી, જડ બુદ્ધિ તથા તર્કજાળ ઉત્પન્ન થાય છે, અને તેને પરિણામે સત્યનો દ્રોહ થાય છે અને સ્વીકારેલા સિદ્ધાંત પરથીયે શ્રદ્ધા ઊઠી જાય છે તેનું આ એક ઉત્કૃષ્ટ ઉદાહરણ છે.

અતિવ્યાપક સૂત્રો

(૯) શબ્દોના દુરુપયોગની જેમ જ અતિવ્યાપક સૂત્રો પણ ઘણીવાર સદોષ વિચારસરણી અને પરિણામે સત્યનો દ્રોહ કરાવે છે. શાસ્ત્રીય ગ્રંથોમાં એકાદ નિયમનું યોગ્ય કરતાં વધારે વ્યાપક ભાષામાં પ્રતિપાદન કરવામાં આવે છે. પછી એ વ્યાપકતા ઓછી ન કરવી એવો એક આગ્રહ બંધાય છે. પણ જીવનવ્યવહારમાં એટલી વ્યાપકતા ચાલી શકતી નથી એવો અનુભવ થાય છે. એ સ્થિતિમાં એ નિયમમાં વાપરેલા શબ્દોના અર્થમાં જુદા કે નવા ભાવો દાખલ કરી મૂળ નિયમમાંથી જ વ્યવહારને અનુકૂળ અર્થ કાઢવા પ્રયત્ન થાય છે.

અહિંસાધર્મ

આનું પણ એક સરસ ઉદાહરણ કૂતરાંના ઝઘડા પરથી ઊપજેલી હિંસાઅહિંસાની ચર્ચામાં મળે છે. 'અહિંસા એક મહત્ત્વનો ધર્મ છે,' અથવા 'ધર્મનો નિયમ અંદર વધારે ને વધારે અહિંસા પ્રત્યે જવામાં છે,' કે 'ઓછામાં ઓછી હિંસા કરવામાં છે' એવું કાંઈક કહેવાને બદલે 'અહિંસા પરમ ધર્મ છે' એવું

વ્યાપક સૂત્ર શાસ્ત્રકારે બનાવ્યું છે, અને એ વ્યાપકતા ઓછી ન થવા દેવી એવો આગ્રહ બંધાયો છે. હવે 'અહિંસા'નો મોટો અર્થ થાય 'પ્રાણઘાત ન કરવો'. પણ એ અર્થમાં સૂત્રને અક્ષરશ: સ્વીકારી જીવનવ્યવહાર ચાલી નથી શકતો એ આપણે વારંવાર અનુભવીએ છીએ. એટલે ધર્મોપદેશક એ શબ્દના અર્થમાં બીજાં તત્ત્વો દાખલ કરવા પ્રયત્ન કરે છે. દા. ત., કૂતરા વિષેની ચર્ચામાં ગાંધીજીએ 'હિંસા'નો અર્થ કેવળ 'મારવું' એટલો જ નહિ, પણ 'ક્રોધ અથવા સ્વાર્થને વશ થઈને, અથવા તો સામેની વ્યક્તિનું અનિષ્ટ કરવાના ઇરાદાથી તેને દુઃખ દેવું અથવા તેના દેહનો નાશ કરવો' એ પ્રમાણે કરી, 'અને તેમ ન કરવું તે અહિંસા' એવું કહ્યું છે. પછી જે પ્રસંગોમાં પ્રાણઘાત કરવા અનિવાર્ય અથવા કર્તવ્યરૂપ પણ લાગતો હોય તે પ્રસંગો પણ ગણાવી તે પ્રાણઘાત અહિંસાત્મક જ છે એમ કહેવામાં આવે છે. આ જ દલીલથી યુદ્ધ, યજ્ઞ વગેરેમાં થતી હિંસા અહિંસા જ એમ કહેનારાં શાસ્ત્રવચનો નીકળી આવે છે. પણ જો આપણે 'અહિંસા પરમો ધર્મ:' એવું સૂત્ર કહેવાને બદલે 'અહિંસા એક મહત્ત્વનો ધર્મ છે,' અને 'કેટલાક પ્રસંગોમાં હિંસા પણ ધર્મ અથવા આપદ્ધર્મ થઈ શકે છે' એમ કહ્યું હોય, અથવા 'હિંસામાંથી અહિંસા ધર્મ પ્રત્યે પ્રયાણ એ ધર્મનું સ્વરૂપ છે અને એના મૂળમાં સર્વાત્મભાવનું દર્શન હોવાથી આત્મભાવથી પ્રેરાયેલો જીવનાશ હિંસા છતાં ધર્મરૂપ થઈ શકે છે' એમ કહ્યું હોય, અને પછી અમુક પ્રસંગોમાં કરેલી હિંસા ક્ષમ્ય કે ધર્મ્ય ગણી શકાય તેનું વિવેચન કર્યું હોય તો આવી દ્રાવિડી પ્રાણાયામ જેવી દલીલનું પ્રયોજન ન રહે. ભિન્ન શબ્દોમાં બોલીએ તો એકાદ સર્વવ્યાપક સૂત્રમાં જે થોડીઘણી ભૂલ રહી હોય તે ભૂલના ઉતાર તરીકે જે વ્યવસ્થા કરવી હોય તે મૂળ સિદ્ધાન્તથી કોઈ જુદા સિદ્ધાન્તને અનુસરીને

કરવી જોઈએ કારણ, મૂળ સિદ્ધાન્તમાથી તો તે ભૂલ ઉદ્ભવી છે, અને (તેથી) એ વખતે જે વહેવારુ માર્ગ લેવામા આવે તે મૂળ સિદ્ધાન્તમાથી જ તારવેલો છે એમ કહેવાને બદલે એમાથી તે નથી એમ કહેવુ વધારે સયુક્તિક (=યોગ્ય દલીલભર્યું) ગણાય'

§ સત્યના દ્રોહ કરતા કાઈ મોટો ગેરલાભ હોઈ શકે નહિ એવી આપણને શ્રદ્ધા બેસતી નથી એ શ્રદ્ધાને લીધે કેટલાક સામાજિક લાભો મેળવવાની આશાથી સત્યને મરોડના માણસ લલચાય છે અને એ રીતે સત્યને મરોડતા શીખેલી પ્રજામા ઉત્તરોત્તર શ્રદ્ધાનાશ થતો જાય એમા નવાઈ નથી

શ્રદ્ધાનાશના પરિણામ

આમ સત્યને તેના પદથી ભ્રષ્ટ કરી તેને સ્થાને તાત્કાલિક સામાજિક લાભને બેસાડવાના ભયકર પરિણામો આવે છે જેવા કે, પ્રજાજીવનની સ્પષ્ટ અચૂક અધોગતિ થાય છે, લોકમત મોળો પડી જાય છે, ઉદાર, દૂર સુધી પહોચનારા પ્રારમાર્થિક ઉદ્દેશોને ઠેકાણે આર્થિક, તાત્કાલિક અને સ્વાર્થી ઉદ્દેશોને મહત્ત્વ મળતુ જાય છે, બુદ્ધિની સ્થિરનિશ્ચયતા ઘટતી જાય છે, સારાસાર વિવેકનો લખલખતો પ્રકાશ ઝાખો પડતો જાય છે, ક્રમ સ્વાભિમાન નાશ પામતુ જાય છે, સનાતન સિદ્ધાન્તોમા લોકોની શ્રદ્ધા ઘટતી જાય છે, અથવા—કમમા કમ એટલુ તો ખરુ, જ કે—બે પરસ્પરવિરોધી માન્યતાઓ એકીવખતે સ્વીકારવાની હીનવૃત્તિ વધારેવધારે સામાન્ય થતી જાય છે ધર્મ, નીતિ અને રાજ્યના વિષયોમા આપણે જેને અસત્ય માનતા હોઈએ તેના મતનો સ્પષ્ટ સ્વીકાર ન કરીએ તોયે આપણા ખરા મતને દબાવી રાખીએ તે ભાગ્યે જ દોષરૂપ ગણાય છે એટલુ જ નહિ, પણ ઘણીવાર તે વર્તન ગુણમા અને ભારે ડહાપણમા ખપી જાય છે

આ સ્થિતિમાં સત્યની પવિત્રતાનું પુનઃ એકવાર પ્રતિપાદન કરવાથી રાષ્ટ્રીય અધોગતિનાં આ કારણોમાંથી કોઈ કારણનું નિવારણ થાય એ આશાથી પુસ્તકનો બાકીનો ભાગ યોજ્યો છે. પણ તે પહેલાં મોર્લીએ આપેલી એક મહત્ત્વની ચેતવણી ઉતારવી આવશ્યક ગણું છું:

આપણે જે સ્મરણમાં રાખવાનું છે તે એ કે જે જૂનાની જાળમાંથી નીકળવાને તૈયાર ન હોય તેવાના આત્મામાં નવા સિદ્ધાન્તનો ઉદય થનાર નથી. ટૂંકી વણિકવૃત્તિ અને ક્ષુદ્ર સ્વાર્થને પહેલી તિલાંજલિ આપવી પડશે; ખરા પરમાર્થ યા શ્રેયને માટે આપણી દૃષ્ટિ લાંબી ને ઊંડી થવી જોઈશે; સનાતન સત્યોને ઓળી બીજું બધું છોડી તેને જ અનુસરવાનો દૃઢ નિશ્ચય આપણી રગેરગમાં વ્યાપી જવો જોઈશે.

નોંધ

'ધર્મ' અને અનુગમ

'જીવનશોધન'માં મેં ધર્મ અને અનુગમ વચ્ચે ભેદ પાડ્યો છે. અહીં રૂઢ થયેલો ધર્મ શબ્દ જ બેઉ માટે વાપર્યો છે તેથી ગોટાળો થવાનો સંભવ છે માટે આ નોંધ ઉમેરવી ઉચિત સમજું છું. પવિત્ર વૃત્તિથી કરવાનું કર્મ તે ધર્મ એ વિશાળપણે ધર્મનો અર્થ થયો. પણ મુસલમાન, ખ્રિસ્તી વગેરે જે ધર્મો કહેવાય છે અને જેને ઇંગ્રેજીમાં 'રિલિજ્યન' કહે છે તે 'ધર્મ' જુદા સ્વરૂપનો હોય છે. એને માટે 'અનુગમ' શબ્દ મેં 'જીવનશોધન'માં વાપર્યો છે. અનુગમમાંથી વિવિધ સંપ્રદાયો નીકળે છે. અનુગમો અને (વિશાળ અર્થમાં) 'ધર્મ'નો સંબંધ સમજવા જેવો છે; કારણ, એક બાજુથી

અનુગમો અને સંપ્રદાયો શ્રદ્ધાનાશનું કારણ બને છે, તો બીજી બાજૂથી એમનો ઉદ્દ્ભવ અસત્ય સામેના બળવાથી જ થાય છે એમ દેખાઈ આવશે તે આ રીતે

મૂળમાં (પા ૨૫ મે) કહ્યા પ્રમાણે એક 'ધર્મ' શબ્દથી જ દર્શાવાતી, પણ વસ્તુત વિકાસક્રમની જુદીજુદી પગથીએ મનુષ્યોના જુદાજુદા ટોળા ઊભેલા હોય છે દરેક ટોળાને પોતપોતાના નાયક–ગુરુ–આચાર્ય, પોતાની કે પોતાથી થોડી ઉપરની પગથીએ મળી રહે છે એ ગુરુ રાજનિયુક્ત હોય કે કુલપરંપરાગત હોય એ ટોળુ એને મોટે ભાગે સ્વેચ્છાથી જ અનુસરે છે, કારણ કે એમની શક્તિ કરતાં એ એમને બહુ આઘે જવી નથી કહેતો. સામાન્ય રીતે પ્રજાના મોટા ભાગને માટે 'ધર્મનુ' સ્વરૂપ આટલુ જ હોય છે. આ જ એમનો અનુગમ ઈબ્સન કવિનો ધર્માચાર્ય કહે છે તેમ સામાન્ય લોકોની દૃષ્ટિમા

"— Life and Faith hold such dissent,
They only thrive when kept apart."
(Brand)

—(જીવન અને ધર્મ વચ્ચે એવો વિરોધ છે કે બન્નેને એક-બીજાથી જુદા રાખીએ તો જ બન્ને પોષાય) જીવનનાસ્વાભાવિક અને તેમને લાગતા મહત્ત્વના પ્રદેશોમા—એટલે અર્થ અને કામના પ્રદેશોમા—તેમને ધર્મનુ લફરુ પાલવતુ નથી. જો ધર્મ એ પ્રદેશમા દખલ કરે તો તે અર્થ અને કામને મેળવવાની વધારે અનુકૂળતા કરી આપે તો ભલે. આ સિવાય 'ધર્મ' જો કાંઈ કરાવવા માગતો હોય તો તેણે જીવનનો જેની સાથે સ્વાભાવિક સબંધ ન હોય એવા કોઈ કૃત્રિમ કર્મો જ સૂચવવાં જોઈએ, જેમકે, તિલક, માળા, જનોઈ કે ક્રોસ ધારવાં, દાઢી વધારવી કે ચોટલી રાખવી, અમુક

દિશાએ મોઢુ રાખવુ, અમુક જગ્યાએ પાઈપૈસો મૂકવો, અમુક તીર્થાટન, વ્રત કરવા, વગેરે

જીવનના નિત્યવ્યવહાર ચલાવવા જે સમય જોઈએ તે પર બહુ આક્રમણ ન કરે તો આવા 'ધર્મકર્મો' આદરથી અને ખુશીથી સ્વીકારવા લોકો તૈયાર હોય છે પ્રજાને એવો ધર્મ નથી ગમતો કે જે એમ કહે કે 'તમારુ સર્વ જીવન તમે શુદ્ધ કરો તો જ તમારો ઉદ્ધાર થશે', પણ એવુ કહેનારો ધર્મ ગમે છે કે જે એમ સમજાવે કે 'જીવનને શુદ્ધ કરવાની કોની શક્તિ છે? તમે આ વિધિઓનુ પાલન કરો તથા દેવ, આચાર્ય અને સતોની સેવા કરો, અને પ્રભુ પોતાની કૃપાથી તમને તારશે એવો વિશ્વાસ રાખો' આથી ધર્માચાર્યો વારવાર આવો જ ધર્મ અથવા અનુગમ બતાવે છે

પણ દરેક અનુગમના આવા પોલાણ સામે બડ કરનાર વ્યક્તિઓ અવારનવાર નીકળી આવ્યા વિના રહેતી નથી બડ કર્યા પહેલા કેટલાક માનસિક કલેશ ભોગવ્યા વિના એમને ચાલતુ નથી. તેમાથી કેટલીક વ્યક્તિઓ એ ઝગડો સહન કરી શકતી નથી અને બડવૃત્તિને દાબી દે છે અથવા ઝગડો પૂરો થાય તે પહેલા તેમનુ જીવન અંત થાય છે કેટલાકને પોતાના મનનો ઝગડો પૂરો થવા આવે છે ત્યા એના અનુગમના ગુરુઓ અને આગેવાનો સામ, દાન, દડ વગેરે ઉપાયોથી એને છૂટો પડતો અટકાવવા પ્રયત્ન કરે છે એ બાહ્ય ઝગડો સહન ન થવાથી વળી કેટલીક વ્યક્તિઓ બડવૃત્તિને શમાવી દે છે. માત્ર થોડી જ વ્યક્તિઓ પૂરી બડખોર થઈ કા તો મરી છૂટે છે અથવા યશસ્વીપણે છૂટી પડે છે આવી બડખોર વ્યક્તિઓમા જે સૌથી વધારે પ્રભાવશાળી હોય તે થોડા અનુયાયીઓ પણ મેળવે છે પોતે જે અનુગમમા ઊછર્યા તેમાથી

છૂટવા માટે જે મનોવ્યથા કે ત્રાસ તે બડખોરોએ અનુભવ્યાં હોય તેના સ્મરણથી તેમની શરૂઆતની વૃત્તિ અને ભાષા સર્વ અનુગમો, સંપ્રદાયો, ગુરુશાહીઓ પ્રત્યે અત્યંત વિરોધની અને કોઈ સિદ્ધાંતની જ ઉપાસના પર ભાર મૂકનારી હોય છે. પણ પરિણામે તો ઘણુંખરું એટલું જ બને છે કે પોતાના જૂના અનુગમ અથવા સંપ્રદાય અને તેને જ મળતા બીજા સંપ્રદાયો સામે જ તેમનો વિરોધ રહે છે; એટલું જ નહિ પણ પોતે જ એક નવીન સંપ્રદાયના પ્રવર્તક બની પડે છે, અને તે સંપ્રદાય અને પોતે છોડેલા સંપ્રદાય વચ્ચે સોમાંથી બેત્રણ બાબતો વિષે જ જુદાપણું હોય છે.[1] શરૂઆતના કાળમાં આ નવા સંપ્રદાયમાં જરૂર વિશેષ સાત્ત્વિકતા અને બલિદાનનું તેજ હોય છે, કેટલાંક ક્ષેત્રોમાં નવીનતા અને સુધારણાયે હોય છે, નવીન સત્ય ન હોય તોયે જૂના સત્યનું કોઈક નવી રીતે દર્શન અને પ્રતિપાદન હોય છે, અને તે બધાં કારણોને લીધે એમાં તે યુગપૂરતી કાંઈક વિશિષ્ટતા હોય છે. પણ થોડો કાળ જતાં એ

૧ જાતે નવીન સંપ્રદાયમાં દાખલ થતાં છતાં પોતે તો હવે સર્વ સંપ્રદાયો પરથી પર થયા છે એવી માન્યતા કેવી બંધાઈ જાય છે તે નીચેના કેટલાક કવિઓના ઉદ્ગારો પરથી સમજાશે. એ ઉદ્ગારો મેં શાસ્ત્રી સ્વામીનારાયણ સંપ્રદાયમાંથી ટાંક્યા છે, પણ એવા જ ઉદ્ગારો કબીર, ધીરો, ભોજો, નિરાંત વગેરેમાંથી તથા વૈષ્ણવ કવિઓમાંથીયે મળી શકે:

(૧) મત પંથ તો મેં સર્વે જોયા, સત્સંગ વિના ફરી, વગોયા;
હું હું કરતાં ન મળ્યા હરિ, જઈ ભોગવી ચોર્યાશી ફરી.
એવા મત તો જગમાં બહુ, સમજણ વિના ભૂલ્યા સહુ;
સમજણ છે સદ્ગુરુની પાસ, સંત મળે તો થાય પ્રકાશ.
(૨) જંત્ર નથી, કહ્યો જાદુ નથી ભાઈ, નથી મત કે પંથ;
જાણી જોઈને દયા કરી છે, ઓધારવાને જંત.

બીજા સંપ્રદાયોનો સગોત્રી અને પોતાના મૂળ અનુગમનો અંશ માત્ર થઈ રહે છે.

આમ થાય એમાં નવાઈ નથી. ધર્મની ગાદીએ બેસવાથી કાંઈ વિશેષતા આવી શકતી નથી. એ ગાદી પર બેસનારમાં કોઈક પ્રકારની ધાર્મિક પ્રવચનો કરવાની વિદ્વત્તા અને કળા છે એટલો જ એનો અર્થ બહુ તો થાય. પણ જો એ સામાન્ય કોટિનો જ માણસ હોય તો સામાન્ય માણસનાં જ માન્યતાઓ, રૂઢિઓ અને રાગદ્વેષોને પોષનારો હોવાનો.

પ્રકરણ ૨ જું

અસત્ય અથવા ભ્રમની હિતકરતાનો વિચાર

૬ 'સત્યનિશ્ચય કરવો, સત્યવાણી વદવી અને સત્યઆચરણ કરવું' એ સદાચારી મનુષ્યનો પ્રથમ ધર્મ છે એમ સાધારણપણે તો સૌ કોઈ સ્વીકારે છે, પણ એ ધર્મને કોઈ અપવાદ છે કે નહિ એ પ્રશ્ન તપાસવા જેવો છે

સત્ય વિ ભૂતહિત

૬ તેમાં ગયા પ્રકરણમાં ઊભો થયેલો કોઈ વિશાળ સત્યની સિદ્ધિને માટે કોઈ બીજી જાતની અસત્ય વાણી બોલવાનો પ્રસંગ આવે તો તેમ કરી શકાય કે નહિ એનો પહેલો વિચાર કરીએ

દલો માન્યના શબ્દોમાં જ આ વિષય પરની દલીલ રજૂ કરવી ઠીક પડશે

"ધારો કે કેટલાક માણસો લૂટારાના હાથમાંથી છટકી તમારા દેખતા ઘીચ જંગલમાં પેસી જાય છે, અને પાછળથી હાથમાં તરવાર લઈને લૂટારા આવે છે અને એ માણસો

ક્યાં ગયા એમ તમને પૂછે છે તો તમે શો ઉત્તર આપશો ? સત્ય કહેશો કે ગરીબ નિરપરાધી માણસોનો જીવ બચાવશો ? કારણ નિરપરાધી પ્રાણીની હિંસા અટકાવવી એ શાસ્ત્ર પ્રમાણે સત્યના જેટલો જ મહત્ત્વનો ધર્મ છે મનુ કહે છે,

લો૦ ટિળકનો અભિપ્રાય

नाऽपृष्ट कस्यचिद् ब्रूयान्न चाऽन्यायेन पृच्छत । (મનુ ૨-૧૧૦, મ ભા શાંતિ૦ ૨૮૭-૩૪) પૂછ્યા વિના કાઈને કહેવું નહિ, અને અન્યાયથી પૂછનારને પૂછે તોયે કહેવુ નહિ ખબર હોય તોયે ગાંડાની જેમ હ-હ કરી વખત મભાળી લેવો जानन्नपि मेधावी जडवल्लोकमाचरेत् ઠીક છે, પણ હ-હ કરવુ એ આડકતરી રીતે ખોટુ બોલ્યા નહિ કે ? न व्याजेन चरेद्धर्मम्—ધર્મ માથે છેતરપિંડી કરી મનને મનાવી લેશો નહિ, ધર્મ છેતરાતો નથી, તમે જ છેતરાશો (મ ભા, આ ૨૧૫-૩૪) પણ હ-હ કરીનેયે વખત મભાળી લેવાય એમ ન હોય તો ? ચોર હાથમા તરવાર લઈને છાતી પર બેસીને દ્રવ્ય ક્યાં છે એમ પૂછે છે અને ઉત્તર ન આપે તો પ્રાણ જાય છે, એવી વેળાએ શુ કહેવુ ? સત્ય ધર્મનું રહસ્ય જાણનાર ભગવાન શ્રીકૃષ્ણ ઉપરના લૂટ રાઓનો દાખલો આપી કર્ણપર્વમા અર્જુનને (કર્ણ૦ ૬૮-૬૧), અને આગળ શાંતિપર્વના સત્યાનૃતાધ્યાયમા (શાંતિ૦ ૧૦૯-૧૫ ૧૬) ભીષ્મ યુધિષ્ઠિરને કહે છે કે

अकूजनेन चेन्मोक्षो नाऽवकूनेत्कथचन ।
अवश्य कूजितव्ये वा शकेरन्वाप्यकूजनात् ।
श्रेयस्तत्रानृत वक्तु सत्यादिति विचारितम् ॥

'ન બોલીને છૂટકો થતો હોય તો કાંઈયે થતા બોલવું નહિ.

અને બોલવાની જરૂર પડે તો, અથવા ન બોલવાથી શક્ર ઉત્પન્ન થાય એમ હોય તો તે વખતે સત્યના કરતા ખોટુ બોલવુ એ જ વધારે સારુ એમ (મેં) વિચાર કરી ઠરાવ્યુ છે —કારણ સત્યધર્મ માત્ર વાણીથી બોલવાની બાબતમા જ આવી જતો નથી પણ સત્ય કરતાયે સર્વભૂતોનુ જેમા હિત હોય તે બોલવુ તે જ મારા મત પ્રમાણે ખરુ સત્ય છે (શાંતિ૦ ૩૨૯–૧૩) '

('ગીતારહસ્ય', પા ૩૪ મરાઠી આવૃત્તિ)

આ દલીલોનો હવે વિચાર કરીએ આમા સૌથી પહેલા આપણે એટલુ ચોખ્ખુ સમજી લેવાની જરૂર છે કે 'મનુ' કે મહાભારત, કે કૃષ્ણ કે ભીષ્મના આધારોને લીધે જ ઉપર સૂચવેલા વર્તનના ધોરણને આપણે સ્વીકારી રાખીએ નહિ આપણી ધર્માધર્મની સ્વતંત્ર વિવેકબુદ્ધિથી જ જો એ ધોરણ સાચુ લાગે તો જ આપણે તેને સ્વીકારી રાખીએ

જૂઠુ બોલવાને માટે યોગ્ય પ્રસગ લાગે એવા બે દાખલા ઉપર આપ્યા છે પહેલા દાખલામા, લૂટારા પૂછે છે કે મારો શિકાર ક્યા ગયો ' આનો ઉત્તર મારે શુ આમ આપવો જોઈએ ' હુ સાફ કહી દઈ શકુ કે હુ કહેવાનો નથી —'અત્યાચારી પૂછનારને પૂછે તોયે કહેવુ નહિ '—એ મનુની શિખામણ અહીં યોગ્ય જ છે સાચુ બોલવુ એ ધર્મ છે, પણ જ્યારે બોલવાનુ કર્તવ્ય ઉત્પન્ન થાય ત્યા જ સાચુ બોલવાની જરૂર છે જ્યાં કર્તવ્ય જ નથી ત્યા મૌન રાખવુ એટલે કહેવાનો ઇનકાર કરવો એમા અસત્ય નથી પણ મૌન રાખુ કે જવાબ આપવાનો ઇનકાર કરુ તો લૂટારા મને મારવા તૈયાર થાય છે એટલે કા તો મારે સાચુ કહી દઈ નિરપરાધીઓને પકડાવી દેવા જોઈએ, અથવા ન બોલી

મરવા તૈયાર રહેવુ જોઈએ, અથવા જૂઠુ બોલી પોતાને તેમજ બીજાને બચાવવા જોઈએ એ કોયડો છે આ સ્થિતિમા નિર્દોષને ન સપડાવી શકાય એ વિષે કાઈ મતભેદ જ નથી જૂઠુ બોલી પોતાને બચાવી લેનારને વ્યવહારકુશળ કહીશુ, એવી કાણુ પરિસ્થિતિમા સામાન્ય માણસો એમ જ કરવાના એમ જાણી કદાચ દરગુજર પણ કરશુ, પણ એમ જ કરવાનો ધર્મ છે એમ કહી શકાય નહિ પણ જે માણસ જૂઠુ બોલીને બચવા કરતા, જવાબ આપનારનો ધ્વંસ કરવા તૈયાર થાય તે જ સત્ય કરતા જીવતરની કિંમત વધારે નથી એમ સમજ્યો છે, એટલે કે ધર્મને વધારે સાચી રીતે સમજ્યો છે એમ કહેનારે એવી પરિસ્થિતિમા જૂઠુ બોલવાની વૃત્તિ થવી એટલી બધી સ્વાભાવિક છે કે એ તો પ્રાણીઓની આત્મરક્ષાની વૃત્તિમાથી ઉદ્ભવતુ સહજ કર્મ જ ગણી શકાય એને ધર્માચરણની છાપ આપી ન શકાય

બીજા દાખલામા તો એથીયે ઓછો કોયડો છે ત્યા તો મારે બેમાથી એક વસ્તુને પસંદ કરવાની છે કા તો દ્રવ્ય બતાવી જીવ બચાવવો અથવા જીવ આપી દ્રવ્ય બચાવવુ જૂઠુ બોલી દ્રવ્ય પણ બચાવવુ અને જીવ પણ બચાવવો એ શક્ય હોય તો ત્યા જૂઠુ બોલવાનો ધર્મ છે એમ ન જ કહી શકાય કારણ સત્ય કરતા દ્રવ્ય અને જીવિતની વધારે કિંમત એકવાર આપીએ તો પછી સત્ય અને ધર્મની ચર્ચા જ કરવી નકામી છે

મને લોકમાન્યે આપેલા દાખલા બરાબર નથી એમ કોઈ કહેશે, અને એવી પરિસ્થિતિ રજૂ કરશે કે જેમા મૌન રાખવાથી અથવા બેધડક જૂઠુ ન બોલવાથી જ દુષ્ટ માણસ સત્ય પરિસ્થિતિ સમજી લઈ શકે અને તેથી કોઈ નિર્દોષને નુકસાન થાય દાખલા તરીકે, ધારો કે એક માણસની પાછળ દુશ્મનો પડ્યા છે, એ

માણસ આવીને તમારા ઘરમાં ભરાઈ જાય છે. પાછળ દુશ્મનો આવી લાગે છે અને તમને પૂછે છે કે અમારો શત્રુ તારા ઘરમાં ભરાયો છે એમ વહેમ છે, છે કે નહિ, સાચો જવાબ આપ. અહીં મૌન રાખવાથી કે બેધડક જૂઠું ન બોલવાથી એમની ખાતરી જ થઈ જવાની કે તમારા જ ઘરમાં માણસ છે. આવી સ્થિતિમાં શું કરવું ? અહીં પણ હજારે નવસે નવ્વાણુ માણસોને જૂઠું બોલીને વખત સંભાળી લેવાની લાલચ થવાની એ હું સ્વીકારું છું પણ એ ધર્માચરણ છે એ હું સ્વીકારી શકતો નથી. પણ પોતાના છતાં પોતે એ માણસને બતાવી શકવાનો નથી એમ કહી એની રક્ષા માટે પોતાનો પ્રાણ આપવો એ ધર્મ છે અને એ ધર્મનું આચરણ કરતાયે જો એને એ બચાવી ન શકે તો તેથી ધર્મનો લોપ થતો નથી. કદાચ એવુંયે બને કે એની મરવાનીયે તૈયારી હોય છતાં એને દુશ્મનો કશી ઇજા ન કરે અને કેવળ બાંધી કે પકડી રાખી પેલા માણસને ગોધી કાઢે. છતાંયે જૂઠું બોલી બચાવવાનો પ્રયત્ન કરવાનો ધર્મ છે એમ મને લાગતું નથી.

આવી જાતની જૂઠું બોલવાની ધાર્મિકતાનું રાજનીતિના વિષયો સિવાય બીજે ઠેકાણે કોઈ સમર્થન કરતું નથી. મુત્સદ્દી લોકોએ આ પ્રકારનો ધર્મ માનેલો છે. તેઓ એને માટે રાજ-કારણની બહારના દાખલા આપે અથવા 'સર્વભૂતના હિત'ની દલીલ રજૂ કરે તોયે ઘણુંખરું તેનો વ્યવહાર રાજકારણમાં જ થાય છે, અને એ હિત સર્વભૂતોનું કદી નથી હોતું, પણ બહુમાં બહુ તો પોતાના રાજ્યનું કે પોતાના મર્યાદિત સમાજનું જ આર્થિક હિત હોય છે. એથી અસત્યની ધાર્મિકતા સિદ્ધ થતી નથી. આવું અસત્ય ધાર્મિક દૃષ્ટિએ દોષરૂપ જ છે, એમ લોકમાન્યે પણ સ્વીકાર્યું છે.

"કેવળ વાચિક સત્ય અને સર્વભૂતહિત એટલે વાસ્તવિક સત્ય—એ બે વચ્ચે જ્યારે વિરોધ આવે ત્યારે વ્યવહાર-દૃષ્ટિએ અપરિહાર્ય સમજીને અસત્ય બોલીને નિભાવ કરી લેવાની કોઈ ઠેકાણે તેમણે (શાસ્ત્રોએ) પરવાનગી આપી છે ખરી તથાપિ સત્ય વગેરે નીતિધર્મો તેમના મત પ્રમાણે નિત્ય એટલે સર્વકાળમા એકસરખા જ અબાધિત હોવાથી પારલૌકિક દૃષ્ટિએ સામાન્યપણે એ થોડુ પણ પાપ છે જ એમ ઠરાવી તે માટે તેમણે પ્રાયશ્ચિત્તો બતાવ્યા છે"

('ગીતારહસ્ય', પા ૩૭)

જ્યા પ્રાયશ્ચિત્ત હોય, ત્યા કર્મ કરવાને પરિણામે અતકરણ ડખે છે એ સ્વીકારાયુ જ ધર્મ એ કોમળમા કોમળ અતકરણમાયે ડખ ઉત્પન્ન કરનારો ન હોઈ શકે

સાચી વાત એ છે કે "ગાયને બચાવવા સારુ અસત્ય બોલાય કે નહિ એવા કોયડામા પડી ને આપણી નજર તળે જે રોજ બન્યા કરતુ હોય તેને ભૂલી જઈ ને સત્યની સાધના ન થઈ શકે એમ ઊંડા પાણીમા ઊતરવુ એ સત્યને ઢાકવાનો માર્ગ છે"[1] સત્ય અને નિર્દોષની રક્ષા વચ્ચે ધર્મસકટ ઉત્પન્ન થાય એવા કેટલા પ્રસગો જીવનમા કદલી વાર કેટલા માણસોને આવે છે? એવા કાલ્પનિક અને અતિનાય વિરલ પ્રસગો નિર્માણ કરી ધર્મનો વિચાર કરવાની જરૂર જ શી ઉત્પન્ન થાય છે? એ પાડિત્ય આપણા મનમા એવો સસ્કાર પાડી ગએ છે કે કઠણ પ્રસગોમા એટલે મોટુ નુકસાન થતુ અટકાવવા માટે, થોડુ અસત્ય કરી લેવાને હરકત નથી એમ કૃષ્ણ અને ભીષ્મ જેવાનો અભિપ્રાય છે એ રીતે જૂઠુ બોલવાને તૈયાર થયેલુ મન સાચે જ ધર્મસકટ છે કે

૧ ગાધીજી 'આશ્રમવાસીને પત્રો', પા ૧૦૯

કેમ, સાચે જ 'સર્વભૂતહિત' અથવા કોઈ 'નિર્દોષ'ના પ્રાણ જોખમમા છે કે કેમ, તેનો વિચાર નથી કરતુ, પણ મને કે મારા લોકોને કાંઈ મોટો ફાયદો થઈ શકે એમ છે કે નહિ તેટલાનો જ વિચાર કરી જૂઠુ બોલવા અને કરવા તૈયાર થાય છે સત્યનો ઉપાસક આ પ્રલોભનમા અને પાડિત્યમા પડવા લાલચ ન કરે, પણ માને કે "જે કોયડા રોજ આપણી સામે આવી ઊભે છે તેમા આપણે સત્યનુ પાલન કરીએ તો કઠણ અવસરોમા શુ કરવુ એની ખબર આપણને એની મેળે પડી જશે"[1]

§ અસત્ય અથવા ભ્રમ સ્ટનારને માટે હિતકર છે, એમ કહેનારાનો એક બીજો પક્ષ પણ છે તેઓનુ કહેવુ એવુ છે કે બુદ્ધિવાન, જ્ઞાની અને અધિકારી લોકોએ સત્ય

અધિકારવાદ

મતનો સ્વીકાર કરવો પણ અજ્ઞાની, અલ્પ બુદ્ધિવાળા, અનધિકારી લોકોને ભલે અસત્ય અથવા ભ્રમ ઉત્પન્ન કરનારો હોય છતા જે નૈતિક દૃષ્ટિએ હિતકારી હોય એવા મતનો ઉપદેશ કરવો

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसंगिनाम् ।[2]

એ ગીતાના વચનનો અઘટિત આધાર લેવામા આવે છે અથવા તાત્ત્વિક સત્ય અને વ્યાવહારિક સત્યને નામે સત્યનો અઘટિત અને મનમાન્યો ભેદ કરવામા આવે છે, અથવા કેટલીવાર 'અધિકાર ભેદ'ના નામ તળે એ પક્ષ રજૂ કરવામા આવે છે

ઉદાહરણાર્થ, આપણા દેશમા સે એવા વેદાન્તીઓ અને

1 ગાંધીજી 'આશ્રમવાસીને પત્રો', પા ૧૦૬
2 અજ્ઞાની કર્મસંગીમા બુદ્ધિભેદ ન પાડવો (ગીતા, અ. ૩-૨૬)

ધર્મોપદેશકો જોયા છે કે જેઓ સ્વર્ગનરકને મિથ્યા માને છે, દેવાદિકને કાલ્પનિક માને છે, મૂર્તિપૂજાને

વેદાન્તી ઉપદેશ

બાળચેષ્ટા માને છે, વ્રતો, તીર્થાટનો વગેરેને નાના પ્રકારના, અર્થવિનાના પોતાને હાથે વહોરી લીધેલા કષ્ટો માને છે છતા, પોતાના બાળકો કે બીજા શ્રદ્ધાળુ લોકો આગળ સ્વર્ગના સુખો તથા નરકની યાતનાઓના વર્ણન કરે છે, બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ, ગણપતિ વગેરે દેવોની કથાઓ કરે છે, તેમના સ્તોત્રો રચે છે અને ગાય છે, પોતે મૂર્તિઓ સ્થાપનામા ભાગ લે છે અને તેમની પૂજાવિધિઓ શીખવે છે તથા બીજાઓને તેમા પ્રેરે છે, અને વ્રતોતીર્થોનો પણ મહિમા ગાઈ ત્યા જાય છે અને પોતા પર શ્રદ્ધા રાખનારાઓને લઈ જાય છે

૬ મોર્લીએ આ વિષયમા જે જે પૂર્વપક્ષો અને ઉત્તરો રજૂ કર્યા છે એ મને બહુ જ યોગ્ય લાગ્યા છે સર્વ ગભીર વાચકોને આ પુસ્તકનુ ઓછામા ઓછુ બીજુ પ્રકરણ

મોર્લીના ઉત્તરો

વાચવા હુ ભલામણ કરુ છુ મોર્લીની જેમ જ હુ ચિત્તની આવી દ્વિધાવૃત્તિ સમજી નથી શકતો પણ મારે કબૂલ કરવુ જોઈએ કે એવી દ્વિધાવૃત્તિ રાખનારા બધા જ માણસો અપ્રામાણિક કે દભી જ હોય છે એમ કહેવાને પણ હુ તૈયાર નથી એવી વૃત્તિ રાખનારાઓમા ઘણા ચારિત્ર્યવાન પુરુષો પણ હોય છે, સત્યને ખોળવા તેમણે ઘણો પુરુષાર્થ પણ કર્યો હોય છે, ઘણુ વેઠ્યુયે હોય છે તેથી આવી દ્વિધાવૃત્તિ માટે હુ એક જ કારણ કલ્પી શકુ છુ તે એ કે એ બાબતમા તેમણે પૂરતો ઊંડો વિચાર કર્યો નથી હોતો તેઓ પોતાને એક પ્રકારના કાલ્પનિક ધર્મસકટમા પડેલા જુએ છે એક બાજૂથી લોકોને સદાચારને માર્ગે વાળવાની તેમને બળવાન વાસના હોય

છે, બીજી બાજૂથી શુદ્ધ સત્યનો માર્ગ તેમને એવો કઠણ અને સાંકડો લાગે છે કે સામાન્ય લોકો એને જીરવી શકે નહિ એમ તેઓ માને છે આ પોતે ઉત્પન્ન કરેલી આપત્તિમાથી છૂટવા માટે તેઓ માયાવાદનો અઘટિત આશ્રય લઈ એક એવો સિદ્ધાન્ત ઘટાવે છે કે 'માયાનુ કાર્ય બધુ જ મિથ્યા છે, માટે સસારના માયિક વ્યવહારોમા સત્યાસત્યની બહુ ઝીણવટમા ઊતરવુ નહિ; પણ બાળકને દવા પીવા લલચાવવા માટે જેમ સાકર કે નેતર દેખાડવામા આવે, તેમ અજ્ઞાની લોકો માટે આવા પ્રલોભનો, ભયો અને રમકડા નિર્માણ કરવા જોઈએ.'[1] આ સિદ્ધાન્ત કેટલો ભૂલભર્યો છે અને માયાવાદમા જે કાઈ સત્યાશ છે તેની કેટલી બધી ખોટી સમજણ પ્રગટ કરે છે તે દેખાડવાનુ આ સ્થાન નથી. અહીં એટલુ જ કહેવુ બસ છે કે આમા પૂરો વિચાર થયો નથી. ગમે તે રીતે લોકોને સદાચારને માર્ગે વાળવા જ જોઈએ એવુ કોઈ કર્તવ્ય આપણી ઉપર આવી પડતુ નથી લોકોને સદાચારને માર્ગે વાળવા એ જો એક પવિત્ર કર્તવ્ય હોય તો તે અણીશુદ્ધ પવિત્ર રીતે જ થવુ જોઈએ સત્યનો ભગ કર્યા વિના, ખોટુ અથવા ન માનવા જેવુ છે એમ જેને વિષે પાછળથી કહેવુ પડે એવું કાંઈ, પણ આગળ ધર્યા વિના જો આપણને લોકોને સદાચારને માર્ગે વાળવાનો ઉપદેશ દેતા આવડે તો આપીએ. નહિ તો તેમ કરવાનો બોજો પોતાને માથે વહોરી લેવાનુ કોઈ કર્તવ્ય ઊભુ થતુ જ નથી. એમા રહેલી પોતાની વૃત્તિની બરાબર પરીક્ષા કરવામા આવે તો જણાઈ આવે કે એમાં પોતાના જ્ઞાન વિષે વધારેપડતો અહંકાર

[1] આ શબ્દો મારા રચેલા નથી લગભગ આ જ શબ્દો એક ચારિત્ર-વાન વેદાન્તીએ મને અત્યત ગભીરતાથી કહેલા. બીજાઓને મોઢે પણ એને મળતી ભાષા મે સાભળી છે.

અને મહત્ત્વાકાંક્ષાની એક બળવાન વાસના રહેલા હોય છે અહંકાર અને વાસનાની વાત બાજૂએ રાખીએ તોયે 'સત્યાસત્યની બહુ ઝીણવટમાં ઊતરવું નહિ' એવા સત્યના મૂળ પાયાને જ તોડી નાખનારા મત ઉપર જે પ્રવૃત્તિનો આધાર છે, તે પ્રવૃત્તિ લોકોને સદાચારને માર્ગે સાચે જ વાળશે એવી આશા રાખવી આકાશ પુષ્પવત્ છે આજનો કોઈ કેળવણીકાર માસ્તર કે નેતર દેખાડી દવા પિવડાવનાર માતાના કામને ક્ષમ્ય નહિ ગણે જો માસ્તર આપવાનો કે નેતર મારવાનો પ્રસંગ ન હોય, જો તે યોગ્ય ન હોય, તો તે દેખાડ્યા વિના જ દવા પિવડાવતા આવડવી જોઈએ નહિ તો તે જૂઠાણુ કરે છે અને જૂઠાણુ શીખવે છે

હિંદુધર્મમાં સત્યનો દ્રોહ

આપણા દેશમા પરમસત્યને જાણવા માટે જેવા પ્રયાસો થયા છે તેવા બીજા દેશોમા ભાગ્યે જ થયા હશે એમ જાણતા છતા, અને જે મોટા સતપુરુષો અને આચાર્યો આપણા દેશમા થઈ ગયા છે તેમના પ્રત્યે અતિશય આદર હોવા છતા, મારે ઘણા દુ ખવી કહેવુ પડે છે કે આપણા દેશે સત્ય-વચનની બહુ જ ચીવટાઈથી ઉપાસના કરી છે એમ મને લાગ્યુ નથી એમના ધર્મ, ભક્તિ, જ્ઞાન કે વૈરાગ્ય એમને બીજાના ગ્રંથોમા ક્ષેપક શ્લોકો નાખતા, કોઈ પાછળના કાળના પ્રસિદ્ધ પુરુષને નામે પોતાના ગ્રંથો ચડાવી દેતા, કે પોતાના દેવ, ગુરુ, મંદિર કે તીર્થ વગેરેનો મહિમા વધારવા ખોટી કથાઓ જોડતા અટકાવી શક્ય નથી બજારના દુકાનદારો પરસ્પર હરીફાઈ અને અદેખાઈથી જેવુ જૂઠાણુ કરે તેથી વધારે ખરાબ જૂઠાણુ આપણા સંપ્રદાયપ્રવર્તકો 'ધર્મ' ફેલાવવા માટે કરતા અચકાયા નથી અને એમા વિશેષ દુ:ખ અને કરુણાજનક વાત તો એ છે કે એમાના કેટલાક તો

અંત કરણપૂર્વક એને ઈશ્વરનુ કાર્ય અને લોકસેવા માની છે સભવ છે કે કોઈ વાચકને આ વાકચો ભૂતકાળથી માડીને અત્યાર સુધીના સર્વે પૂજ્ય પુરુષો અને શાસ્ત્રોની બદનક્ષી કરનાર લાગે અને એની લાગણી દુખાય એવુ દુઃખ લગાડવા માટે હુ દિલગીર છુ, પણ સાથે તેઓ જાણે કે આ વાકચો અતિશય દુઃખથી પણ સત્યની પૂજા માટે જ નિરુપાયે લખાયા છે જ્યા સત્યોપાસનો એ જ વિષય છે ત્યા મારો જે મત બધાયો હોય તે જણાવ્યા વિના કેમ ચાલે? આમા અપવાદ થનાર સતો પણ છે જ. એમને તો દંડવત પ્રણામ જ છે

§ કહેવાનુ આ છે· ભ્રમ કે અસત્ય કદીયે હિતકારક હોઈ શકે નહિ. પણ આનો અર્થ એ નથી કે ભ્રમ કે અસત્યને અમુક કાળે ન છેડવામાં ડહાપણ ન હોય; અથવા બધા ભ્રમ કે અસત્યને છેડી ન શકાય એમ ન બને, અથવા કઈ રીતે છેડવો એ વિચારવા જેવુ ન હોય પણ અમુક માણસ માટે ભ્રમ કે અસત્ય હિતકારક છે એમ સમજી એનામાં એ ઉત્પન્ન થાય કે પોષાય એવાં વાણી કે વર્તન રાખવાં એથી સમાજમાં દભ અને જડતા જ વધે છે. આના કારણો:

ભ્રમ તથા અસત્યથી નુકસાન

(૧) સારી વસ્તુને ખોટી માન્યતાના પાયા ઉપર રચવાથી ખોટી માન્યતા તૂટી પડવાની સાથે તે વસ્તુ પરની શ્રદ્ધા પણ તૂટી પડે છે એટલુ જ નહિ પણ એ વસ્તુ વિષેની સાચી અને વાજબી દલીલોનું મહત્ત્વ પણ ઘટી ગયા જેવું થાય છે. દા. ત, નરકના ભયથી દારૂનો નિષેધ કરવાથી, નરક જૂઠું બનાતાં દારૂનિષેધ બાબતની ધાર્મિક ભાવના ચાલી જાય છે એટલું

સાચું પણ સંશયાસ્પદ થાય

જ નહિ પણ જે સાચાં કારણોસર દારૂનો નિષેધ કરી શકાય એમ છે, તે કારણોનું મહત્ત્વ પણ અસર ઉપજાવી શકતું નથી. ભય જેટલો ઊંડો નાખશો તેટલા જલદી સદ્ગુણો નાશ પામશે.

ધર્મસંપ્રદાયોએ અનેક પ્રકારના વહેમ, જૂઠાણાં, અંધશ્રદ્ધા અને ચોખ્ખા અધર્મ તથા દુરાચાર પણ ઘણીવાર પોષ્યા છે, એવા અનુભવ આવવાથી સંપ્રદાયો જ ન જોઈએ એટલે સુધી જ આજે મત ઉત્પન્ન થવા માડ્યો નથી, પણ ધર્મ જ ખોટી વસ્તુ છે એ મત પ્રસરવા લાગ્યો છે. ઈશ્વર વિષે સંપ્રદાયોએ સમજાવેલી વાતો ખોટી છે એમ લાગવાથી ઈશ્વર જ નથી, એટલે જગતમાં કોઈ સનાતન ચૈતન્યતત્ત્વ જ નથી એવો મત નિર્માણ થયો છે. એટલે કેવળ જડ પ્રકૃતિ જ અંતિમ તત્ત્વ છે એવી માન્યતા વધી છે. એને પરિણામે સત્ય, અહિંસા, બ્રહ્મચર્ય વગેરે સદાચારના સર્વ નિયમો વ્યક્તિ કે સમાજનો સ્વાર્થ સાધવામાં જેટલે અંશે ઉપયોગી હોય—તેટલે અંશે નીતિ—એટલે પૉલિસી—તરીકે ભલે સ્વીકારાય, પણ એના ભયથી જ્યાં સ્વાર્થની સિદ્ધિ સ્પષ્ટ જણાય ત્યાં એ બધાને વધારેપડતું ધાર્મિક મહત્ત્વ આપીને વળગી રહેવું એ વહેમ અને જડતા છે એવો મત વધતો જાય છે. સત્યને અસત્ય સાથે ભેળવીને આપવાથી, અસત્ય માથે સત્ય પણ કેવું ચાલ્યું જાય છે તેનો આ દાખલો છે.

બુદ્ધિ જડ રહે છે

(૨) ઉત્તમ વિચારોના મૂળમાં રહેલાં ખરાં કારણો સમજીને તે વિચારોને ગ્રહણ કરી શકે એટલી જેમની દૃષ્ટિ ખૂલી ન હોય, તેવાના મન ઉપર કવચિત્ (કાકતાલીય ન્યાયે) નજીવી બાબતમાં વહેમ, રૂઢિની અંધપૂજા અને વિવેકબુદ્ધિ સિવાયનાં બીજાં સાધનોથી સુસંસ્કારો પાડી શકાય છે એ ખરું; પણ એવા માણસોની બુદ્ધિની

જડતાનું કારણ એ વહેમો વગેરે જ હોય છે. ભ્રમને મજરવો એનો અર્થ જ એ કે બધી બાબતમાં ભ્રમભરી માન્યતાઓને આધારે જ વિચાર કરવાની ટેવ પાડવી, એટલે કે બુદ્ધિ સત્યને ઝીલી ન શકે એવી રીતે એને દરેક બાબતમાં અશક્ત કરવી.[૧]

§ ભ્રમ અથવા અસત્યનું સમર્થન ...ગનાગની એક દલીલમાં પ્ર...ગની છે.

૧ અહીં કેળવણીના પાયામાંથી કેટલાક વાક્યો ઉતારું છું તે માટે વાચક ક્ષમા કરશે એમ આશા રાખું છું.

'વિધાયક કલ્પના સામે મારો મુખ્ય વાંધો એ છે કે એ અસત્યના મલકથી દૂષિત છે. અવલોકન અને અનુભવથી એમ જણાય છે કે વિધાયક કલ્પનાઓ કરવાની અને સાંભળવાની વૃત્તિ બન્નેને અસત્ય તરફ લઈ જાય છે અને બન્નેને છેતરે છે.

'અમુક ચકલાચકલીની વાતને (બાળક) અસત્યરૂપે પારખતો થઈ જાય પણ ભ્રમમાં રહેવાની ટેવ બીજે કોઈ ઠેકાણે જાગવાનો સંભવ છે. કદાચ યોગવાસિષ્ઠ કે તુલસીરામાયણ વાચતાં કોઈ ચિરંજીવી કાગભુશંડીની વાતોમાં કે સંન્યાસીનાં સ્વપ્નોની વાતોમાં સત્યતાની શ્રદ્ધા રહે. એટલે એ પણ એ વિધાયક કલ્પના જ છે એમ ન પારખી શકે.

"જનતામાં ભ્રમ પરત્વે મુક્તિ વહેમ અને અજ્ઞાન કાયમ રહેવામાં આવી કથાઓ કારણભૂત થાય છે.

આ વાતો કાલ્પનિક છે એવું જ્ઞાન થતાં એમાંની સર્વ વસ્તુનો ત્યાગ કરવાની વૃત્તિ ઉત્પન્ન થાય છે. એટલે વાર્તા કહેવાનો ઉદ્દેશ નિષ્ફળ જાય છે.'

"અનેક સારી અને હિતકારક વસ્તુઓ સમજાવવા માટે પણ યત્કિંચિત્ પણ અસત્ય, ભ્રામક કે પાછળથી જેનો પરિહાર કરવો પડે એવા સ્વરૂપમાં મૂકવા મારી ઇચ્છા થતી નથી.'

('કલ્પનાશક્તિની કેળવણી'ના પ્રકરણમાંથી.)

ભ્રમનાશ એટલે સત્યમાં સ્થિતિ નહિ

ભ્રમને કાઢવાથી સત્યમાં જ સ્થિરતા થાય છે એવું કાંઈ નથી. વહેમી માણસને તેના વહેમ કે અસત્યનો એકાદ અંશ છોડાવવો બહુ કઠણ વાત નથી. પણ તેટલો અંશ છોડાવવાથી બાકીનો ભાગ પણ છૂટી જશે એની કશી ખાતરી નથી. ઊલટું, સંભવ છે કે બાકી રહેલા ભાગને તે કદાચ પહેલાંના કરતાં વધારે દૃઢતાથી વળગે.

દાખલો આપીને આ દલીલ વધારે સ્પષ્ટ કરીએ. સામાન્ય માણસોની માન્યતા એવી રહે છે કે ઈશ્વર એ જગતનું નિમિત્ત કારણ છે,[1] શરીરશરીર પ્રત્યે જુદાજુદા આત્મા વસે છે, અને જગતમાં જડ અને ચૈતન્ય એવાં સ્વતંત્ર બે તત્ત્વો રહેલાં છે. અદ્વૈત વેદાન્તનાં પુસ્તકો વાંચી ઈશ્વર એ જગતનું ઉપાદાન કારણ છે, સર્વ દેહોમાં એક જ આત્મા વસે છે અને જડચેતન એવાં બે તત્ત્વો નહિ, પણ એક જ અદ્વૈત તત્ત્વ સર્વ જડચેતનના મૂળમાં છે, એવી તર્કશક્તિથી સમજ કરી લેવી એ બુદ્ધિશાળી માટે બહુ કઠણ નથી. પણ એ રીતે બીજી વિચારસરણીની દલીલોથી પહેલી દૃષ્ટિના સંસ્કારો છૂટી જ જાય એવી ખાતરી નથી. એક આત્મતત્ત્વ જ છે, 'નેહ નાનાऽस्ति किंचन,[2] એ મરીને ક્યાં જશે ? નાऽहं जातो जन्ममृत्यू कुतो मे.[3] એમ સમજવાથી મરણનો ભય રહેતો જ નથી એવું કાંઈ નથી; તેમજ આપણે

૧. કુંભાર એ ઘડાનું નિમિત્ત કારણ અને માટી એ ઉપાદાન કારણ ગણાય.

૨. જગતમાં નાના (પદાર્થો) છે જ નહિ.

૩. હું જન્મ્યો જ નથી તો જન્મ અને મરણ મને ક્યાંથી હોય?

ભક્તિ કરીશુ તો ઇશ્વર આપણી સામુ જોશે અને આપણને સકટમા પડવા નહિ દે ' એ આશા ઘટતી નથી ઊલટુ, એવુયે બને છે કે અદ્વૈત વેદાતની વિચારસરણીને એ ઉપરઉપરથી જ ઝીલી લઈ એનો પોતાની અયોગ્ય વાસનાઓને પોષવા માટે ઉપયોગ કરે છે 'બધ અને મોક્ષ, કે પાપ અને પુણ્ય કાલ્પનિક છે' એવા વાક્યોને ઉપરથી જ પકડી લઈ, જાણે સ્વૈરવર્તનનો પરવાનો મળ્યો હોય એમ એ સમજે છે, અને સત્યવાણી કે સત્યવર્તનનો આગ્રહ એટલે જ ભેદદૃષ્ટિ—અજ્ઞાન—ભ્રમ—ગુણાતીતતાનો અભાવ એમ એ માનવા લાગે છે

આ ઉપરથી ભ્રમ થોડા વખત માટે તો જરૂર લાભકારક હોઈ શકે એમ લાગે એવુ છે પણ એ નિર્ણય બરાબર નથી

ઉપર બતાવેલા દોષ ઊપજવાનુ કારણ એ છે કે કોઈની ભૂલભરેલી માન્યતા દૂર કરવી અને ખરો પક્ષ એને કહેવો એટલુ જ બસ નથી એ વાત કહેનાર ભૂલી જાય છે પણ એટલુ કર્યા ઉપરાત બીજી પણ બે બાબતોની જરૂર છે (૧) વિચાર કરવાની ભ્રમભરી પદ્ધતિને બદલે વિચાર કરવાની શુદ્ધ પદ્ધતિ પણ તેને હાથ લાગવી જોઈએ, અને (૨) ખરો પક્ષ જીવનમા ઊતરવા માટે જે પ્રકારનું ભાવનાબળ જોઈએ તે કેળવાયેલું હોવુ જોઈએ આથી પોતાના વિચાર પારકાને સમજાવવાને જે અત્યત ઉત્સુક હોય તેણે સૌથી પ્રથમ લોકોમા ઉદાર ભાવનાઓ ખીલવવી જોઈએ, અને પછી તેમની વિચારપદ્ધતિ બદલવાનો પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, તેમનામા સત્ય માટે પ્રીતિ જાગ્રત કરવી જોઈએ, ખોટા વિચારના કરતા ખરા વિચારના પ્રમાણ કેટલા સબળ છે તે તેમના મનમા ઠસાવવુ જોઈએ, ટીકા અને નવા વિચારો સાભળવાની તેમનામા રુચિ ઉત્પન્ન કરવી જોઈએ, અને

એક મહત્ત્વની બાબત એ કે જે પરિભાષા પોતે વાપરતા હોય તે પરિભાષાનો શુદ્ધ અર્થ હંમેશાં ધ્યાનમાં રાખવાની તેમને ટેવ પાડવી જોઈએ તથા અભ્યાસની સાચી પદ્ધતિ દેખાડવી જોઈએ.

પરિભાષાનો ઘોટાળો

અનેક ભાવોને માટે એક જ શબ્દ વાપરવાથી વિચારસરણી કેટલી બધી ઘોટાળાભરી થાય છે અને માણસો કેટલીયે વાર કેટલી બધી નિષ્કારણ ચર્ચામાં અને કલેશમાં ઊતરે છે તેનાં આપણા દેશનાં રાજકારણ, ધર્મ વગેરેમાંથી દૃષ્ટાંતો આપું તો આ પુસ્તકનું કદ હજુ કેટલુંયે મોટું થઈ જાય. ઉપર 'ધર્મ' અને 'હિંસા' એ બે શબ્દો વિષે ટીકા કરી છે. રાજકારણમાં આપણા બધાયે પક્ષો 'સ્વરાજ્ય' શબ્દ વાપરે છે. દરેક પક્ષ પોતાના તેમજ બીજાઓના મનમાં 'સ્વરાજ્ય' એટલે કઈ સ્થિતિની કલ્પના રહેલી છે તેનું બારીકાઈથી પૃથક્કરણ કરી સમજી લે તો એ પક્ષોમાં ઉત્પન્ન થતા કેટલાયે વિવાદો અને કલેશોનાં ઘણાં કારણો ઓછાં થઈ જાય, અને પક્ષો ઓછા ન થાય તોયે ઘણો વિરોધ ઓછો થઈ શકે.

શબ્દોના અચોક્કસ ઉપયોગથી બે માણસો વચ્ચે જ વિચારનો ઘોટાળો થતો નથી, પણ ઘણીવાર એવુંયે બને છે કે બોલનાર પોતે જ પોતાના શબ્દોનો પૂરો અર્થ સમજતો હોતો નથી.

> અપની બોલી આપસે હોત નહિ પહિચાન;
> કહે કબીર સમુઝે નહિ મોહ મહા બલવાન.

પણ આનો અહીં વિસ્તાર કરવો ઉચિત નહિ થાય, એટલે વિષયને આગળ ચલાવીશું.

પરિભાષાના અચોક્કસપણા ઉપરાંત વિચારપદ્ધતિમાં દોષ-

ઉત્પન્ન થવાનું—ભ્રમો ગ્રહી જવાનું—એક બીજું કારણ પણ હોય છે. સામાન્ય રીતે તાત્ત્વિક ગ્રંથોના અભ્યાસીઓ પણ અમુક તત્ત્વવિચારક કઈ બાબતમાં શું માને છે તેનો જ અભ્યાસ કરે છે. એ બાબતમાં એણે જુદેજુદે પ્રસગે શુ અભિપ્રાય દર્શાવ્યા છે તે એ જાણી લે છે. દા. ત, જે માણસ ગાંધીજીએ 'સત્યાગ્રહ,' 'અહિંસા,' 'ધર્મ' વગેરેવગેરે વિષયો પર જુદેજુદે પ્રસંગે જે જે કહ્યું હોય તે બધું બરાબર કહી શકે અને તેનો કદાચ સમન્વય કરી શકે તે ગાંધીજીનો સારો અભ્યાસી કહેવાય. પછી ગાંધીજી પ્રત્યે જુદાં જ કારણોસર એનો આદર બંધાયેલ હોય તેથી એ વિચારોને પણ તે સ્વીકારી લે. પણ અભ્યાસની આ રીત બરાબર નથી. અમુક વિચારક અમુક વિષય પર શું વિચારે છે એટલું જાણવું બસ નથી. જેમ, જેને પોતાના વિચારો પ્રવર્તાવવા છે તેણે પોતાના શબ્દપ્રમાણથી માની લેવાય એવી અપેક્ષાથી પોતાના નિર્ણયો જણાવ્યા જવા એ બસ નથી, પણ પોતે તે નિર્ણયો ઉપર જેવી રીતે આવ્યો તેના મૂળ પાયાનુ તથા પોતાની ભાવનાઓની સાચી ભૂમિકાનું વાચકને દર્શન થાય એ રીતે પોતાના વિચારો બને તેટલી સ્પષ્ટતાથી સમજાવવા જોઈએ; તેમ અભ્યાસકે પણ બને તેટલી સૂક્ષ્મતાથી વિચારના એ પાયા તથા ભાવનાની ભૂમિકા સમજવા મથવુ જોઈએ એમ કરનારને મૂળ વિચારકના અનેક ઉદ્ગારોને ભેગા કરવાની જરૂર ન પડે. અમુક પ્રસગે એ શું કહેશે અથવા કરશે તે અભ્યાસક પોતાની મેળે ઘણીવાર જાણી શકે. એવો અભ્યાસી એ પુરુષના ઉદ્ગારોમાં કોઈ ઠેકાણે વિસગતિ કે ભૂલ હોય તો તે પણ એ જ રીતે પકડી શકે, અને—કોઈવાર પ્રવર્તન થાય છે તેમ—એવી વિસગતિમાં એકવાક્યતા જ છે એવું દેખાડવાના મિથ્યા મોહમાં નહિ પડે.

અભ્યાસની ખોટી રીત

બીજી વાત ભ્રમને ઉથાપવાથી સત્ય સ્થપાઈ જતુ નથી એ સાચુ છતા, સત્યને સ્થાપવા માટે ભ્રમને ઉથાપ્યા વિના છૂટકો જ ક્યા છે ? જ્યા સુધી ભ્રમ દૂર ન થાય ત્યા સુધી સત્ય જાણવાની પ્રવૃત્તિ જ કેમ શરૂ થાય ? વળી, કેવળ ભ્રમનિગમ પણ એક પ્રકારે મંગળ જ છે કારણ, રોગના અસાની જડ ઉખેડવાથી તે નિદાન ફરીને ફાવતી અટકશે

§ હવે જે ભ્રમોને પરિણામે વ્યક્તિ અથવા સમાજને સદાચારના અનેક લાભો મળતા દેખાય છે, અને જેને ઉથાપવાથી હાનિ પહોચતી જણાય છે, એ વિષે વિચાર કરીએ આનો અર્થ એટલો જ છે કે ભ્રમમૂલક વિચારો અને હેતુઓની ઉપર રચેલો રચનાની રીત અને અવસરનો અતિશય સાવધાનના અને દૂરદષ્ટિથી નિર્ણય કરવો જોઈએ પણ એનો અર્થ એ નહિ કે ભ્રમ અમુક કાળ માટે તો ઉપયોગી હોઈ શકે કારણ, આમણે જે લાભો સાચવી રાખવા માગીએ છીએ તે એ ભ્રમથી ઉત્પન્ન નથી થતા, પણ એ ભ્રમ છતાયે તેની સાથે રહેલા કોઈ સત્યવિચાર યા બુદ્ધિગમ્ય કારણ, યા ઉચ્ચ, યા પ્રામાણિક ભાવનાને યોગે જ ઉત્પન્ન થાય છે

ભ્રમોના લાભો ? સદાચાર

ઉદાહરણાર્થ, ઉપર કહેલુ વેદાન્તનુ દૃષ્ટાન્ત લઈએ ઈશ્વરને જગતનુ નિમિત્તકારણ, કર્મફળપ્રદાતા અને નિગ્રાહો નિયતા માનવાથી, તથા સ્વર્ગનરકની શ્રદ્ધાથી ઘણા લોક સદાચારના માર્ગે રહેલા જણાય છે, પણ અદ્વૈતમતથી ઘણા ભ્રષ્ટ થતી અને દુઃખી બનેલા માલૂમ પડે છે એનુ કારણ તપાસીએ વિચારશુ તો માલૂમ પડશે કે ઉપરના ભ્રમોને લીધે પેલાઓ સદાચારી નથી,

પણ એ ભ્રમોની સાથે જ રહેલા કેટલાક સત્યવિચાર, બુદ્ધિગમ્ય કારણો, અથવા ઉચ્ચ અને પ્રામાણિક ભાવનાઓને લીધે તેમનો સદાચાર ઊપજે છે એથી ઊલટુ પેલા શુષ્કવેદાતીઓના દુરાચારનું કારણ એમનો ભ્રમનાશ નથી, પણ બીજા બે કારણો હોય છે એક તો એમના ભ્રમમૂલક વિચારો ઉપર હુમલો કરવાની રીત અને અવસરનો અતિશય અસાવધાનતા અને દૂરદષ્ટિથી નિર્ણય થયેલો નહિ એ છે એટલે કે એમનો પૂરેપૂરો અધિકાર જોયા વિના એમની આગળ વેદાતનુ નિરૂપણ કરવામા આવવાથી એવુ વિપરીત પરિણામ આવ્યુ હોય છે, અને, બીજુ, એને મળેલા ઉપદેશમા બ્રહ્મ સાથે સત્યાશનુ પણ ખડન કરી નાખવામા આવેલુ હોય છે એટલે કે સદાચાર, જપ, તપ, વ્રત, તીર્થ વગેરે ક્રિયાઓના વાજબી ઉદ્દેશો અને કિંમત પણ લઈ લેવામા આવ્યા હોય છે અને અતિશયોક્તિના દોષથી નવો દોષ ઉત્પન્ન કરેલો હોય છે.

ભ્રામક માન્યતા ચારિત્રને સુધારવામા ઉપયોગી થાય છે એ જેમ એક બાજૂની ભૂલ છે, તેમ એ કાઢી નાખવાથી ચારિત્ર સુધરી જ જાય છે એમ માનવુ એ બીજી બાજૂની ભૂલ છે એટલે કે જો ચારિત્રશુદ્ધિ એ જ ઉદ્દેશ હોય તો તેને માટે વેદાતનિરૂપણ જ હમેશા આવશ્યક નથી ભ્રામક માન્યતાનો આશ્રય લીધા વિના ચારિત્રને પોષવુ એ સૌથી પહેલુ લક્ષ્ય રાખવુ જોઈએ

બ્રહ્મવિદ્યાના શાસ્ત્રોમાયે આપણે જોશુ તો જણાશે કે વેદાતજ્ઞાનનો અધિકાર સાધનચતુષ્ટયસપન્નને છે એટલે કે જેની મલિન વૃત્તિઓ નાશ પામી ગઈ છે એટલુ જ નહિ, પણ શુભ વાસનાઓ અને સદ્‌ગુણોનો એટલો ઉત્કર્ષ થઈ ચૂક્યો છે કે તેનો જગતમા કઈ કરી બતાવવાનો, કઈક ભોગવવાનો કે કઈક પ્રાપ્ત કરવાનો વેગ પૂરો થઈ ગયો છે, અને તેની અશાતિ કેવળ એક

જે વસ્તુની યથાર્થ સમજણના અભાવને લીધે છે અને તે એ કે હુ કોણ? જગત શુ? જીવનમરણ શુ? આ પ્રશ્નોનો બરાબર નિર્ણય ન થવાને લીધે જ જે દુખી છે તેને જ તત્ત્વજ્ઞાનની જરૂર છે, અને તે જ તેનો અધિકારી છે તેને બદલે જો ભાજીપાલાની જેમ જ્યાત્યા વેદાંત અને માયાવાદ બોલાયા કરે તો તેનુ પરિણામ શુષ્કજ્ઞાન અને દભમા આવે એમા નવાઈ નથી

૬ વળી આમ જ્ઞાનની ઉપયોગિતાનો વિચાર કરતા, તુરતમા કેટલાક માણસો પાસે નીતિ પળાવી શકાય છે અને તેમને શાંતિ લાગે છે એટલા જ હેતુ તરફ માત્ર જોવાનુ નથી, પણ તેથી એ માણસોની વૃદ્ધિ—ઉન્નતિ—થાય છે કે નહિ તે જોવાનુ છે આ દૃષ્ટિએ ચારિત્રને અખડ સાચવી રાખવાની ઘણીખરી દલીલ જડતા અને પ્રમાદને કાયમ રાખવા કરતા વધારે ઉચ્ચ હેતુથી થયેલી ક્વચિત્ જ જણાશે મનુષ્યજાતિના ઉત્કર્ષનુ અનત કાર્ય નિરતર ચાલુ રાખવા માટે શુ શુ કરવુ જોઈએ તેનું આ દલીલ દુર્લક્ષ જ કરે છે સામાજિક યા ધાર્મિક ભ્રમથી એકાદ વ્યક્તિ કે પેઢીને ભલે કાઈક આશ્વાસન મળતુ હોય, પણ ભવિષ્યનો ઉત્કર્ષ તો તેથી કશો સધાતો નથી કે તેને મદદ કરતોયે લાગતો નથી

મનુષ્યની ઉન્નતિ એ લક્ષ્ય

જીવતા પોતાના 'ધર્મો' બરાબર પાળવાથી પ્રભુની પ્રસન્નતા થશે, તેને પરિણામે મરતી વખતે પોતાના ઇષ્ટદેવ કે એમના પાર્ષદો દર્શન દઈ એને દિવ્ય દેહ આપી પોતાના ધામમા લઈ જશે, અને પછી અનંતકાળ-પર્યંત પ્રભુના પ્રીતિપાત્ર થઈ ત્યા જ રહેવાનુ મળશે અને જન્મમરણના ફેરામાથી છુટાશે—એ માન્યતાથી

ભ્રમનું આશ્વાસન

જીવનમા કેટલી બધી પ્રફુલ્લતા, આશા, ઉત્સાહ અને મસ્તી રહે છે, અને જીવનમાં આવતાં સુખદુ:ખોનેયે સહન કરવાનુયે કેટલું ધૈર્ય રહે છે તે હું જાણુ છુ. ઘણાઓએ એવા કેટલાક ભક્તો જોયા હશે અને લગભગ સર્વેએ એ પ્રકારના ભક્તકવિઓનાં કાવ્યો વાચ્યા હશે. નરસિંહ મહેતા, મીરાબાઈ, તુકારામ જેવા ઘણાઓનો પોતાના જીવનનો એક કાળ તો એ માન્યતાથી જ રગાયેલો હતો.

એમાથી જેઓનુ એ માન્યતાનો નાશ થયા પહેલાં જ મરણ આવ્યુ તેમને માટે કદાચ એમ કહી શકાય કે 'ભલે બીચારા ચિત્તાકર્ષક જ્ઞાનમાં મૂઆ.' જોકે, એવો ભ્રમ કાયમ રાખવો એ 'પામર' જનને માટે ઉપયોગી છે એમ જેઓ માને છે, અને સાથે એમ પણ ખાતરીપૂર્વક માને છે કે મરણથી મરનારનું વ્યક્તિત્વ નાશ પામતુ નથી અને જીવદશાનો નાશ થતો નથી, તેમને એમ પણ પૂછી શકાય કે એમની પરલોકનાં સુખની આશાઓ મિથ્યા છે એમ મૂઆ પછી માલૂમ પડતાં એમને જે આઘાત અને દુ:ખ થયાં હશે તેને માટે કોણ જવાબદાર છે, તેમને શો બદલો વાળી આપવા તેઓ શક્તિમાન છે, અને તેઓનો શો ઉત્કર્ષ થયો હશે એમ તેઓ કહી શકે એમ છે?

પણ એમ ભ્રમમાં રહીને જ મૂએલાની વાત જવા દો. પણ જેઓ તત્ત્વજિજ્ઞાસુ છે, સદૈવ સત્યપરાયણ થવા અને રહેવો મથે છે, જેમની સત્ય માટે એટલી તીવ્ર ભક્તિ રહેલી છે કે તેને માટે જે ભોગ આપવો પડે તે આપવા પાછી પાની કરે નહિ, તેમનો ઉત્કર્ષ ભ્રમો અને વહેમોના સંસ્કારોને લીધે કેટલો લબાય છે, કઠણ થાય છે અને એમના જીવનનો કેટલો બધો કાળ વ્યર્થ કષ્ટો સહન કરવામાં અને નિષ્કારણ ઉપજેલા ચિત્તના ઝઘડાઓ શમાવવામા જાય છે એમની વાત વિચારીએ.

તુકારામ મહારાજે પોતાના ચિત્તના એકેએક રંગને અભંગોમાં ઉતાર્યો છે, એટલે આ બાબતનો ખ્યાલ એમના અભંગોના અભ્યાસીને આવી શકે છે. પણ બધા તુકારામ મહારાજ જેવા નોંધનારા નથી હોતા, છતાં તેઓનેયે એ ઝઘડાઓમાંથી પસાર થયા વિના ચાલતું નથી.

જીવનના મારામાં મારા ભાગનાં વર્ષોનાં વર્ષો સુધી એક કલ્પના, ભ્રમ કે વહેમને સત્ય માની, તેને અત્યંત આગ્રહથી, પ્રીતિથી, ભક્તિથી પોષવી, તેને માટે સર્વસ્વનો ત્યાગ કરવો, સ્વજનોને કષ્ટમાં નાંખવા અને પછી એક દિવસ જાણવું કે જે વસ્તુની જીવને સાટે તેમણે અનન્યભાવે ભક્તિ કરી એ તો માત્ર એક કલ્પના જ હતી, જે દુસ્તર જણાતા ભયમાંથી છૂટવા ઇચ્છા કરી તે ભય કેવળ કાલ્પનિક જ હતો, જે સ્થાનમાં સદૈવ રહેવાનું મળશે એવી આશા બાંધી હતી, તે સિદ્ધ થશે એમ માનવા કોઈ સબળ આધાર જ નહોતો—એમ માલૂમ પડતાં ચિત્તને જે પહેલો આઘાત પહોંચે તે દુઃખને માટે કોણ જવાબદાર છે ?

વળી એ પહેલો આઘાત ભોગવીને જ બધા ઝગડા મટી જતા નથી. પહેલો ફટકો પડે ત્યારપછી કેટલો કાળ તો કેવી દુઃખદ સંશયાત્મક સ્થિતિમાં જાય છે તેનો ભ્રમનું સમર્થન કરનારાઓને ખ્યાલ આવી શકે નહિ, કેમકે એમણે એને કલ્પનાવિલાસથી વધુ મહત્ત્વ ભાગ્યે જ આપ્યું હોય છે. પણ પેલા પ્રામાણિક પુરુષનો તો કેટલોક કાળ એવી સંશયાત્મક સ્થિતિમાં જાય છે કે 'આ બધું કલ્પના અથવા ભ્રમ છે એમ કહેનાર સાચો હશે; કે મને ભક્તિમાંથી ડગાવવા અથવા મારી પરીક્ષા લેવા ઊપજેલી માયા હશે ? હું સન્માર્ગથી પડું છું કે હવે જ સન્માર્ગે ચડું છું ? બુદ્ધિ કહે છે કે મારી માન્યતાને ભ્રમ કહેનારો માણસ સાચો છે, જૂના ગુરુઓ કહે છે કે એ શ્રદ્ધાનાશનું—અધોગતિનું લક્ષણ છે.

બુદ્ધિને સ્વીકારું કે શ્રદ્ધાને વળગુ ?' આ દ્વિધા સ્થિતિમાંથી પાર પડી બુદ્ધિના નિર્ણયમા સ્થિર ન થાય ત્યા સુધી જે માનસિક દુઃખ તેઓ ભોગવે છે તેનો ખ્યાલ, જેઓ 'પામર' જનને માટે ભ્રમને પોષવામા લાભ સમજે છે, તેમને નહિ હોય એમ જ કહેવુ જોઈએ.

જો કોઈ એમ કહે કે 'અપામર' માણસના હૃદયમાં રહેલી સત્યને માટેની વ્યાકુળતા, તેઓના ઉપર અસત્ય સંસ્કારોનુ જોર ન હોત તો મરી ગઈ હોત, અને અસત્ય સંસ્કારોને લીધે જ તેઓનો સત્ય માટે પુરુષાર્થ થયો હતો, તો ઉપર પૂર્વપક્ષે કરેલી દલીલ જ તેમને લાગૂ પડે છે કે 'અસત્યનુ ઉત્થાપન એટલે સત્યનુ જ્ઞાન થતુ નથી, તેથી અસત્યમા શ્રદ્ધા ન બેસાડવામાં આવી હોય તોયે સત્ય માટે પુરુષાર્થની જરૂર રહે છે જ, અને સત્યને જાણ્યા વિના જેને ચેન પડતુ નથી તેને તે વ્યાકુળતા રહેશે જ, તેથી એ પુરુષ પુરુષાર્થહીન થાય નહિ, પણ વધારે સફળ અને ઉજ્જ્વળ પુરુષાર્થ કરે. વળી, પોતાનો ઉત્કર્ષ કરવાની ઇચ્છા રાખનારને પોતાના મન સાથે લડવા માટે સ્વાભાવિક જગતમાં ઓછી બાબતો નથી કે એમાં ભ્રામક માન્યતાઓનો ઉમેરો કરવાની જરૂર ગણાય ?¹

¹ ગેરસમજ ન થાય તે માટે 'કેળવણીના પાયા'માં 'અસત્ય' શબ્દ પર કરેલી નોધ નીચે ઉતારુ છુ

"સત્યથી ઊલટું, અથવા જૂઠું, મિથ્યા એ પણ અસત્ય કહેવાય છે, અને વિશેષ સત્યની દૃષ્ટિએ ઓછુ સત્ય પણ અસત્ય કહેવાય છે એક વસ્તુ એકીવખતે સાચી અને જૂઠી બને ભાસી ન શકે. જે વખતે મને એક ઓરડીમા દોરીમા સાપ ભાસ્યો હોય તે વખતે હુ કોઈને કહુ કે એ ઓરડીમા સાપ છે તો તે જૂઠુ નથી. પણ એ ભાસ મિથ્યા જાણ્યા પછી કોઈને ડરાવવા માટે કે વિનોદાર્થે એમ કહુ તો તે જૂઠુ છે. પણ લોઢાનો પાવડો, હથોડી અને કોદાળી

§ હવે એક બીજી દલીલનો વિચાર કરીએ. એને રજૂ કરનાર પક્ષ કહે છે કે જે જ્ઞાન કાંઈ પણ નિશ્ચિત સિદ્ધાંતને ઠરાવનારું

એ ત્રણેને હું જુદા કહું, અને ત્રણે લોઢું જ છે એ દૃષ્ટિએ એક કહું, ત્યાં હું ન્યૂન અથવા સ્થૂળ સત્ય અને વિશેષ અથવા સૂક્ષ્મ સત્યનો ભેદ કરું છું .....ઐક્તા પર ભાર મૂકતી વખતે ભેદો બધા ઔપાધિક અથવા ગૌણ અથવા મિથ્યા છે એમ પણ કહું.”

અહીં જે અસત્ય વિષે વાત થાય છે તે પહેલા પ્રકારના છે. જેઓ એ બાબત પોતે ભ્રમમાં નથી, પણ બીજાને એવા ભ્રમોમાં નાખે છે અથવા પોતાના વાણી કે વર્તનથી એને ટકાવવામાં ભાગ લે છે તેઓ સામે જ ઉપરનો આક્ષેપ છે એ યાદ રાખવું. પ્રામાણિકપણે જેઓ ભ્રમને સત્ય માને છે અને તેમ કહે છે તેમના પર નથી. હા, એવો એક પક્ષ હોઈ શકે છે—અને હું માનું છું કે છે—કે જે એમ કહેશે કે ‘આ બધું અસત્ય કરવું પડે છે એ ખરું. અમે પણ એ ભ્રમમાંથી પસાર થયા છીએ અને એ ભ્રમોના સંસ્કારોને લીધે અમારે ખૂબ મનોવ્યથા ભોગવવી પડી છે. છતાં, અમે પ્રામાણિકપણે માનીએ છીએ કે એ ભ્રમોને લીધે અમારું કશું અહિત નથી થયું. ભલે એ બધો ભ્રમ હતો એમ પાછળથી માલૂમ પડ્યું, પણ એણે અમારી ચિત્તશુદ્ધિ કરી. ચિત્તશુદ્ધિમાં સહાયક હોવાથી અમારે લોકોને એ માર્ગે વાળવા પડે છે. એ અસત્ય છે, પણ એવા અસત્યોમાંથી જ તેઓ સત્યમાં જશે.’ આ પક્ષની પ્રામાણિકતા વિષે શંકા નથી. પણ મને નમ્રપણે લાગે છે કે આ આત્માવલોકન કરવામાં દોષ રહેલો છે. દા. ત., ભલે માનો કે એક જણે ગણપતિની ભક્તિ કરી અત્યંત ચિત્તશુદ્ધિ કરી છેવટે સત્યને જાણ્યું. તેને જો ગણપતિનો સંસ્કાર ન હોત, પણ અનન્ય ભક્તિ કરે એવું હૃદય અને એવી ને એવી આત્મોન્નતિ માટે તીવ્ર ધગશ હોત તો તે કોઈ પણ ગુરુજનની કે આદર્શની અનન્ય અને નિષ્કામ ભક્તિ કરીને પણ એ જ પ્રાપ્તિ કરી શકત, અને વિશેષ સ્વાભાવિક માર્ગે કરી શકત. આત્મોન્નતિ માટે જે આવશ્યક છે તે કોઈ કાલ્પનિક કે પરોક્ષ દેવમાં કે વાદમાં શ્રદ્ધા નહિ, પણ આત્મોન્નતિ માટે—સત્ય માટે—તીવ્ર ધગશ અને ભક્તિવાળું હૃદય.

હોય તેની પાછળ મહેનત કરીએ તો તો હજુ ઠીક પણ તત્ત્વજ્ઞાન એવું નિશ્ચિત પ્રકારનું છે જ નહિ એ તો

અજ્ઞેયવાદ

નિષ્પરિણામી છે એમાં માયામાં સાચો નિશ્ચય એટલો જ થઈ શકે છે કે જગતમાં કે જગત વિષે કશુયે નિશ્ચિતપણે જાણવું શક્ય જ નથી એટલું જ સાચું જ્ઞાન છે, બાકી બધી કલ્પનાઓ અને માન્યતાઓ જ છે એવા નિષ્પરિણામ તત્ત્વજ્ઞાનની પ્રાપ્તિમાં શો માલ છે કે સત્યાસત્ય વિષે આટલા ચૂંથણાની જરૂર હોય? એથી વ્યવહારમાં આપણને કશું માર્ગદર્શન થતું નથી

'કશુયે નિશ્ચિતપણે જાણવું શક્ય જ નથી' એ મત અજ્ઞેયવાદને નામે ઓળખાય છે કેટલાક તત્ત્વજ્ઞાનીઓ એ જ મત માનતા મોર્લી પણ તેમાંના એક હતા તેમની સામે ઉપરનો આક્ષેપ હતો આ સામે એમનું કહેવું એવું હતું કે એ પ્રકારનું જ્ઞાન પણ નનામું નથી કારણ કે એવી જાતનો નિશ્ચય પણ આપણને વિચાર અને ભાવનાના વધ્ય મરુપ્રદેશોમાં ફાંફાં મારતા અટકાવી આપણી મિથ્યા જનારી પ્રવૃત્તિને અચૂક સરળ દિશામાં વાળે

તત્ત્વજ્ઞાનનો વિકાસ તપાસતા જણાશે કે અજ્ઞેયવાદ તથા શૂન્યવાદ એ તત્ત્વવિચારમાં આવતી પગથી જેવા છે કે 'અનેક સ્વતંત્ર વિચારકો એક કાળે 'કશું જાણવું શક્ય નથી' અથવા 'કશું છે જ નહિ, શૂન્ય જ છે, જે જણાય છે તે કેવળ ભ્રમ છે'/ એવી વિચારસરણીમાં ઊતરી પડે છે આનું કારણ આગળ જણાવ્યું તેમ, 'અસત્યના ઉથાપવાથી સત્ય સ્થાપિત થતું નથી' એ છે અસત્યનો નાશ અને સત્યનું દર્શન એ બેની વચ્ચે આવો કાળ જતો હોય એમ લાગે છે એકવાર ભારતવર્ષનાયે મોટા વિચારકો અજ્ઞેયવાદી કે શૂન્યવાદી હતા એમ માલૂમ પડે છે આમાથી જ

વેદાન્ત આગળ વધ્યું છે.[1] આથી એમ સિદ્ધ થતું નથી કે ભ્રમ હિતકર હોઈ શકે.

ભ્રમની અનિવાર્યતા

§ વળી એમ કહેવામાં આવે છે કે પ્રત્યેક કાળ અને દેશને મર્યાદા છે. એ કાળ અને એ દેશમાં સત્યની શોધ અમુક હદ-સુધી જ જઈ શકે છે. એથી આગળની પગથી વિષે કાંઈક કલ્પનાઓ કે ભ્રમો જ હોય છે અને એ દ્વારા જ સત્યની ઝાંખી થવાની હોય છે. એવાં કલ્પના કે ભ્રમ ન હોત તો સત્યનું શોધન પણ અશક્ય થાત. માટે આ સામે રોષ કરવો ઉચિત નથી.

આનો બે પ્રકારે ઉત્તર આપી શકાય. એક તો આનો અર્થ એ નથી કે ભ્રમને જાણીને કાયમ રાખવો કે પોષવો હિતકર છે. જે માન્યતા આજે ભ્રમ તરીકે જાણી તેનો આજે જ નાશ કરવો ઘટે, અને આજની માન્યતાઓમાં રહેલા ભ્રમ ભવિષ્યની પ્રજા નાશ કરે. બીજું, આ રીતે અસત્ય રૂપો અને ભૂલભરી ભાષાની જે જરૂર ભાસતી જણાય છે તે જરૂરિયાત અનેક પ્રસંગોમાં આપો-આપ ઉત્પન્ન થયેલી નથી હોતી, પણ પૂર્વકાળના ભ્રમોના પરિણામે ઉપજેલી હોય છે. એક ભૂલભરેલી માન્યતાથી ઉપજતી બીક

1. આથી મહારાષ્ટ્રીય કવિ મુકુંદરાજે પોતાના 'પરમામૃત'માં 'શૂન્યખંડન' અને 'અજ્ઞાનખંડન' નામે બે પ્રકરણો લખ્યાં છે

म्हणोनि अभाव ऐसा भासे। परी शून्या म्हणावें कैसें।
जें सर्वासी जाणोनि असे। शून्या समवेत॥
अने आपण आपणासि नेणें। ऐसें आपणचि जाणें।
जागपण हें नुमजणें। तेंचि पैं तें॥

અને જ્ઞાનેશ્વરે આત્માને શૂન્યની પાર, મહાશૂન્ય, શૂન્યાતીત કહ્યો છે.

અથવા અરુચિ દૂર કરવા બીજી કલ્પના ઉઠાવવી પડે છે. દા.ત., પુનર્જન્મનો વાદ[1] આપણે એટલી હદ સુધી સીતર્યો છે કે 'જીવ' મર્યા પછી કઈ યોનિમાં જશે એ કોઈ નિયમ કરતાં કાકતાલીયતા ઉપર વધારે આધાર રાખે છે. તેથી કરીને મનુષ્યદેહ ગયા પછી મરનાર કોઈ કીડો થશે, પખી થશે, પશુ થશે કે શું થશે તે કહી શકાય નહિ. આ રીતે જો કાકતાલીય ન્યાયે પુનર્જન્મ થતો હોય તો દેખીતું છે કે મુમુક્ષુને એમાંથી છૂટવાને કોઈ બુદ્ધિયુક્ત કે પોતાના પ્રયત્ન પર આધાર રાખનારી યોજના પર વિશ્વાસ ન રાખી શકાય એમ લાગે. આ કલ્પનાના ભયમાંથી છોડાવવા સંપ્રદાયપ્રવર્તકો બહાર પડે છે, અને માત્ર એ સંપ્રદાયના પ્રવર્તકમાં ઉદ્ધારકપણાની શ્રદ્ધા રાખવાથી જન્મોજન્મનાં પાપ નાશ પામે છે અને કશા પ્રયત્ન વિના 'મોક્ષ' મળે છે—એવી 'અનુગ્રહ'ની કલ્પના નિર્માણ કરવામાં આવે છે. જો પહેલી કાકતાલીયતાની કલ્પના ન હોત તો બીજી થવાને પણ કારણ ન હોતું.

તે જ પ્રમાણે પુણ્યથી સ્વર્ગ પ્રાપ્ત થાય છે એ કલ્પના પ્રથમ નિર્માણ થઈ. એ કલ્પના ઓછી શુદ્ધ લાગવાથી એથી પર વૈકુંઠ, એથી પર ગોલોક, એથી પર અક્ષરધામ એવી ઉપરાઉપરી કલ્પનાઓ બાંધવામાં જ સંપ્રદાયપ્રવર્તકોએ પોતાની બુદ્ધિ દોડાવી. દરેક ઊપલી કલ્પનામાં ભોગવૃત્તિની ન્યૂનતા—અને તેટલે અંશે વિશેષ શુદ્ધિ—જણાય છે એ સાચું. પણ, એથી, અનુયાયીને જે આશ્વાસન મળે છે તે ઓછું કાલ્પનિક ઠરતું નથી, તેમજ તેનું બીજ એક પહેલી ખોટી કલ્પનામાંથી છે એ વાત ઓછી થતી નથી.

1. આ આખોયે વાદ મને વધારે વિચારવા જેવો લાગે છે, પણ અહીં એ પ્રસ્તુત નથી. અહીં એના એક જ અંશનો વિચાર છે.

કે વિશુદ્ધ સત્યમા જરા ભ્રમના ભેળની પણ જરૂર છે એમ લાગવામા સૂક્ષ્મ રીતે એમ માનનારનો સ્વાર્થ રહેલો હોય છે

ભ્રમ પોષવામાં સ્વાર્થ

પોતાનો ઉદ્દેશ સિદ્ધ કરવા માટે લોકોમા જે માન્યતાઓ રૂઢ થઈ ગઈ હોય તેનો ઉપયોગ કરી લેવાની, તેમજ જૂનાને સાચવી રાખવાની પ્રામાણિક છતા હાનિકારક વૃત્તિ સમર્થ સુધારકો તથા ધર્મપ્રવર્તકોમા પણ રહે છે ગણપતિમા પોતાને કશી શ્રદ્ધા હોય કે ન હોય, પણ લોકોને એમા શ્રદ્ધા છે તો તેને નિમિત્ત કરી લઈ રાજકીય, સામાજિક વગેરે પ્રવૃત્તિઓનો પ્રચાર કરવો—એ પહેલા પ્રકારની પ્રવૃત્તિનુ ઉદાહરણ છે ગણપતિની કલ્પના સારી પેઠે રૂઢ છે, તેમા રૂપક રહ્યુ છે, મૂળ કઈ અમૂર્ત ભાવનાને મૂર્ત કરવા એ રૂપક યોજાયુ તે કોઈ જાણતુ નથી જ,—નિદાન સામાન્ય લોકો તો જાણતા નથી જ—ત્યારે એ રૂઢ કલ્પનાને કાયમ પણ રાખવી, અને એક નવો ખુલાસો આપી તેનુ રૂપક સ્વરૂપ સમજાવવુ—એવો પ્રયત્ન બીજા પ્રકારની વૃત્તિનુ ઉદાહરણ છે

પણ આવી વૃત્તિ સમર્થ પુરુષોમા હોય છે તેથી એ હિતકર જ છે એમ કહેવાય નહિ ઊલટુ, એ વૃત્તિથી કશો તાત્કાલિક લાભ ન થતા સત્યનો પથ વિશેષ જ કઠણ થાય છે કારણ કે એથી ભ્રમને, જાણે, સંજીવની ઔષધિ મળે છે

એક ભ્રમનો તીવ્ર સસ્કાર બીજા ભ્રમો કેવી રીતે ઉપજાવે છે તેનુ એક ઉદાહરણ લઈએ માણસને પરમાર્થ સાધવો હોય તો તેણે ભગવા લેવા જોઈએ એવી એક કલ્પના આપણે પોષી છે એકવાર વેશ લીધા પછી એ છોડાય જ નહિ એ બીજી કલ્પના છે હવે ઘણીવાર માણસને પરમાર્થ સાધવાનો ક્ષણિક વેગ ઉત્પન્ન

હકીકતોને પણ રૂપક તરીકે સમજાવવાના પ્રયત્નનો. દા. ત., રામ કે કૃષ્ણને આપણે 'પરમેશ્વરના અવતાર' તરીકે માન્યા. સાથેસાથે સત્ય, અહિંસા, બ્રહ્મચર્ય વગેરે ધર્મો પણ

રૂપકની કલ્પના

માન્યા. હવે, રામ, કૃષ્ણ વગેરેના ચરિત્ર-લેખકોએ એમને વિષે કેટલીક હકીકતો એવી રજૂ કરી છે કે તે આપણી ધર્મ અને નીતિ વિષેની આજની ભાવના સાથે બંધબેસતી આવતી નથી. આથી આપણે, જાણે, ધર્મસંકટમાં ફસાયા હોઈએ એવું લાગે છે. એમાંથી નીકળવા આપણે એક કલ્પના દોડાવીએ છીએ. તે એ કે આ કથાઓ આખી રૂપકાત્મક જ છે. ઉદાહરણાર્થ, રાવણ એટલે અહંકાર, પાંડવકૌરવ એટલે મનની સારીનરસી વૃત્તિઓ, ગોપી એટલે અમુકઅમુક વગેરે. અથવા બીજી કલ્પના રચીએ છીએ કે રામ, કૃષ્ણ વગેરે તો ઈશ્વર કહેવાય. એ જે કરે તે એમને ચાલી શકે. એમનાં ચરિત્ર ગાવા યોગ્ય, અનુકરણ કરવા યોગ્ય નહિ, ઇત્યાદિ.

વિચાર કરીશું તો જણાશે કે આમાં આપણે બે પ્રકારની ભૂલમાં પડેલા હોવાથી વધારે કલ્પનાના ક્ષેત્રમાં ઉતરવાનું થાય છે. પહેલી ભૂલ એ કે અવતારો વિષે આપણે યોગ્ય કરતાં વધારે મોટી કલ્પના બાંધી રાખી છે અને તેને ન છોડવાનો આગ્રહ રાખીએ છીએ. રામ, કૃષ્ણ વગેરેનાં પ્રમાણભૂત ઐતિહાસિક ચરિત્રો ઉપલબ્ધ હોય તોયે વધારેમાં વધારે તેમને વિષે એટલું જ માનવું જોઈએ કે તેઓ અત્યંત પરાક્રમી, ધાર્મિક અને પ્રજાના મહાન ઉદ્ધારકો થઈ ગયા. પણ, તે છતાં, એમનાં કર્મો એમના દેશકાળથી મર્યાદિત જ હોય, અને એમને હાથે જીવનમાં ભૂલો પણ થઈ હોય. વળી, એમની તથા એમના ચરિત્રલેખકોની ધર્મ, નીતિ વગેરેની ભાવના આજની ભાવના કરતાં જુદા પ્રકારની હોય,

તેમાયે નનાઈ નહિ દાખલા તરીકે તેઓ અહિંસા પરમો ધર્મ એમ માન્યા છતા એમને યુદ્ધ સદૈવ ત્યાજ્ય ન હોય એમ બને ઊલટુ, જેને તેઓ ધર્મયુદ્ધ ગણતા તેમાથી દૂર થવુ એ જ એમને અધર્મ લાગે જગતમાથી જ યુદ્ધ નીકળી જવુ જોઈએ એ ભાવના આજે ખીલી છે, અને આજેયે બીજ માત્ર છે એ જ પ્રમાણે એમના વાલીવધ જેવા નિંદ્ય કર્મો વિષે અને એમના માંસાહાર વિષે પણ એમ જ કહી શકાય આટલુ આપણે સમજી લઈએ તો એમના —આજની દષ્ટિએ—અયોગ્ય લાગતા કર્મોને રૂપકાત્મક ઠરાવવાની, અથવા અવતારોને દુષ્કૃત્યો કરવાનીયે સ્વતંત્રતા હોય છે એમ પ્રતિપાદન કરવાની જરૂર ન પડે[१]

§ સારાંશ કે—

(૧) ભ્રામક માન્યતાના પક્ષમા જો કઈ કહી શકાય તો તે એટલુ જ કે તે મનુષ્યજાતિની વૃદ્ધિમા અનિવાર્ય અંગરૂપે ઊપજ્યા જ કરે છે પણ એ અનિવાર્ય છે માટે હિતકર પણ છે અને જાણીબૂઝીને પોષવા જોઈએ એમ ન કહેવાય

[१] આપણા ઇતિહાસ, પુરાણ વગેરેમા રૂપકાત્મક કથાઓ છે જ નહિ એમ મારુ કહેવુ નથી કેટલીક કથાઓ દેખીતી રીતે રૂપકો જ છે, જેમકે, ગ્રહો, નક્ષત્રો, સપ્તર્ષિઓ, દેવો ઇત્યાદિની કથાઓ કેટલીક કથાઓમા ઇતિહાસ અથવા માનવી કથા અને રૂપકનુ સમિશ્રણ છે જેમકે, મહાભારતમા આવતી કેટલીક વંશાવળીઓ કેટલીક કથાઓમા ઇતિહાસનો પાયો છે, પણ તે સાથે કવિની કાલ્પનિક રચના પણ છે જેમકે, પાંડવો વગેરેની કથાના કેટલાક અદ્ભુત રસના વૃત્તાન્તો અને કેટલીક કથાઓ ઇતિહાસને આધ્યાત્મિક ભાવોનુ રૂપક કરવા માટેયે યોજાયેલી છે જેમકે, અધ્યાત્મ રામાયણ કેટલીક કથાઓમા આ બધાયે ભાગોની છટી ન પાડી શકાય એવી સેળભેળ હોય છે.

(૭) પૂરા કે અશત. પણ જૂઠા સિદ્ધાન્ત અને અવળા હેતુઓની બાબતમા આપણે આપણી હાનની વૃત્તિ બદલવી જોઈએ. એકવાર આપણી પાકી ખાતરી થઈ જાય કે અમુક સિદ્ધાન્તમા અસત્ય ભળેલુ છે અથવા અમુક હેતુ અવળો છે, તો પછી આપણે વિચારવાનુ એટલુ જ રહે છે કે આપણે તે અસત્યને યા અવળાઈને તોડી ફોડીને ફેંકી દઈ શકીએ એમ છે કે નહિ અને આ વિચાર કરતા તે અસત્યાશ અથવા અવળો હેતુ કોઈકને ઉપયોગી તો ન હોય એવી ભ્રમણાથી તેનો નાશ કરતા ચળી જવુ એ સામાજિક ઉત્કર્ષને બાધા કરનારી નબળાઈ છે[1]

૧ ગાધીજીની એક મોટામા મોટી સેવા આ દિશાની છે સમાજની અમે તે માન્યતા હોય, તેમને જ્યા ભૂલ લાગી તે પ્રસિદ્ધ કરવામા કોઈ પણ 'વહેવારુ બુદ્ધિ' એમને અટકાવી શકી નથી એનુ તાજુ (ઈ સ. ૧૯૨૭મા) ઉદાહરણ કૂતરા અને વાછ ને અગેની અહિંસા વિશેની ચર્ચા છે એમના એ વિષેના વિચાર ભલે ફરીથી વિચારવા જેવા હોય પણ અહિંસાને માટે જ 'મહાત્મા' પદ મેળવેલા બીજા કોઈ પુરુષની સમાજને આઘાત પહોચાડવાની ભાગ્યે જ હિંમત થાય છે સમાજની ખોટી લાગતી માન્યતાઓનુ સશોધન કરવુ અને એ રીતે સમાજને આઘાતો પહોચાડવા એ સમાજને આગળ વધારવાનુ એક આવશ્યક સાધન છે

પ્રકરણ ૩ જું

સત્યશોધન

§ આટલે સુધી અસત્યની હિતકરતાનો નિષેધ થયો. હવે સત્યના અમલ અને ત્યાગની મર્યાદાઓ વિચારવાની રહી.

અસત્યનું પાપ

વળી એકવાર યાદ રાખીએ: જે મનુષ્ય ધન, માનમરતબો, સત્તા, ભૂતદયા યા એવાં જ હજારો બહાને સત્યનો ત્યાગ કર્યાં છતાં આત્માને હાનિ નહિ થાય એવી ઘાતક વૃત્તિ પોષે છે, તેણે પોતે જ એક એવો ભયંકર અધઃપાત પોતાને માટે બનાવી મૂક્યો છે કે તેને બીજાના શબ્દો વધારે ભયંકર કરી શકે એમ નથી. જે માણસ સત્ય અને અસત્યનો ભેદ સમજવા સાથે સામાન્ય લોકોને કશી લેવાદેવા નથી એવા વિચારથી જીવન શરૂ કરે તે મોડાવહેલો એવા વિચારનો થઈ જશે કે સત્ય–અસત્યનો ભેદ સમજવા સાથે તેને પોતાને પણ બહુ લેવાદેવા નથી

§ શરૂઆતમાં જણાવ્યું તેમ સત્ય સબંધે ત્રણ રીતે વિચાર

સત્ય વિષે ત્રણ ફરજો

કરવાનો છે સત્યાસત્યનો નિર્ણય કરવાની ફરજનો, સત્ય બોલવાની ફરજનો અને પોતાને જે સત્ય લાગતુ હોય તે પ્રમાણે પોતાનુ વર્તન રાખવાની ફરજનો. ત્રણેય બાબતોમા ઉદારપણભર્યો સંકોચ કે વિલબ હોઈ શકે છે. પણ કેટલો સંકોચ કે વિલબ ઉદારપણભર્યો કહેવાય તે તપાસવાનુ છે એમા વાજબી કરતા વધારે સંકોચ રાખવાથી પોતાના મન સાથે જ છેતરપિંડી અથવા ઇરાદાપૂર્વક પાખંડ થાય છે, અને વાજબી કરતા વધારે વિલબ કરવાથી પોતામા કાર્પણ્ય (માનસિક દીનતા) તથા અશ્રદ્ધાનો દોષ વધે છે

§ આ પ્રકરણમા સત્ય વિષે નિશ્ચય કરવાની ફરજનો વિચાર કરવાનો છે

અપૂરતાં કારણો

આ વિષયમા પહેલો એ ખ્યાલ તો કાઢી જ નાખવો જોઈએ કે એકાદ વિષય વ્યાવહારિક ચર્ચા માટે પરિપક્વ ન હોય તો આપણે એ બાબતમા સ્પષ્ટ મત બાધવાની ફરજમાથી સર્વાંશે મુક્ત થઈએ છીએ કારણ, ક્યારેય પણ કોઈ મતનો વ્યવહારમા અમલ થઈ શકે તે પહેલા એ વિષયમા સ્પષ્ટ મત બધાયેલ તો જોઈએ જ. આથી અમલ કરવાની શક્યતા ન હોય ત્યારે પણ સત્ય મત બાંધવાની અને તેને પ્રગટ કરવાની ફરજ ઊભી થઈ શકે "અમુક એક વિચારની બાબતમા આજે કોઈ આપણુ સાભળવાનુ નથી, માટે એ વિચારમા કેટલુ સત્યાસત્ય છે તે જાણવાનો શ્રમ કરવો એ ટૂકી બુદ્ધિની અતિશયતા છે

આપણી ખાતરી હોય કે અમુક વિચાર પ્રજામા તત્કાળ કે

કોઈ પણ કાળે સ્વીકારાવાનો સંભવ ઘણો જ ઓછો છે, છતાં આપણે તો એ વિષયમાં સ્પષ્ટ અને શક્ય તેટલો સત્ય વિચાર ધરાવીએ છીએ એટલો સંતોષ મેળવવા માટે ઊંઘ વેચીને ઉજાગરા કરવા બહેતર છે. સત્ય અને જ્ઞાને તો સમયની પ્રતીક્ષા કરતા રહેવાનું છે અને સમય આવ્યે આગળ પડવાનું છે. છૂટીછવાઈ વ્યક્તિ બહુમા બહુ એટલુ જ કરી શકે કે સત્ય અને જ્ઞાન માટે તે સતત મથન કર્યા કરે, પછી ભલેને તે એકલો જ હોય. અને જો બહુમા બહુ તે આટલું કરી શકે તો ઓછામાં ઓછું પણ તેણે આટલું કરવું જોઈએ. વ્યવહારમાં, કેટલીક પરિસ્થિતિને લઈને, આપણે ધારેલું હોય તેમાંનું કેટલુંક, બાકીનું મેળવવા માટે, પડતું મૂકીએ; અથવા અમુક સ્થિતિમાં પડ્યા રહેવાનું, કે પાછા પડવાનું ટાળવા માટે ઉત્તમ કાર્યપ્રણાલી જતી કરી ઊતરતી કાર્યપ્રણાલીથી સંતોષ માનીએ; આમાં હરકત નથી. પણ એનો અર્થ એવો નથી કે આપણે ઊતરતા વિચારો પણ અંગીકાર કરવાની, કે સત્યનિશ્ચયના શુદ્ધ સુવર્ણમાં પ્રચલિત રૂઢિનો થોડો ભેળ ભેળવવાની, કે જે માન્યતાની અપ્રમાણતા વિષે આપણા મનમાં દગદગો હોય તેવી માન્યતાને અંગીકાર કરવાની છૂટ છે, અથવા તેવી માન્યતાનો ઇતિહાસ તપાસવાની બાબતમાં બેદરકાર રહેવાની છૂટ છે. એમ કરવું એ અપરિમિત સત્યાગ્રહત્યાગ છે. આમાં —એટલે કોઈ પણ પ્રશ્નમાં—સત્ય શું એનો નિશ્ચય કરવાની બાબતમાં બહુમતને માન આપવાનો, કે એ નિશ્ચય અમલમાં મૂકી શકાય એમ છે કે નહિ તે જોવાનો, કે તેથી બીજાને કે આપણને શું સુખદુઃખ થશે તે તપાસવાનો ખ્યાલ અપ્રસ્તુત છે. એ નિશ્ચય કરવા માટે યોગ્ય પ્રમાણો છે કે નહિ એટલું જ જોવાની જરૂર છે.

ઇંગ્રેજોની ખાસિયત

§ મોર્લી કહે છે કે આ બાબતમા ઇંગ્રજી પ્રજાની વૃત્તિ અઘટિત રીતે કેવળ વ્યાવહારિકતા ઉપર દૃષ્ટિ રાખનારી છે કોઈ નવો વિચાર તેની સમક્ષ રજૂ થતા જ એનો તત્કાલ અમલ કરી શકાશે કે કેમ, એથી લાભ થશે કે હાનિ એનો પ્રથમ વિચાર કરવા મડી પડે છે જો એ દૃષ્ટિએ એ વિચાર સ્વીકારવો અનુકૂળ લાગે તો તેની ચર્ચા સાભળવા તે તૈયાર થાય છે નહિ તો એની સત્યાસત્યતા તપાસવી તેની દૃષ્ટિએ વખતનો નકામો બગાડ લાગે છે એટલે પ્રત્યક્ષ રીતે ફાયદો કરી આપનારા સત્યસિદ્ધાન્તો માટે જ તે તૈયાર હોય છે આવી વૃત્તિ સ્વબુદ્ધિ પ્રત્યે તેમજ સત્ય પ્રત્યે દ્રોહી છે ઇંગ્રેજોને હાથે જે ઉદાત્ત જણાતા કાર્યો થયા છે—જેવા કે પોપશાહી તથા ગુલામીશાહી કાઢી નાખવાના—તે પણ સત્ય પ્રત્યેની કે સ્વબુદ્ધિ પ્રત્યેની ભક્તિથી પ્રેરાઈને નથી થયા, પણ જ્યારે તેમ કરવામા જ તેમને વધારે સગવડ તથા આર્થિક અને રાજકીય લાભો જણાયા ત્યારે જ તેમ કરવા તેઓ પ્રેરાયા છે

આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ તિ વ્યાવહારિક સમૃદ્ધિ

§ વળી, આ વિષયમા મોર્લીનો એવો મત છે કે ઇતિહાસના અવલોકન પરથી એમ લાગે છે કે એક સમાજ ભાગ્યે જ એકી-વખતે વ્યવહાર અને પરમાર્થ એ બન્ને ક્ષેત્રોમા સપૂર્ણ સફળતાથી પ્રવૃત્ત થયેલો જણાય છે, ભાગ્યે જ એકીવખતે શુદ્ધ સત્ય શોધવામાં અને વ્યવહારમાયે સફળ થવાના ગુણો દેખાડવામા સફળ થયેલો જોવામા આવે છે એક બાજૂ વધારે ખીલેલી તો બીજી કરમાયેલી જોવામા આવશે જ. સ્વતત્ર અને સચેત બુદ્ધિવ્યાપારની સાથે સુવ્યવસ્થિત વ્યાવહારિક

કાર્યકુશળતાની જોડે ભાગ્યે જ જળવાતી જોનામાં આવશે જો આ અનિવાર્ય પરિણામ હોય તો ઉપર કહેલા બેમાંથી ક્યા ગુણને ખૂબ પોષવો એ નક્કી કરવું એ સમાજના અભ્યાસીઓ માટે કઠણ કામ છે

મોર્લીના આ ઉદ્ગારો મને તપાસવા જેવા લાગે છે હું યુરોપના પ્રાચીન કે અર્વાચીન ઇતિહાસથી એટલો પરિચિત નથી કે એનું અવલો ન બરાબર છે કે કેમ એ તપાસી શકુ ઉપરછલ્લી દૃષ્ટિએ ઘણાને એમ લાગશે કે આપણા દેશનો ઇતિહાસ મોર્લીના કથનને પુષ્ટિ આપે છે આપણો દેશ તાત્ત્વિક ચર્ચાઓને બહુ મહત્ત્વ આપી, શાસ્ત્રાર્થો કરવામાં રોકાઈ, વધારેપડતી 'આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ' અને મોક્ષ'ની પાછળ લાગ્યો ત્યારથી તે સમૃદ્ધિમાં, વ્યવહારકુશળતામાં અને વ્યવસ્થિતપણામાં પાછળ પડતો ગયો એમ ઉપરઉપરથી જોતાં જણાશે, અને કેટલાક લેખકોએ એ મતનમર્નું કહ્યુ પણ છે પણ આ અવલોકન મને ભૂલભર્યું લાગ્યુ છે મને તો એમ લાગે છે કે જે પ્રજા વ્યવહારમાં ચતુર અને સાવધાન, સાહસી અને સુવ્યવસ્થિત હોય તે જ પરમાર્થમાં સત્યની શોધમાં—આગળ વધી શકે જે પ્રજા કે વ્યક્તિ લૌકિક સ્વતંત્રતા જાળવી રાખતી નથી તે પરમાર્થી પણ ન થઈ શકે વ્યવહારકુશળતા અને પરમાર્થ વચ્ચે એવો વિરોધ નથી કે એકની પ્રાપ્તિ એટલે બીજાની હાનિ થવી જ જોઈએ હા, ભેદ એટલો છે કે જે માણસો પરમાર્થાભિલાષી થાય છે, તેઓ અંગત સમૃદ્ધિ માટે બહુ આકાંક્ષાવાળા નથી રહેતા. પણ તેનો અર્થ એ નથી કે તેઓ વ્યવહાર ચલાવવા માટે નાલાયક હોય છે ઊલટું ઇતિહાસ તપાસતાં જણાશે કે સમાજના વ્યવહારકુશળ ભાગમાંથી જ સારામાં સારા પરમાર્થની ઇચ્છાવાળા પાક્યા છે અને એમણે સમાજમાં

જો કોઈ પ્રવૃત્તિ કરી હોય તો તેને પરિણામે પાછળથી તે સમાજને એકંદરે વ્યાવહારિક લાભ પણ થયેલો છે એ ખરું કે કોઈ પણ સમાજમા ક્યારેય કેવળ પરમાર્થપરાયણ માણસો થોડા જ નીકળવાના પ્રજાનો મોટો ભાગ તો વ્યવહારમા જ રચેલોપચેલો હોવાનો એટલે આખો સમાજ પરમાર્થપરાયણ હોય એવુ બનવાનો ક્યારેય સભવ ઓછો છે આથી, જે સમાજ વ્યવહાર-ચતુર હોય તે જ પરમાર્થપરાયણ વ્યક્તિઓ ઉપજાવવા વધારે લાયક છે એમ મારો મત છે

ત્યારે મોર્લીએ જે અવલોકન કર્યું છે, અને જેને આપણો દેશ પણ પુષ્ટિ આપતો હોય એવુ જણાય છે તેનો ખુલાસો શો? યુરોપની પ્રજાઓ વિષે હુ કહી શકુ એમ નથી, કારણ કે તે દેશમા ક્યા પ્રકારનુ તત્ત્વજ્ઞાન ખેડાયુ છે અને જે તત્ત્વજ્ઞાનીઓ થઈ ગયા છે તેમનો જ્ઞાન અને ચારિત્ર્યમા શો દરજ્જો હતો તેથી હુ ઠીક રીતે જાણીતો નથી પણ આપણા દેશ વિષે જ બોલીશ

ઇતિહાસમાં ડોકિયું

આપણા દેશનો ઇતિહાસ તપાસતા જણાશે કે આપણા દેશની રાજકીય અને વ્યાવહારિક અધોગતિની સાથે જ તત્ત્વજ્ઞાન તેમજ વિજ્ઞાનનુ ખેડાણ બધ થયુ છે વૈદિક તેમજ અવૈદિક દર્શનોના તથા વિજ્ઞાન વિદ્યાઓના ઉદ્ભવનો જમાનો અને વ્યાવહારિક અભ્યુદયનો જમાનો એકબીજાથી બહુ સ્વતત્ર નહોતો જેમ પાશ્ચાત્ય તત્ત્વજ્ઞાનમા વિચારનો ક્રમવાર વિકાસ જણાઈ આવે છે તેમ આપણે ત્યાના દર્શનશાસ્ત્રોમા પણ જણાય છે એક પછી એક દર્શનકાર આગલા દ્રષ્ટાઓના વિચારોમાથી કેટલાકને સ્વીકારે છે, કેટલાકને તોડે છે તથા કેટલાક નવા વિચારો રજૂ કરે છે મુખ્ય ઉપનિષદોમાયે વિચારની વસ્તુ ભલે એક

હોય, પણ દરેક ઉપનિષત્કાર એકબીજાથી સ્વતન્ત્રપણે વિચારે છે કોઈ એકબીજાના ઉપર અવલમ્બિત નથી કે કોઈ એકબીજાનું પ્રમાણ લઈ વિચારતા નથી સ્વતન્ત્રપણે વિચાર કરવાના હકનો ઇનકાર નથી અને હિંમતનો અભાવ નથી વિજ્ઞાનવિદ્યાઓ તથા સમાજવિદ્યાઓમા પણ તેને અનુસરતી જ પ્રગતિ છે

પણ આર્થિક સમૃદ્ધિ અને રાજકીય મહત્ત્વાકાક્ષા મર્યાદિત જ રહેવા જોઈએ એની યોગ્ય હદ વટાવી ગયા પછી વિલાસનો અને મદનો યુગ આવે છે પરમાર્થ તેમજ વ્યાવહારિક અભ્યુદય માટે સાવ જુદા પ્રકારના ગુણોની જરૂર નથી વિનાસ અને મદ તે ગુણોનો ક્ષય કરે છે વિનાસના કાળમા પ્રજાના શરીર જ નહિ પણ બુદ્ધિ અને વાણી પણ વિલાસમા જ રમમાણ થાય છે સ્વતંત્ર તથા નવા વિચાર બધ પડે છે જૂના વિચારકોના મતોનો અર્થ બેસાડવા, તે અર્થો વિષે વાજબી કે ગેરવાજબી મતભેદ ઉત્પન્ન કરી તે ઉપરથી શાખા-પ્રશાખાઓ સ્થાપવી, તાર્કિક કુસ્તીઓના અખાડા ચલાવવા અનુભવ સમજાવવા માટે રચેલા વાદોને સિદ્ધાતો બનાવી તેને આધારે અનુમાનપરપરા અને કલ્પનાસૃષ્ટિ રચવી અને મનોરજનનુ સાહિત્ય રચવુ અનુભવથી ઠરાવવાની વસ્તુને તર્કથી કે વાદવિવાદથી ઠરાવવા પ્રયત્ન કરવો, વિનાસના સાધનો શોધવા બનાવવા અને ભોગવવામા મશગૂલ રહેવુ—આમા નિદાન છેલ્લા હજારેક વર્ષથી આપણા દેશના ઘણા ખરા બુદ્ધિશાળી, પ્રભાવશાળી જિજ્ઞાસુ અને પ્રામાણિક તથા પુરુષાર્થી જનોની પણ મહેનત ખર્ચાઈ છે આમા અનેક માણસોના જીવન પૂરા થયા છે એ સાચુ છે, અનેક માણસોએ એને પોતાના જીવનનુ સર્વસ્વ કર્યું છે એ પણ સાચુ છે, એ વિષયમા અનેક ગ્રથો લખાયા છે એ પણ સાચુ છે, પણ વહેલા કે મોડા, એમાથી એક

વિદ્યામાં એક પણ નવો વિચાર, કે વિચારની એક પણ નવી દિશા, કે નવી શોધ, કે નવો સુધારો ભાગ્યે જ નિર્માણ થયો છે. આમાં અપવાદરૂપ વ્યક્તિઓ કદાચ ગણાવી શકાય, પણ સમાજની એ એકંદર સ્થિતિ નથી, અને વિચારની આ દશા દેશની વ્યવહાર-દશાને અનુરૂપ જ છે દેશનો વ્યવહાર પણ તે કાળમાં વધારે ને વધારે અવ્યવસ્થિત, સંકુચિત દૃષ્ટિવાળો, પુરુષાર્થહીન બનતો અને પરતંત્રતાની હદ સુધી પહોંચ્યો છે.

દેશની પડતીના કાળથી માંડીને આજ સુધીમાં જેઓ 'પરમાર્થ'ને માર્ગે લાગ્યા તેઓના જીવનપ્રવાહને તે દિશામાં પ્રેરનારાં કારણો તપાસીશું તો માલૂમ પડશે કે 'ચોર્યાસીના ફેરા'રૂપી એક ભયાનક ચક્ર માથા ઉપર ઘૂમી રહ્યું છે એવા જબરદસ્ત ભયના સંસ્કારનો ભાર ઘણાખરાના મન ઉપર હતો,[1] તેમાથી છૂટવા માટે અને 'બ્રહ્માનંદ'માં ડૂબવા કોઈએ યોગનો, કોઈએ તપનો, કોઈએ આત્મદર્શનનો માર્ગ લીધો, કેટલાકને કુળમાં ઊતરી આવેલા દેવ પર અત્યંત શ્રદ્ધાથી ભક્તિ ઉત્પન્ન થઈ અને તેને હાજરાહજૂર મજલસની હોંશ કરી, એ બધાની છેવટે વેદાંતમાં એકતા થઈ હશે (કે નહિયે થઈ હોય), પણ જેમને વેદાંતમાં શાંતિ મળી તેઓ

1. પુનર્જન્મમાં માનવાને કારણ નથી જ એમ કહેવા હું આજ તૈયાર નથી. મારું કહેવું એટલું જ છે કે એમાં ડરવા જેવું કશું નથી આપણામાંના કેટલાને પાછલા જન્મોના દુઃખોની સ્મૃતિ છે? ગર્ભાવસ્થામાં પોતે ઊંધે માથે લટકતો હતો અને હવાઅજવાળા વિના રિબાતો હતો તથા ભગવાનની પ્રાર્થના કરી એમાંથી છૂટ્યો એમ, શાસ્ત્રમાં ન વાંચ્યું હોય તો, કોણ યાદ લાવી શકે એમ છે? પુનર્જન્મ સંભવનીય હોય તોયે તે વાદમાંથી ઉપજાવેલી કલ્પનાએ જે અત્યંત ભયના સંસ્કારો પાડી મૂક્યા છે તેને જ ઉદ્દેશીને ઉપરની ટીકા છે

પોતે સ્વતંત્ર રીતે વેદાંતના વિચાર કે અનુભવ પ્રત્યે વળેલા જણાતા નથી પણ પ્રથમ વેદાંતની વિચારસરણી કે અનુભવશ્રેણીને શ્રદ્ધાથી સ્વીકારી લઈ તે પ્રમાણે અનુભવ લાવવા પ્રયત્ન કર્યો છે આથી તેઓએ સાધન મેળવ્યું હશે, પણ સ્વતંત્ર વિચારક થઈ ન શકયા. પડતીના કાળ પછી કોઈ પણ જાતના ભ્રમનિવારણના કે આનંદપ્રાપ્તિના હેતુથી પ્રેરાયા વિના, જનકલ્યાણના અથવા જગતનું તત્ત્વ ખોળવાના જ હેતુથી પ્રેરાઈને કોઈ તત્ત્વજ્ઞાનને માર્ગ વળ્યા હોય એવું પ્રસિદ્ધિ પામેલા કોઈ મધ્યમલીન જ્ઞાની વિષે જાણમાં નથી

આમ છતાંયે જેમણે પ્રામાણિકપણે ભક્તિમાર્ગે, યોગમાર્ગે કે જ્ઞાનમાર્ગે વળી તેમાં જાઈયે સફળતા મેળવી, તેમના વ્યક્તિગત જીવન તપાસીશું તો તેઓમાં વ્યવહારદક્ષતાનો અભાવ હતો એમ જણાશે નહિ, પણ ઊલટું તેઓ સામાન્ય કર્મમાર્ગમાં રહ્યા ત્યાં સુધીનું તેમનું જીવન ઉદાત્ત આદર્શોવાળું છતાં વ્યવહારમાં સફળ હતું એમ જ જણાશે જેઓ સ્વામી રામદાસ[1], સહજાનંદ સ્વામી કે સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતીની માફક બાળપણથી જ 'પરમાર્થ'ને માર્ગે લાગ્યા, તેમણે પાછળથી જે સંસ્થાઓ ચલાવી તેમાંયે તેઓ આદર્શની સાથે વ્યવહારચાતુર્યનો સારી રીતે મેળાપ બતાવે છે એટલે કે સમાજની અંદર હાલતના પ્રમાણમાં વ્યવહારનિપુણ

[1] સ્વામી રામદાસનું નામ આ વિષયની બીજી સાક્ષી પૂરે છે. મહારાષ્ટ્રમાં જ્ઞાનીઓ અને સંતોના ઉદયની પાછળ મહારાષ્ટ્રનો વ્યવહારોદય થયો છે મહારાષ્ટ્ર જ્યારે વિલાસમાં અને સત્તાના મદમાં તથા સ્વાર્થમાં સપડાયું, અને વ્યવહારદક્ષતામાં તેણે દેવાળું બતાવ્યું ત્યાર પછી તે કોટિના જ્ઞાની ને સંતોનીયે ઊણપ થવા માંડી સ્વામી રામદાસનો મત પણ મારા જેવો જ છે એમના 'દાસબોધ'માં તત્ત્વજ્ઞાનમાં કશો જ નવો ફાળો નથી, પણ વ્યવહારચતુર થવાને માટે એ ગ્રંથ વિવિધ શિખામણોથી ભરપૂર છે

ભાગમાંથી જ પરમાર્થપરાયણ વ્યક્તિઓ ઉદ્ભવે છે એમ મારો મત થાય છે. જો વ્યવહારનિપુણતાની સામાન્ય ટોચ ઊંચી અને પ્રગતિશીલ હોય તો તત્ત્વજ્ઞાનની ટોચ પણ ઊંચી અને પ્રગતિશીલ થાય.

એટલે, સાચા અર્થમાં વ્યવહારકુશળતા દેખાડનાર સમાજ પરમાર્થમાં પાછળ પડશે નહિ. પણ મેલી અથવા ખોટી વ્યવહાર-કુશળતાથી, અતિશય સમૃદ્ધિથી અને તેની પાછળ આવતા વિલાસથી સમાજ પરમાર્થમાં અને રફતેરફતે વ્યવહારમાંયે પાછો પડે છે. પછી સાહિત્યનાં કે શાસ્ત્રાર્થના જે અખાડા મડાય છે, તેમાં નવીનતા કે તત્ત્વજ્ઞાન જેવું કશું હોતું નથી પણ નવરા લોકોનો વાણીવિલાસ જ હોય છે.

§ આમ છતાં એટલું તો ઇષ્ટ છે અને ખાસ કરીને, સામાજિક-કલ્યાણ માટે અગત્યનું છે કે વ્યવહારચર્ચા અને તત્ત્વચર્ચા વચ્ચેનું અંતર, એટલે જે તત્કાળ આચારમાં મૂકી શકાય એમ હોય તેને માટે માન અને જે માત્ર વિચારમાં જ મહત્ત્વનું હોય તેને માટેની શોધ એ બે વચ્ચેનું અંતર એટલું બધું દૂર અને સંબંધવિનાનું ન હોવું જોઈએ કે તેને ફરી તોડી જ ન શકાય. કારણ, જે વિષયો, ઓછીવત્તી રીતે, સમાજની સંપત્તિ અને સુવ્યવસ્થાની સાથે સીધો અને સ્પષ્ટ સંબંધ ધરાવતા ન હોય તેવા વિષયો નજરમાંથી ખસી જાય અથવા ગૌણ ગણત્રીમાં આવે એ અનિવાર્ય છે.

વિચાર અને વ્યવહાર વચ્ચેનું અંતર

કારણ, માણસ કોઈ પણ તાત્ત્વિક વસ્તુની પાછળ ગંભીરપણે ખીજાં બધાં નુકસાનો વેઠીનેયે ક્યારે લાગે છે? રામકૃષ્ણ પરમહંસ કે તુકારામ પરમેશ્વરને મળવા માટે કેમ આકુળ થયા-

હશે? ગાંધીજી સારી આવકવાળો ધંધો છોડીને સરકારની સામે સત્યાગ્રહ કરવા કેમ તત્પર થયા હશે? જ્યારે કોઈક વસ્તુના સંતોષકારક નિર્ણય કે પ્રાપ્તિ વિના કોઈ માણસને પોતાનું જીવન સમાધાનપૂર્વક ચલાવવું અશક્ય થઈ પડે છે જ્યારે એના ચિત્તને (ભલે ખોટી રીતે પણ) એમ લાગી આવે છે કે

વ્યાકુળતાનાં કારણ

એના વિના એ જીવનના કોઈ પણ વ્યવહારમાં પોતાનું મન લગાડી શકે એમ નથી, અથવા બધાયે વ્યવહારો એ વસ્તુ ઉપર જ એવી રીતે લટકી રહેલા લાગે છે કે એનો નિકાલ એક રીતે લાગે તો તો જીવનના કર્તવ્યોનો ઉકેલ એક રીતે લાવવો પડે અને બીજી રીતે લાગે તો જુદી રીતે લાવવો પડે, ત્યારે એને બીજા સર્વ વ્યવહારોને ભોગે પણ એ વસ્તુની પાછળ લાગ્યા વિના છૂટકો જ થતો નથી એ વસ્તુ પછી પરમેશ્વર હોય, કોઈ તાત્વિક પ્રશ્ન હોય, સ્વરાજ્ય હોય, એકાદ જુલમી કાયદો હોય, એકાદ સમાજ સુધારો હોય, કોઈ ઊંચો આદર્શ હોય, શબ્દની જોડણીનો કે વ્યાકરણનો કે પદાગમશોધન જેવોયે હોય—જ્યારે એના વિના જીવનનું ચેન ચાલી જાય છે ત્યારે જ માણસ એને જીવનનું સર્વસ્વ બનાવે છે જ્યાં સુધી એને એમ લાગતું નથી ત્યાં સુધી એ વસ્તુમાં ગમે તેટલું ઉદાત્ત સત્ય રહ્યું હોય, ગમે તેટલી તાત્વિક કે બીજાની દૃષ્ટિએ એ બાબત વ્યાવહારિક મહત્ત્વની હોય, ભલે બુદ્ધિના એક વિષય તરીકે તેનો એ અભ્યાસ કે ચર્ચા કરતો હોય, તોપણ તેને માટે એ વ્યાકુળ થઈ શકતો નથી

જે નિયમ વ્યક્તિને લાગુ પડે છે તે સમાજને વિશેષે લાગુ પડે છે કોઈ વસ્તુના નિર્ણય કે પ્રાપ્તિનું મહત્ત્વ, લાભે સરવાળે, સમાજના જીવન પર તથા એની સંપત્તિ અને સુખ પર ગમે

તેટલું થવાનું હોય, છતાં જ્યાં સુધી સમાજને પોતાના વર્તમાનકાળમાં એના વિના કાંઈ અડચણ જણાતી નથી ત્યાં સુધી સમાજ એને વિષે ભાગ્યે જ ગંભીર વૃત્તિ

પ્રજામાં વ્યાકુળતા ધારણ કરે છે જ્યારે એ વસ્તુ પર સમાજને પોતાનો નિત્યવ્યવહાર આધાર રાખી રહેલો જણાય ત્યારે જ તે એને માટે ભોગો આપવા તૈયાર થાય ત્યાં સુધી સમાજ એ વિષયમાં બૌદ્ધિક રસ લેશે, એની બૌદ્ધિક કદર કરશે, એ માટે ભોગ આપનારાઓને પૂજશે, એમાં પારંગત થયેલાઓના અભિપ્રાયોને ચર્ચા વિના સ્વીકારી લઈ તેની એકબોજને પ્રસંગોપાત્ત લહાણી કરશે, પણ એને માટે એકચિત્ત નહિ થાય.

પરમેશ્વર માટે કે સ્વરાજ્ય માટે કે અસ્પૃશ્યતાનિવારણ માટે આખો સમાજ વ્યાકુળ નથી થઈ શકતો, કારણ એની પ્રાપ્તિ વિના સમાજને કોઈ જગાએ તીવ્ર અડચણ આવતી જણાતી નથી. બન્ને વિના પ્રજાના વગવાળા સમૂહનો વ્યવહાર સારી રીતે ચાલે છે એમ લાગે છે જ્યારે સમાજને કોઈ પ્રશ્નના નિર્ણય ઉપર પોતાના રોજના જીવનના પ્રશ્નો અવલમ્બી રહેલા લાગે ત્યારે જ તે એમાં હોશભર્યો રસ લઈ શકે છે અને જરૂર પડે એને માટે ભોગ આપવા તૈયાર થાય છે દા ત, હિંદુમુસલમાનના ઝગડા તથા સંગઠનના પ્રશ્નો માટે જેટલી ઉત્તર હિંદુસ્તાનમાં તીવ્રતા છે તેટલી ગૂજરાતમાં અત્યાર સુધી તો નહોતી, કારણ શુદ્ધિ તથા ધર્માન્તર વગેરેની કેટલીક બાબતો ઉત્તર હિંદુસ્તાનમાં વ્યાવહારિક રીતે મહત્ત્વની થઈ પડી છે જો શુદ્ધિના પ્રશ્નને કેવળ તાત્ત્વિક ચર્ચાનું જ મહત્ત્વ હોત તો એ વિષે સનાતનીઓ અને આર્યસમાજીઓ એકમત થઈ શકત કે કેમ એ શંકા છે એ પ્રમાણે જ્યારે પરમેશ્વર વિષેના સાચા જ્ઞાન વિના, કે સ્વરાજ્ય વિના, કે અસ્પૃશ્યતાનિવારણ

વિના, કે હિંદુમુસલમાન એક્તા વિના પ્રજાને ડગલે ને પગલે અડચણ માલૂમ પડશે ત્યારે એ માટે કટિબદ્ધ થતા (જો ત્યાં સુધી કટિબદ્ધ થવાની શક્તિ રહી હશે તો) વાર નહિ લાગે

ગાંધીજીના લવાદનામાને અંગેના ઉપવાસ

'કોમી લવાદનામા'ને પરિણામે ઇ સ. ૧૯૩૨ ના સપ્ટેંબરમાં ગાધીજીએ કરેલા ઉપવાસની પાછળ થયેલી પ્રવૃત્તિ સમાજના આ માનસનું સારું દૃષ્ટાંત છે 'કોમી લવાદનામા' વિષે અસંતોષ પ્રગટ કરનારા ભાષણો અને લેખોનો કાંઈ તોટો નહોતો પણ એ લવાદનામું રદ કરાવ્યા વિના ચાલે જ નહિ એમ કોઈને લાગ્યું નહોતું ગાધીજીને એના એક ભાગને રદ કરાવ્યા વિના નહિ જ ચાલે એમ લાગ્યું અને એમણે પ્રાયોપવેશન શરૂ કર્યું પ્રજા 'લવાદનામા'ના ન્યાયી–અન્યાયીપણા વિષે ઝાઝું સમજતી નહોતી, અસ્પૃશ્યતાનિવારણના મહત્ત્વ વિષે પણ એટલું એને લાગી આવેલું નહોતું કે અસ્પૃશ્યતા વિના જીવાય જ નહિ એમ એને લાગે. પણ ગાધીજીને મરવા ન જ દેવાય એ વિષે લગભગ આખી હિંદી પ્રજાને તેમજ સરકારી વર્ગને પણ એવું સ્પષ્ટ સૂઝી ગયું કે તે માટે જે ઓછામાં ઓછું કરવું આવશ્યક હતું તે કરવા માટે સૌએ તનતોડ પ્રયત્ન કર્યો. એને અંગે અસ્પૃશ્યતાનિવારણની પ્રવૃત્તિને એક નવો વેગ મળ્યો એને હું એનું ગૌણ પરિણામ જ ગણું છું. પ્રજાની એ પ્રવૃત્તિનો પ્રથમ હેતુ માત્ર લવાદનામું ફેરવવાનો જ હતો અને તે માટે એણે કટિબદ્ધ થતા વાર ન લગાડી એમ જ્યારે અમુક પગલું ભર્યા વિના પ્રત્યક્ષ સંકટ આવીને ઊભું રહેલું જણાય ત્યારે જ સમાજનો સામાન્ય વર્ગ તે માટે ભોગ આપવા તૈયાર થાય છે.

આ જો સાચું હોય તો તે પરથી આપણે એક ઉત્તમ ધડો

લઈ શકીએ. છૂટાછવાયા માણસો ભલે સત્યની કે કોઈ પ્રશ્નના તાત્ત્વિક સ્વરૂપની શોધમાં પડે. પણ જો એ શોધને કોઈ સામાજિક બાબત સાથે લેવાદેવા ન હોય, એને પરિણામે સમાજની કોઈ હંમેશની પ્રથા, અડચણ, વૃત્તિ, માન્યતા વગેરેને આઘાત પહોંચી શકે એમ ન હોય તો તત્ત્વતઃ તેની ચર્ચા ગમે તેટલી ઉપયોગી, ગંભીર કે ઉદાત્ત હોય તોપણ એકંદર સમાજને તેની ઉપયોગિતા સમજાશે નહિ. એનું મહત્ત્વ કેવળ તે વ્યક્તિના જેવા જ સ્વભાવવાળા માણસોને લાગશે.

આગેવાનોની ઉદાસીનતા

૬ પણ ભલે સામાન્ય સમાજ તાત્ત્વિક વિષયો માટે ગંભીર વૃત્તિ ધારણ કરી ન શકે. છતાં જો સમાજનો આગેવાન અને બુદ્ધિશાળી વર્ગ કોઈ પણ પ્રશ્નના તાત્ત્વિક ઉકેલ વિષે ઉદાસીન હોય, અથવા કોઈ પ્રશ્નના ઉકેલને તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ વિચારવાને બદલે તાત્કાલિક લાભહાનિની કે યશઅપયશના દૃષ્ટિથી જ વિચારતો હોય તો તે સમાજનો વિકાસ મંદ જ રહે એમાં શંકા નથી. એમની કેવળ ટૂંકી દૃષ્ટિ અથવા વણિકવૃત્તિ એને અને, એના કરતાંયે વિશેષે, સમાજને હાનિકારક છે. આવી વધારેપડતી વણિકવૃત્તિ એમના પોતાના ઉપર પણ ખરાબ અસર કરે છે. એ તેમને એવા ડરપોક બનાવે છે કે કોઈ પ્રશ્નનું સાચાખોટાપણું તપાસવાના નામથી જ તેઓ ડરે છે.

ધર્મતત્ત્વની બાબતમાં આવા કેટલાક દાખલા મેં જોયા છે. તેઓ પોતાના મનમાં એવા પ્રકારના ભયથી ભરેલા હોય છે કે 'સુધારકો ઘણાખરા તર્કકુશળ રહ્યા; ખરાનું ખોટું અને ખોટાનું ખરું કરી બતાવી શકે; તેઓ ઇંગ્રેજો અને પાદરીઓ સાથે ભળેલા;

જાણેઅજાણે એમના વિચારથી રગાયેલા અને આપણાં શાસ્ત્રો પણ એમના ચશ્માથી વાંચે, તેથી એને સુધારકોની (દા. ત., કન્યાના લગ્નની ઉંમર મોટી કરવાની કે અસ્પૃશ્યતા કાઢી નાંખવાની) દલીલો બરાબર લાગે, અને તેથી તેનો વિરોધ કરનારી શાસ્ત્રોની આજ્ઞાઓ પરથી આપણી શ્રદ્ધા ઊડી જાય. આપણાં શાસ્ત્રો તો ત્રિકાળજ્ઞાનીઓએ રચેલાં. એમની આજ્ઞાઓ ઉથાપવાથી આપણો નરકમાં વાસ થાય તો? ઈશ્વરની લાકડીનો મૂગો માર આપણા કુટુંબ પર પડે તો? માટે આવા વિષયોમાં આપણે આપણી બુદ્ધિથી વિચાર કરવો જ નહિ, પણ શ્રદ્ધાથી શાસ્ત્રાજ્ઞાને અને ચાલતી આવેલી રૂઢિઓને સ્વીકારી લેવી. અત્યાર સુધી જે માન્યતાઓ સત્ય તરીકે સ્વીકારતા આવ્યા છીએ અને જે માન્યતાઓનો અનેક પવિત્ર પુરુષોએ સ્વીકાર કર્યો છે, તે માન્યતાઓ અંતે પણ સાચી જ કાં ન હોય, અને આપણી કલિયુગથી ભ્રષ્ટ થયેલી બુદ્ધિને લીધે જ તે અસત્ય કાં ન લાગતી હોય? તેથી આપણે તે છોડી દઈએ તો કેવાં ભયંકર પરિણામ આવે? કદાચ આપણે ઈશ્વરના ક્રોધને પાત્ર થઈએ, આપણાં ધનકુટુંબનો નાશ થાય, અપકીર્તિ થાય કે સમાજનો ત્રાસ સહન કરવો પડે; અથવા નરકયાતના ભોગવવી પડે કે કોઈ તામસયોનિમાં જન્મ લેવો પડે કે ભૂત કે બ્રહ્મરાક્ષસ થવું પડે તો!'—આવાઆવા ડરોથી તાત્ત્વિક વિષયોમાં વિચાર કરવાનો પ્રયત્ન જ કરવો નહિ એવી વૃત્તિ, વિચાર કરવાની શક્તિ ધરાવતા માણસોમાં પણ જોવામાં આવે ત્યારે દુઃખ થાય છે. આ વૃત્તિ અયોગ્ય પ્રકારનો સત્યાગ્રહત્યાગ છે. સત્યશોધક પ્રામાણિકપણે અસત્યનિર્ણય ઉપર આવે તોયે એને ઈશ્વરનો કે જગતનો કે પરલોકનો ભય રાખવાપણું

ડરપોકપણાની મનોદશા

ન હોય. પોતાને જે બુદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ હોય તેનો શુદ્ધ નિષ્ઠાથી સત્ય શોધવાની જ વૃત્તિથી ઉપયોગ કરવાનો દરેક માણસનો હક છે અને તેનું કર્તવ્ય પણ છે. એવી રીતે થયેલી ભૂલ એને કદાચ લોકમાં અપ્રિય બનાવે કે અથડાવે ખરી, છતાં જે દયાસાગર અને સત્યપ્રિય ઈશ્વરમાં એ શ્રદ્ધા રાખતો હોય તેનો તો તે પ્રિય જ બનશે જ.

પૌરાણિક કે ઐતિહાસિક વૃત્તાન્તોમાંથી હરિશ્ચંદ્ર, રાણા પ્રતાપ, સૂરી મનસૂર, મીરાંબાઈ, ગુરુ તેગબહાદુર, સ્વામીનારાયણ સંપ્રદાયના આદિઅનુયાયીઓ, અનેક સતીઓ અને મધ્યકાળના રજપૂતો આપણી દૃષ્ટિએ મહાન નરનારીઓ લાગે છે તેનું કારણ નથી તેમની ધર્માંધતા કે નથી તેમના ધર્મસિદ્ધાન્તો, કે નથી તેમની ખરે જ સત્યસિદ્ધાન્તોની પ્રાપ્તિ. પણ તેમને વિષે આપણા આદરનું કારણ એ છે કે તેઓ પ્રામાણિકપણે સત્યને ખોળનારાં હતાં, જેને સત્ય માનતાં તેને સર્વસ્વાર્પણ કરી અનુસર્યાં હતાં અને જીવનપર્યંત તે સત્યની અડગ ઉપાસનામાં મચેલાં રહ્યાં હતાં. અને કેવી રીતે તેમણે સિદ્ધાન્તની ઉપાસના કરી હતી? વહેવારુપણાની દૃષ્ટિએ? નહિ; ઘણાનો મત શો છે અને થોડાનો શો છે તેની ગણતરી કરીને? નહિ; પણ "સત્ય એ જ જગતમાં ઈશ્વર છે, સત્યને જ આશરે ધર્મ રહ્યો છે, સત્યમાં જ સર્વ ધર્મનું મૂળ છે, સત્યથી પર કોઈ પદ નથી" એવી ભાવનાથી દરેકે ચિંતન કર્યું અને સત્યને શોધ્યું અને પાળ્યું.

* આ પ્રકરણ કોઈ પણ પ્રશ્ન વિષે પોતાની બુદ્ધિ દોડાવી તે વિષયમાં સત્ય શું તેનો નિશ્ચય કરવાની માણસની ફરજ વિષે છે. એ નિશ્ચય પ્રગટ કરવાની કે અમલમાં મૂકવામુકાવવાની ક્યારે

ફરજ આવી પડે છે તે બીજાં પ્રકરણોમાં તપાસાશે. અહીં એટલું માની લેવામાં આવે છે કે એવા પ્રસંગો હોઈ શકે કે જ્યારે માણસને પોતાનો નિશ્ચય પ્રગટ કરવાની કે અમલમાં મૂકવામુકાવવાની ફરજ ન હોય. પણ આ ઉપરથી શંકા ઉઠાવવામાં આવે છે કે જે પ્રશ્નને લગતા નિશ્ચયને પ્રગટ કરવાની કે અમલમાં મૂકવામુકાવવાની ફરજ નથી આવતી તેની બાબતમાં નિર્ણય કરાવવાની ફરજ જ છે એમ કેમ કહેવાય? એ કડાકૂટનું પ્રયોજન શું?

અવ્યવહાર્ય સત્યનો પ્રશ્ન

આ શંકા ઉપર મોર્લીનો ઉત્તર મને બહુ સંતોષકારક નથી લાગતો. તે કહે છે કે એવી પરિસ્થિતિમાં કરેલા વિચાર પણ નિષ્ફળ જતા નથી. કારણ, એક તો, તેને પોતાના વિચારો નિખાલસ રીતે પ્રગટ કરવાનું બંધ રાખવું પડે એવી સ્થિતિ ક્વચિત જ ઉત્પન્ન થાય છે; અને, બીજું, તે વિચારોની આપણા વર્તન ઉપર તો અચૂક અસર થયા વિના ભાગ્યે જ રહેશે. એટલે આવા મતો અથવા નિશ્ચયો, કાંઈ નહિ તો, ચારિત્રનું એક અતિ મહત્ત્વનું અંગ છે. તે વિચારોથી આદર્શો તથા લક્ષ્યો ઘડાય છે, અને આદર્શો તથા લક્ષ્યો જ વર્તનને પ્રેરે છે. ગુપ્તપણે પણ તેઓ તેમનું કર્તવ્ય કર્યે જાય છે. માટે ચોક્કસ નિશ્ચય કરી રાખવા એ ચારિત્રને અખંડ રાખવાનો પાયો છે. તે આચારમાં બળવાન અને મહત્ત્વના માર્ગદર્શક થતા મટતા નથી. ઊંચામાં ઊંચા નિશ્ચય કરી રાખતાં ડરવું અથવા શરમાવું એ તો ચારિત્રના જે ગુણોને લીધે જિંદગીની મધુરતા જળવાઈ રહી છે તેવા ગુણોની વૃદ્ધિ બિલકુલ બંધ કરવા બરાબર છે.

મોર્લીનો ઉત્તર

સ્વતન ઉદ્ગારો તરીકે આ વાક્યો સાચા છે પણ જે વાત ધારી લઈને આ શકા કરવામા આવી છે, તેના ઉત્તર તરીકે એ સુસગત નથી શકા એ છે કે જે પ્રશ્નોના નિર્ણયને પ્રગટ કરવાની કે અમલમા મૂકવાની ફરજ ઊભી થાય એમ ન હોય તેના પ્રશ્નની શોધખોળ કરવાની જરૂર શુ? ભલે એ સ્થિતિ ક્વચિત જ ઉત્પન્ન થતી હોય, છતા એ વિરલ સ્થિતિના પ્રશ્નોના નિર્ણયમા શુ કામ પડવુ? વિચારોથી આદર્શો તથા લક્ષ્યો ઘડાય છે, અને આદર્શો તથા લક્ષ્યો વર્તનને પ્રેરે છે એ પણ સાચુ, પણ જે વિચારો પ્રમાણે વર્તન ઘડવાની ફરજ ઊભી થઈ શકે એમ ન હોય એવા પ્રશ્નો વિષે શકા છે, અને તેને માટે બોલીએ ઉત્તર આપ્યો નથી

શકા

આપણે એક ઉદ્ધત ઉદાહરણ લઈશુ દા ત, મારા દાદાના દાદાના જન્મદિવસ વિષે નિશ્ચિત મત બાધવાની મારી ફરજ છે ખરી? (મારા કુટુંબના કે સમાજના ઇતિહાસ પર એમનો જન્મદિવસ કશુયે અજવાળુ પાડી શકે એમ નથી એમ માની લઈએ) એ વિષે હુ ચોક્કસ નિશ્ચય પર આવુ તોયે તેને પ્રગટ કરવાની કાઈ ફરજ ઉત્પન્ન થતી નથી, અને તે નિર્ણય પર કશો અમલ કરવા જેવુ તો છે જ નહિ આવા પ્રશ્નનો નિર્ણય કરવાની મારી ઉપર ફરજ છે ખરી? આ દૃષ્ટાત ઉદ્ધત છે ખરુ પણ એ બતાવે છે કે કોઈ પણ પ્રશ્ન વિષે નિશ્ચિત મત બાધવાની ફરજ સાવ અમર્યાદિત નથી ત્યારે એવી ફરજની મર્યાદા કઈ એ તપાસવુ ઘટે છે

ઉદાહરણ

એ મર્યાદા મને આવી લાગે છે પહેલા, ભલે એવા વિચાર પ્રગટ કરવાની કે અમલમા મૂકવાપુકવવાની આજે ફરજ ઊભી

ન થતી હોય, છતા એ પ્રશ્ન એવા પ્રકારનો હોવો જોઈએ કે એનો નિકાલ ભવિષ્યના કોઈ કાળે પણ કોઈનેયે

ફરજની મર્યાદા મહત્ત્વનો થઈ શકે એવો અને એનો અમલ કરવાની ક્યારે પણ પોતાની કે સમાજની ઉપર ફરજ આવી પડે એટલો તે વહેવારુ હોવો જોઈએ એ બે મર્યાદાના પાયરીએ તો પછી એ પ્રશ્ન બહુ તાત્ત્વિક અને મોટા પરિણામો નીપજાવવાવાળો છે કે ઓછો

૧ તાત્ત્વિક તાત્ત્વિક અને નજીવા પરિણામો ઉપજાવવાવાળો છે (જેમકે, 'ડોરી' લખવુ કે 'ડોસી' લખવુ એના જેવો) તે તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ પ્રસ્તુત નથી, જોકે વ્યાવહારિક દૃષ્ટિએ એ બે મર્યાદા ઉપરાંત પણ કેટલીક મર્યાદા મૂકવી જ પડે છે

એ વ્યાવહારિક મર્યાદા પાછી શોધવી રહી એક માણસ કેટલા પ્રશ્નો વિષે ચોક્કસ નિશ્ચય કરવાની ભાંજગડમા જાતે પડે ?

૨ વ્યાવહારિક તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ તો એમ જ કહેવુ પડે કે જેનો જીવન સાથે સંબંધ હોય એવો એક પણ પ્રશ્ન એટલો નજીવો ન માની શકાય કે તે વિષે સત્ય શોધવાની ફરજમાથી એ વિષેનો વિચાર કરવાની શક્તિ ધરાવનાર માણસ મુક્ત થઈ શકે દા ત, હુ એક બહુ જ નાનકડો લેખક હોઉ તોયે ' ' અને 'ॠ', અથવા 'શકવુ', 'શક્વૂ', 'મકવુ', અને 'મક્વૂ'માથી કઈ જોડણી બરાબર છે તેનો સ્વતન્ત્રપણે વિચાર કરી નિર્ણય કરવાની ફરજમાથી કેટલે અંશે મુક્ત થઈ શકુ ? અથવા, ભલે હુ જ્યોતિષશાસ્ત્રી ન હોઉ તોયે જો માસ તિથિ, તહેવાર વગેરેના દિવસોનો ઉપયોગ કરવો પડતો હોય તો દેશી પચાંગની જુદીજુદી પદ્ધતિઓમાથી કઈ

ખરી છે એ વિષે મારી જાતે નિર્ણય કરવાની ફરજમાથી હું કેટલે અંશે મુક્ત થઈ શકુ? અથવા, રોગનિવારણ માટે આયુર્વેદ, યુનાની, એલોપથિ, હોમિયોપથિ, બાયો-કેમિસ્ટ્રિ, નિસર્ગોપચાર વગેરે અનેક મતોમાથી કયો કેટલો સાચો છે એ વિષે જાતે નિર્ણય કરવાની મારા ઉપર કેટલી ફરજ છે? જ્યારે આવા પ્રશ્નોના ખાસ વિદ્વાનોમા પરસ્પર મતભેદ હોય ત્યારે તો એ ફરજનો વિચાર કરવો વધારે મહત્ત્વનો થઈ પડે છે કારણ કે જ્યારે વિદ્વાનો એકમતના હોય ત્યારે તો તેમણે કરેલી શોધની ઉપર વિશ્વાસ રાખી, અનુભવથી એમના નિર્ણય ભૂલભરેલા ન લાગે ત્યા સુધી તેને સ્વીકારી લઉં તો ચાલે એમ કાઈ કે કહી શકાય

એટલે, તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ જોતા, આ પ્રશ્ન એવા પ્રકારનો છે કે જીવનમા જે પ્રશ્નો ઊઠે કે ઊઠી શકે તેને વિષે કેટલે અંશે આપ્તવાક્યથી[1] ચલાવી શકાય? ક્યારે ચાલુ રૂઢિ પ્રમાણે વર્તી શકાય? દરેક માણસે કેટલી વિદ્યાઓનો ઊંડો અભ્યાસ કરવો જ ઘટે? અને ક્યારે ન કરે તો ચાલે? વળી, આમા વ્યક્તિગત શક્તિના વિચારથી મર્યાદા ઠરાવવાનો કોઈ નિયમ છે કે નહિ?

બીજુ કોઈ કારણ ન હોય તોયે કાયિક મર્યાદા હોવી જોઈએ એમ સૂચવવાને એક કારણ તો છે જ તે એ કે માણસની શક્તિ કુદરતી રીતે જ એટલી મર્યાદિત છે અને જીવનના પ્રશ્નો એટલા વિવિધ અને અનેક છે કે માણસ ધારે તોયે તેને દરેક વિષયમા જાતે તપાસી નિર્ણય કરવો શારીરિક ધર્મોથી જ અશક્ય છે પણ, તેથી, એમ ન કહી શકાય કે ઓછામા ઓછી શક્તિવાળા માણસ માટે જે મર્યાદા હોય તે સત્યાગ્રહની પાકી ફરજની હદ સમજવી

[1] ૧. વિશ્વાસ મૂકી શકાય એવા માણસો કે ગ્રંથોના અભિપ્રાયોથી.

કારણ માણસની શક્તિને મર્યાદા હોવા છતા તેમા ઓછાવત્તાપણુંયે છે તેથી જે મનુષ્ય જેટલા વિષયોમા સ્વતત્ર વિચાર કરી સત્ય-નિશ્ચય કરવાનો પ્રયત્ન કરવાની શક્તિ ધરાવતો હોય તેટલાનો વિચાર કરવાની તેને છૂટ તો હોય જ

§ આ છૂટ થઈ હવે ફરજની દૃષ્ટિએ ઓછી કે વત્તી શક્તિવાળા દરેક માણસે કેટલા વિષયમા, વિચાર કરી સત્યનો નિર્ણય કરવા આગ્રહ રાખવો જ જોઈએ એ તપાસીએ

ફરજ

આમા ભગવદ્ગીતાની વિચારસરણી આપણને કાઈક ધોરણ સૂચવી શકે એમ છે

ગીતા પરથી સૂચના

स्वे स्वे कर्मण्यभिरत ससिद्धि लभते नर ॥
(નિજકર્મે રહી યુક્ત પામે છે સિદ્ધિ માનવી—૧૮ ૪૫)
स्वभावनियत कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥
(નિર્માયેલુ સ્વભાવે જે તે કર્મે પાપ ના અડે—૧૮ ૪૭)

અહીં 'સ્વભાવનિયત' અથવા 'સહજ-કર્મ'મા હુ આટલી બાબતોનો સમાવેશ કરુ છુ શિક્ષણ રુચિ તથા ટેવના સસ્કારો, જીવનનું તથા કર્મનુ ધ્યેય, અને વ્યક્તિગત, કૌટુબિક તથા સામાજિક આવશ્ય તા—એ સર્વે મર્યાદાઓનો વિચાર કરી સ્વીકારાયેલા સર્વે કર્મો

આ પરથી એક સ્વાભાવિક નિયમ મને એવો લાગે છે કે માણસ પોતાના સ્વભાવથી ઠરાવેલા કર્મોમા ઊપજતા પ્રશ્નો વિષે સ્વતત્ર નિર્ણય કરવાની બાબતમા સત્યાગ્રહનો ત્યાગ ન કરી શકે सहज कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत्। (સહજ કર્મમા દોષ હોતાયે

ત્યજેવું નહિ—૧૮-૪૮) એ સાચુ, પણ એનો અર્થ એ નથી કે એવુ કર્મ કરનાર એમા રહેલા દોષો વિષે અને તેના નિવારણના ઉપાયો વિષે બેદરકાર રહી શકે એ દોષો તે કર્મ કરવાની પદ્ધતિને લગતા હોય કે તેની પાછળ રહેલા ઉદ્દેશ, પ્રયોજન કે નીતિને લગતા હોય નાના હોય કે મોટા હોય, તેને વિષે સત્યાગ્રહનો ત્યાગ કરનારને માટે એમ જ કહેવુ પડે કે स्वभावनियतं कर्म कुर्वन् प्राप्नोति किल्बिषम्। (નિર્માયેલુ સ્વભાવે જે, તે કર્મે પાપ તો અડે)

થોડાક ઉદાહરણો લઈ સ્પષ્ટ કરીશુ વકીલ કાયદાને લગતા, દાક્તર આરોગ્યને તથા રોગનિવારણને લગતા, ભાષાશાસ્ત્રી ભાષાને લગતા, સમાજશાસ્ત્રી સમાજને લગતા, અર્થશાસ્ત્રી ધનસંપત્તિને લગતા, રાજકારણી રાજનીતિને લગતા, જ્યોતિષી ખગોળને લગતા, વણકર વણાટને લગતા, કાતનાર કાતવાને લગતા, રાધનાર અને જમનાર ખોરાકને લગતા, જિજ્ઞાસુ તત્ત્વજ્ઞાનને લગતા, મનુષ્યમાત્ર ધર્મને અને નીતિને લગતા, કોઈ પણ પ્રશ્નો જ્યારે જ્યારે ઉત્પન્ન થાય ત્યારે ત્યારે તે વિષે સત્ય નિર્ણય શુ હોઈ શકે તેનો વિચાર કરવાની ફરજમાથી આળસ, લોકલજ્જા, રાજદડ, સમાજદડ કે સમદડના ભયથી, કે આર્થિક નુકસાન, બહુમતીનો વિરોધ કે બીજા કોઈ પણ કારણસર મુક્ત ન થઈ શકે આમા જે એ વિષયોને નિત્ય વ્યવસાય તરીકે ન સ્વીકારતો હોય, છતા તેમા માથુ મારતો હોય તેનોયે સમાવેશ થાય એટલે કે, દાખલા તરીકે, જે દાક્તર ન હોય છતા પોતાના કે બીજાના રોગને ઉપચાર કરવાનુ માથે લે તેણે તેને લગતી બાબતોમા જાતે વિચાર કરી નિર્ણય કરવો જોઈએ. એના જેટલી જાતના કર્મોમા તે સ્વતત્રપણે પ્રવૃત્ત થાય તે બધા વિષે એણે જાતે સત્ય શોધવાની ફરજ સમજવી જોઈએ

§ આમા કર્મના ઉદ્દેશ્યોને અગે થોડો વિચાર કરવાની જરૂર છે

બહારથી એકસરખુ લાગતુ કર્મ જુદાજુદા ઉદ્દેશ્યોથી થઈ શકે છે ઉદાહરણાર્થ, એક લેખક ભાષાને શુદ્ધ ને સમૃદ્ધ કરવા લખે, બીજો પોતાની કલ્પનાઓથી લોકોનુ મનોરજન કરવા લખે, ત્રીજો પોતાને મહત્ત્વના લાગતા વિચારો લોકોને સમજાવવા ભાષાને માત્ર સાધનરૂપ બનાવે, ચોથો ભાષાશાસ્ત્ર સિવાય પોતાના બીજા પ્રકારના જ્ઞાનભડારનો લોકોને લાભ આપવા માટે લખે, વગેરે

કર્મના ઉદ્દેશ્યો

આ બધા ભાષા અને લેખનશક્તિનો ઉપયોગ કરે છે ખરા પણ ભાષાને શુદ્ધ અને સમૃદ્ધ કરવાનો ઉદ્દેશ એકનો જ પ્રધાનપણે છે બીજાઓ તેને કેવળ સાધનરૂપે વાપરે છે જે ભાષાને શુદ્ધ અને સમૃદ્ધ કરવાના ઉદ્દેશથી લખે છે, તેણે ભાષાના વ્યાકરણ, જોડણી રૂઢિપ્રયોગો વગેરેનો જાતે અભ્યાસ કરી તે વિષે સત્ય-નિયમોનો નિર્ણય કરવો અને, એના નિર્ણય પ્રત્યે લોકમત કે ભાષાશાસ્ત્રીઓનો વિરોધ હોય તોયે, આગ્રહ રાખવો એ આવશ્યક ગણાય એમ ન કરવુ એ અઘટિત સત્યાગ્રહત્યાગ કહેવાય

પણ જે તે ઉદ્દેશથી નથી લખતો, પણ પોતાના જ્ઞાન, વિચાર કે કલ્પનાને રજૂ કરવા ભાષાને કેવળ સાધન તરીકે વાપરે છે તેણે એ જ્ઞાન વિચાર કે કલ્પનાને લગતા પ્રશ્નો વિષે એ જાતનો સત્યાગ્રહ રાખવા જોઈએ ખરો, પણ ભાષાના પ્રશ્નો વિષે જાતે નિર્ણય કરે એટલી એની પાસે અપેક્ષા ન રાખી શકાય આનો અર્થ એ નથી કે એ લેખક ભાષાને ગમે તેમ વાપરી શકે પણ એ બાબતમા એ વધારે વિદ્વાન ભાષાશાસ્ત્રીઓના નિર્ણયને સ્વીકારી લઈ તેમને વિષે મતભેદ હોય તો પોતાને અનુકૂળ લાગે તે મતને અથવા સામાન્યપણે સ્વીકારાયેલી રૂઢિને અનુસરી ભાષાને

વાપરી શકે. પણ જો આ રીતે એના ઉપર આત્મનિર્ણય કરવાની ફરજ નથી, તો તેણે આ વિષયમાં હઠીલા ન થવાની વિશેષ ફરજ છે. એ પોતાની જ રીતને વળગી રહેવાનો આગ્રહ ન રાખી શકે, પણ ભાષાશાસ્ત્રીઓના મતોમાં જેમજેમ ફરક પડતો જાય, અને તેઓ જેમજેમ નવા નિયમો સૂચવતા જાય, તેમતેમ તેણે તેનો અમલ કરવા તૈયાર રહેવું ઘટે.

ત્યારે, પોતાના સ્વભાવાનુસાર પસંદ કરેલા ખાસ ક્ષેત્રમાં જ સત્યાગ્રહ રાખવાની ફરજ માણસ પર છે એમ એક બાજૂની મર્યાદા થઈ. પણ તે સાથે જ એક બીજી ફરજ સામી બાજૂથી ઉત્પન્ન થાય છે. તે ઉપર સૂચવાઈ તો છે જ, પણ સ્પષ્ટપણે સમજાવવી આવશ્યક છે. તે એ કે જે કર્મો મનુષ્યમાત્રને માટે સામાન્ય છે, જે કર્મોદ્વારા મનુષ્ય પોતાની માણસાઈ અથવા પશુતા પ્રગટ કરે છે કે વધારે છે, તે કર્મોને લગતા પ્રશ્નોના નિર્ણય માટે સત્યાગ્રહ રાખવાની—એટલે જાતે તપાસી સત્ય શું તે ઠરાવવાની—ફરજ માણસમાત્ર પર છે. એવા પ્રશ્નો તે—જેમાં પોતાના તથા સમાજનાં શ્રેય, યોગક્ષેમ વગેરે રહ્યાં હોય, જે મનુષ્યના સામાન્ય ધર્મ, નીતિ, જ્ઞાન વગેરેને લગતા હોય તે.

સત્યાગ્રહનો સર્વ-સામાન્ય વિષય

આમ જે પ્રશ્નોનો પ્રચાર કે અમલ કરવાની જરૂર ઊભી ન થતી હોય, છતાં કઈ રીતે અને કેટલા વિષયોમાં એ વિષે સાચો નિર્ણય કરી રાખવાની માણસ પર ફરજ આવી પડે છે તેનો વિચાર થયો.

§ રાજકારણના ક્ષેત્રમાં આ બાબતમાં રાજદ્વારી લોકોમાં અતિશય અસત્ય અને નીતિભ્રષ્ટ રીતો વપરાતી સર્વ દેશોમાં નજરે

પડે છે દેશમા જુદાજુદા રાજકીય પક્ષો હોય તો તેની પાછળ કંઈક મહત્ત્વના માનમશાસ્ત્રના તથા રાજનીતિના નિયમો વિષે અને સામાજિક પરિસ્થિતિ વિષે જુદાજુદા અનુભવની દૃષ્ટિ હોવી જોઈએ એ દૃષ્ટિ સાચી છે કે ખોટી પૂરી છે કે અધૂરી એ જુદો પ્રશ્ન છે પણ જે એ પક્ષનો કહેવડાવે તેને એ નિયમો અને પરિસ્થિતિ કયા તેનુ સ્પષ્ટ જ્ઞાન અને તેમા શ્રદ્ધા હોવા જોઈએ આથી જે કાંઈ રાજકીય પ્રશ્નો ઉત્પન્ન થાય તેનો વિચાર અને નિર્ણય તે નિયમો અને પરિસ્થિતિના અનુભવ અને વિચારથી કરે, અને મતદારો કે રાજ્ય આગળ એ ધોરણથી જ રજૂ કરે એમ કરવામા તે મતદારોને કે રાજ્યને સમજાવવામા ન ફાવે તો તેની ફિકર ન રાખે પણ આમ સ્થિર સિદ્ધાન્તોના વિચારથી જ નિર્ણય પર આવવાને બદલે અમુક પક્ષમા ભળવાથી અમુક સ્થાન પટકાવી પાડી શકાય એમ છે એમ વિચારી, અથવા માત્ર સામા પક્ષને હરાવવા ખાતર હરીફ પક્ષ બોલે તેથી ઊલટુ બોલવુ અથવા સામા પક્ષના લોકોને ગાળો ભાડવી, અથવા પ્રસ્તુત વિષય સાથે જે બાબતોને સબધ ન હોય, પણ તેની બાબત ઉકેરવાથી લોકલાગણી હરીફ પ્રત્યે ઉશ્કેરાય એમ હોય તેવી બાબતોને ઉકેલવી, અથવા લોકોની જે માગણીઓને પોતાના સિદ્ધાન્તો માથે લેવાદેવા ન હોય કે તેને વિરોધી હોય, કે પૂરી પાડી શકાવાની નથી એમ જાણતો હોય છતા તેને પૂરી પાડવાના વચનો આપવા, અથવા પોતાના પક્ષના લોકોને અથવા પોતાને મદદ કરનારા લોકોને રીઝવવાને પોતાનો પ્રામાણિક અભિપ્રાય જતો કરવો—એ બધો અયોગ્ય પ્રકારનો સત્યાગ્રહત્યાગ છે

રાજકારણમા નીતિભ્રષ્ટતા

પોતાનો મત કયા સિદ્ધાન્તો અને અનુભવો પર રચાયેલો છે એ દરેક વખતે જણાવવાની કે સમજાવવાની જરૂર ન હોય।

એમ બને લોકોને એ ચર્ચામા ઉતારવાની જરૂર ન હોય એમ પણ બને સામાન્ય લોકોની એવી ચર્ચા સમજવાની શક્તિ ન હોય એમ પણ બને પણ તે પક્ષમા ભળનારે પોતે તો પોતાનો પક્ષ ક્યા નિયમો અને અનુભવો પર રચાયેલો છે, એ નિયમો કેવા ગુણોવાળા અને કેવા પરિણામો ઉપજાવે એવા છે, અને તે નિયમો ક્યા સુધી કેટલે દરજ્જે લાગૂ પડે છે, તે એ બરાબર સમજેલો હોવો જોઈએ અને ઘણા લોકો કે થોડા લોકો એ મત સ્વીકારે છે એના ઉપર એણે એ મતમા ભળવુ કે ન ભળવુ એ ઠરાવેલુ હોવુ ન જોઈએ પણ આવી સિદ્ધાન્તનિષ્ઠા ભાગ્યે જ જોવામા આવે છે એનુ એક પરિણામ એ આવ્યુ છે કે રાજપ્રકરણના કે બીજા કોઈ વિષયના બહુ દૂરદષ્ટિયુક્ત અને ઉચ્ચ સ્વરૂપ ઉપર આપણુ ધ્યાન ચોટેલુ રહેતુ નથી જો દરેક પક્ષ પોતાના મૂળ પાયાના સિદ્ધાન્તોનો જ વિચાર કરે તો સંભવ છે કે દરેક પક્ષના અસ્તિત્વથી સમાજનુ કાંઈક હિત જ થાય

મતાન્તર-સહિષ્ણુતા

હિંદુઓની

ડૉ મોર્લી કહે છે કે સત્ય શોધવાની બાબતમા પ્રમાદ અને ભીરુતા ભેગા થવાને લીધે આપણામા એક પ્રકારનુ ઢીલુ સ્વચ્છદીપણુ વધી ગયુ છે, અને તેને આપણે બીજાના વિચારો પ્રત્યે આપણી સભ્ય ક્ષમાવૃત્તિ છે એમ મનાવતા થયા છીએ આ વાક્ય આપણા દેશને—ખાસ કરી હિંદુસમાજને—સારી પેઠે લાગૂ પડે છે હિંદુસમાજ પોતાની મતાન્તરસહિષ્ણુતા માટે પ્રસિદ્ધ છે અને એની એ પ્રસિદ્ધિ વધતી જાય છે પણ એ ગુણરૂપે છે કે પ્રમાદ અને ભીરુતાનું જ બીજુ નામ છે એ વિચારવા જેવી વસ્તુ છે

જે સમાજમાં અનેક સંપ્રદાયો છે અને ચોમાસાનાં જીવડાંની માફક બીજા અનેક સપ્રદાયો ઉપજવાની અનુકૂળતા છે, જ્યાં સપ્રદાયો વચ્ચે પ્રચડ અને ખર્ચાળ શાસ્ત્રાર્થો અને વાદો પાંચદશ વરસે જાગી ઊઠે છે, તથા એવા શાસ્ત્રાર્થો કરી શકાય એટલા માટે જ અનેક પડિતો ગતદિવસ તૈયારી કરતા હોય છે, ત્યાં સત્યશોધન માટે પ્રમાદ અને ભીરુતા છે, કે મતાન્તરસહિષ્ણુતા છે એમ કહેવુ ધૃષ્ટતાભર્યું લાગશે. તેથી આપણે એનો કઈક વિશેષ વિચાર કરવો જોઈશે.

સાચો અર્થ

મતાન્તરસહિષ્ણુતા એટલે શું એ જરા આપણે વિચારી લઈએ. એનું સાચુ ક્ષેત્ર મતપ્રચાર અને પોતાનો મત બીજા પાસે સ્વીકારાવવાના અને તેનો અમલ કરાવવાના વિષયમાં છે. બીજા માણસો આપણાથી જુદી જાતના સાવ ખોટા મતો ભલે ધરાવતા હોય, છતાં તેમને પોતાના મતોને વળગી રહેવાનો અને આપણાથી ડર્યા વિના તેને યોગ્ય સ્વરૂપમાં પ્રગટ કરવાનો અધિકાર છે—એ સિદ્ધાન્ત તે મતાંતરસહિષ્ણુતા. એ સિદ્ધાન્ત સ્વીકારનાર માણસ વિરોધી મત સાંભળીને ડરી ન ઊઠે, પિત્તો ખોઈ ન બેસે, ઉદ્વેગ ન પામે, તેમ પોતાનો મત સ્વીકરાવવા કે તેનો અમલ કરાવવા કોઈ જાતના ભય કે લાલચ ન બતાવે.

પણ આપણે તો મતાન્તરસહિષ્ણુતાને જુદી રીતે ઓળખીએ છીએ. 'બધા ધર્મો એક જ ઈશ્વરને ઓળખવાના જુદાજુદા માર્ગો છે, જેને જે ધર્મ ફાવે તે તે સ્વીકારે,'[૧] 'જેનો

૧. रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां ।
नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥

જેવો ધર્મ[1] તે પ્રમાણે એ ચાલે,' 'પોતે જે ધર્મમાં જન્મ્યો હોય, તેમાં જ એણે રહેવું; તેમાં જ એને ઈશ્વર મળી રહેશે; કારણ ગીતામાં કહ્યું છે કે स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः[2], 'પોતાના બાપનો ધર્મ બદલીને બે બાપ ન કરવા'—આવાં વાક્યોમાં આપણે એક બાજૂથી મતાન્તરસહિષ્ણુતાનો આભાસ કરાવીએ છીએ અને બીજી બાજૂથી ખોટો મતાગ્રહ બતાવીએ છીએ. કારણ, જેમ મતપરીક્ષણ અને મતાન્તરસહિષ્ણુતા એક જ વૃત્તિની બે બાજૂઓ છે, તેમ મતાન્તરસહિષ્ણુતાનો આભાસ અને ખોટો મતાગ્રહ એ પણ એક જ વૃત્તિની બે બાજૂઓ છે: અને આ વૃત્તિ સત્યશોધનની વૃત્તિને વિરોધી છે.

ખોટો અર્થ

અનુભવ, બુદ્ધિની ભૂમિકા, રુચિ, સંસ્કાર, પરિસ્થિતિ ઇત્યાદિને લઈને સત્યના ઉપાસકોમાંયે પરસ્પરવિરોધી મતો હોઈ શકે અને હોવાના; એમાં કોઈ સાચો હોય અને તેથી વિરોધી ખોટો હોય; અથવા એક પરિસ્થિતિ માટે એક સાચો અને બીજી માટે બીજો મત સાચો હોય; અથવા બન્ને ખોટા હોય અને સત્યસિદ્ધાન્ત કોઈ ત્રીજો જ હોય, અથવા બન્નેમાં થોડું સત્ય હોય અને થોડી ભૂલ હોય. આમ હોય એ સાચું, પણ જે માણસ એમ જાણે કે આવા વિરોધી મતો છે અને તેમાંના એકમાં પોતે ઊછર્યો છે, તેની આગળ બીજાઓના મત માટે સહિષ્ણુતા રાખ્યા છતાં એક ધર્મ ખડો થાય છે અને તે ધર્મ જો એ ન બજાવે તો

વિરોધી માન્યતાઓ

૧. અહીં અને પછીના વાક્યોમાં 'ધર્મ' એટલે પોતે જે સંપ્રદાય, પંથ કે મતમાં જન્મ્યો હોય તેટલો જ અર્થ કરવામાં આવે છે.

૨. સ્વધર્મે મૃત્યુ છે રૂડું, પરધર્મ ભયે ભર્યો.

સત્યાગ્રહનો અયોગ્ય ત્યાગ થાય છે એ ધર્મ એ કે પોતાની જેટલી બુદ્ધિ હોય તેનો ઉપયોગ કરી તે વિષે કટલુ અને કઈ દૃષ્ટિએ શુ સાચુ હોઈ શકે તેનો નિર્ણય કરવાનો એ નિર્ણય એને પોતાના પૂર્વમતમા દઢ કરાવનારો, શ । ઉપજાવનારો કે ફ્રન્ડ પડાવનારો થાય તોયે તેણે તેની પરવા કરવી જોઈએ નહિ એવુયે બને કે એમ નિર્ણય કરવા જતા એની કાચી બુદ્ધિ એને ભૂલાવામા નાખે, અજાણ્યે એ સત્યમાર્ગે ગયો હોય અને સ્વબુદ્ધિ વાપરવા જતા એ અસત્યમા પડે પણ, આથી પ્રામાણિક સત્યશોધકને ડરવુ ન ઘટે કારણ, "જે પુરુષની શ્રદ્ધા પવિત્ર છે તેને શુભ અને અશુભ બન્ને વસ્તુઓ શુભ વિચારને લીધે શુભરૂપે જ ફળ આપે છે" (મહાવીર)

एक वेळे तरी जाईन माहेरा, बहु जन्मफेरा झाल्या वरी ।
चित्तीं हे बैसली अविट आवडी, पालट तो घडी नेघे एकी ।
करावें तें करी कारणशरीर, अतरीं त्या धीर जीवनाचा ।
तुका म्हणे तरी होईल विलब, परी माझा लाभ खरा झाला ॥[1]

આવી સત્યશોધકની શ્રદ્ધા અને ધીરજ હોવી જોઈએ

દૃષ્ટાન્તો

દાખલા તરીકે, જ્યારે માણસ એમ જુએ કે એક ધર્મમા ગાયની રક્ષા પવિત્ર મનાઈ હોય અને બીજામા તેની કુરબાની પવિત્ર ગણાઈ હોય, એકમા મૂર્તિપૂજા વિહિત હોય, બીજામા તેના નાશમા ધાર્મિકતા હોય, એકમા શિખા ઉપર ભાર હોય, બીજામા દાઢી ઉપર હોય, એકમા વાદિત્ર, ઘટાનાદ વગેરે ઉપકરણોની

1. એકવાર નક્કી જઈશ નિજ ઘરે, ભલે ભવચક્રે ફરુ ઘણો,
ચિત્તમાહી પાકી ગાઠ એવી પડી, ફેર નહિ ઘડી એક પડે
થાય તેમ કરો કારણશરીર, મારે હૈયે ધીર જીવનની તે,
તુકો કહે થાય ભલેને વિલબ, અતે મારો લાભ પાકો ગણુ

આવશ્યકતા લેખાતી હોય, બીજામાં આસ[illegible]માંયે એનો વાંધાટ ન ચાલી શકે; એકમાં ગાયના માંસનો વિરોધ હોય, બીજામાં ડુક્કરના માંસનો નિષેધ હોય; એકમાં બીજાના [illegible] ખાવું-પીવું અધર્મ મનાતું હોય, બીજામાં એમ કરવાની ઘણી આવશ્યકતામાં અધર્મ મનાતો હોય; એકમાં પંક્તિભેદ આવશ્યક મનાતો હોય અને બીજામાં તે અધર્મ લેખાતો હોય; એકમાં વારવાર નહાવાથી ધર્મ સચવાય, બીજામાં નહાવું એ અધર્મ અથવા આપદ્ધર્મ મનાય; એકમાં ભગવાનની પૂજા માટે વસ્ત્રાલંકાર જોઈએ, બીજામાં તે નવસ્ત્રા જ હોવા જોઈએ; એક ધર્મના દેવ લોહી દેખ્યા વિના રીઝે નહિ, બીજાની આગળ લાલ રંગનું શાક પણ ન ચાલી શકે; એકમાં મદ્ય, માંસ, વ્યભિચાર વગેરેની એટલે સુધી છૂટ હોય કે તે દેવમંદિરમાંયે થાય, અને બીજામાં તે મહાપાતક ગણાય; એકમાં 'શિવ' શબ્દ અત્યંત પવિત્ર લેખાય, બીજામાં એ અક્ષરોનું જોડકું ટાળવા માટે 'શિવવું' વગેરે શબ્દો પણ વાપરી ન શકાય; એકમાં 'આમીન' મોટેથી જ બોલવું જોઈએ, બીજામાં ધીમેથી જ બોલવું જોઈએ—જ્યારે માણસ આ પ્રમાણે પરસ્પર-વિરોધી મતો જુએ ત્યારે એ ગમે તે મત કે પંથમાં જન્મ્યો હોય, એના પોતાના સંસ્કારો ગમે તે બાજૂના હોય અને એના ધર્મોપદેશકો ગમે તે જાતનો બોધ આપતા હોય, તોયે આ બધામાં શું અને કેટલું સાચું હશે એનો સ્વબુદ્ધિથી વિચાર કરવા ન બેસે અને પોતાના મનને મનાવી લે કે 'હું મારે મારા ધર્મમાં શ્રદ્ધા રાખીને જ તરી જઈશ; અથવા એ બધાયે મતો સાચા છે અને એક જ પરમેશ્વરને પહોંચવાના જુદાજુદા માર્ગો છે,'—તો મારે કહેવું જોઈએ કે તે ધાર્મિક વૃત્તિયે નથી કે મતાન્તરસહિષ્ણુતાયે નથી, પણ કેવળ પ્રમાદ અને ભીરુતા છે.

૭

આ બધી વસ્તુઓ મેં એવી ગણાવી છે કે જેમાં આત્મા-પરમાત્માના અસ્તિત્વનાસ્તિત્વના કે ભેદાભેદના કે એવા જ કોઈ બીજા ગૂઢ પ્રશ્નો ઊઠતા નથી, કે જેથી બહુ સૂક્ષ્મ બુદ્ધિની જરૂર પડે. સામાન્ય માણસ પણ મતાગ્રહ છોડી તટસ્થ વૃત્તિથી ઉપરની બાબતો વિષે વિચાર કરવા બેસે તો—ભલેને તે કોઈ વિષયમાં બીજાઓથી જુદા નિર્ણય ઉપર આવે છતાં—તે એટલું તો જોઈ શકશે જ કે આમાંની કેટલીક વસ્તુઓને ધાર્મિક જીવન સાથે કોઈ એવો સંબંધ નથી કે તેના પાલન માટે એકબીજા જોડે વિરોધ કરીનેયે આગ્રહ રાખવાની જરૂર હોય. વળી કેટલાક વિષયોમાં તો ન્યાય, સ્વચ્છતા, ભૂતદયા, સદાચાર, આરોગ્ય, સમાજધર્મ, વગેરેની દૃષ્ટિએ એકમત ઉપર આવ્યા વિના છૂટકો જ ન થાય. મતોની પરીક્ષા કરી લીધા પછી જે મતાન્તરસહિષ્ણુતા ઊપજે છે તે વધારે ઊંચા પ્રકારની હોય છે. તેમાં પોતાના મતને વળગી રહેતાં છતાં બીજો મત ધરાવનાર પ્રત્યે તિરસ્કાર નથી હોતો, અને જો પચાસ વર્ષે પણ એને પોતાના મતમાં ભૂલ જણાય તો તેને બદલવા એની સદૈવ તૈયારી હોય છે; વળી તે મતોની પરીક્ષા કરતી વખતે દરેક પક્ષની દલીલો સરખા જ આદરથી વિચારે છે, અને બધામાંથી સાર ગ્રહણ કરવાને એ સરખો જ ઉત્સુક હોય છે. આથી ઊલટું અંધમતાગ્રહમાં જે મતાન્તરસહિષ્ણુતા હોય છે તે નછૂટકાની હોય છે, અને તે તિરસ્કાર અથવા તિરસ્કારયુક્ત કરુણાથી ભળેલી હોય છે.[1]

૧. સ્વામીનારાયણ સંપ્રદાયના એક શાસ્ત્રી મને એકવાર મળેલા. ગાંધીજીના કટ્ટર ભક્ત સાથે બેઠેલા. ગાંધીજી વિષે સાંભળેલું. તે કહે, 'ગાંધીજી બધોયે સ્વામીનારાયણનો ધર્મ જ પાળે છે. શિક્ષાપત્રી પ્રમાણે જ બરાબર વર્તે છે. એક કંઠી બાંધે તો આ જન્મે જ બેડો પાર થઈ જાય. એમને

તિરસ્કારયુક્ત મતાન્તરસહિષ્ણુતા

તિરસ્કારયુક્ત મતાન્તરસહિષ્ણુતા કેવી હોય તેનો એક સચોટ દાખલો એક પ્રસિદ્ધ મુસલમાન આગેવાને થોડા વર્ષ પર પૂરો પાડ્યો હતો. એક બાજૂથી પોતાના ધર્મ પ્રત્યે અંધ છતાં અત્યંત ભક્તિ અને બીજી બાજૂથી ગાંધીજી પ્રત્યે અંગત આદર છતાં તેમના ધર્મ પ્રત્યે તુચ્છભાવ એ બેની વચ્ચે મેળ બેસાડવાનો પ્રયત્ન કરતા જતાં એ બોલી ગયા કે ગાંધીજી જેવા પવિત્ર પુરુષ કરતાં પણ હીનચારિત્ર મુસલમાન ચડી જાય! ગાંધીજીએ તો ઉદારતાથી એ ગીરાનું સમર્થન પણ કર્યું હતું. એની જગ્યાએ કોઈ એટલો જ ચુસ્ત છતાં અધમતાગ્રહી નહિ તેમજ બીજા ધર્મ પ્રત્યે તુચ્છભાવ ન રાખનાર મુસલમાન હોય તો તે પોતાની ઇસ્લામ પ્રત્યેની ભક્તિ આ રીતે રજૂ કરી શકે 'માણસના ઉદ્ધાર માટે ઉચ્ચ ચારિત્ર સાથે ધર્મના સત્ય સિદ્ધાન્તોનું જ્ઞાન પણ આવશ્યક છે. ગાંધીજી ઘણા પવિત્ર અને ઉચ્ચ ચારિત્રના પુરુષ છે. પણ જે સત્યસિદ્ધાન્તોનું જ્ઞાન ઇસ્લામમાંથી જ પ્રાપ્ત થાય છે અને જે દરેક મુસલમાનને સહજ મળે છે તે એમને ન હોવાથી એક રીતે એમની સ્થિતિ હીન ચારિત્ર્ય મુસલમાન કરતાં ઊતરતી છે. હીનચારિત્ર મુસલમાન જો ઉચ્ચ ચારિત્રવાળો થાય તો તે ગાંધીજીને ટપી જઈ શકે.' આવી

સમજાવીને.॥' મને પોતાને પણ એકવાર એમ જ લાગતું. અને ખ્રિસ્તીઓ તથા મુસલમાનોને પણ એમ જ લાગે છે ને! દરેકને એમ લાગે છે કે ગાંધીજી પૂરેપૂરા ધાર્મિક છે ખરા, પણ એમના ધર્મમાં નથી ભળતા એટલી એમના ઉદ્ધારમાં ખામી રહી જવાની! બીજી બાજૂએ પણ પાછી એવી જ વિચિત્રતા છે કે ગાંધીજી પોતાને સનાતની કહેવરાવવાનો આગ્રહ રાખે છે, જ્યારે સનાતનીઓ એમને ભ્રષ્ટ થયેલા જ માને છે!

માન્યતા ભૂલભરેલી હોઈ શકે પણ એની ભૂલ પ્રામાણિક મતપરીક્ષણ પછીયે થવાનો સભન રહે છે એ પાછગ ટીપમા મૂકેર્નાં દૃષ્ટાન્ત જેવી ભૂલ ગણાય એ ભૂલનો તમને રોપ ન આવે, ભલે તમને એથી વિનોદ થાય

આત્માની શોધ વિષે ઉદાસીનતા

§ આત્માપરમાત્માને લગતા પ્રશ્નોની બાબતમા બુદ્ધિશાળી લોકોનીરે ઉદાસીનતા અથવા કેવળ કુતૂહલવૃત્તિ અને વાણીની વિલાસિતા માટે મોર્નાં ફ્રેંચ વિદ્વાન પાસ્કલના ઉદ્ગારો ટકો નળાપો કરે છે આ એક એવી વસ્તુ છે કે એનો ચોખ્ખો નિર્ણય થયા બાદ આપણુ પોતા પ્રત્યેનુ, સમાજ પ્રત્યેનુ, જગત પ્રત્યેનુ, તથા સર્વે માનવવ્યવહારો પ્રત્યેનુ દૃષ્ટિબિંદુ એટલુ બધુ ફરી જાય છે કે ત્યાગપછી સર્વ વસ્તુઓ અને જીવન આપણને જુદા જ સ્વરૂપમા ભાસે છે આથી, વિચારશીલ મનુષ્યને એનુ મહત્ત્વ એટલુ બધુ લાગવુ જોઈએ કે આત્મા વિષેનો પ્રથમ નિર્ણય કર્યા વિના બુદ્ધિ અને વિવેકપૂર્વક એક પણ પગલુ ભરવુ એને માટે અશક્ય થઈ પડવુ જોઈએ, તથા એની શોધને જ પોતાનો મુખ્ય અને એકમાત્ર ધધો બનાવવાની તેમને ઇચ્છા થવી જોઈએ પણ આશ્ચર્ય એ છે કે જેમને એ મહત્ત્વ સમજાય છે, એ જ જીવનનો પરમઉદ્દેશ છે એમ લાગે છે, અને પોતાના જીવનનુ એ જ પરમધ્યેય છે એમ કહે છે તેઓને પણ એની જ તાલાવેલી લાગી હોય એમ હમેશા જોવામા આવતુ નથી યેં જાણેનિ સર્વ વીજે (જે જાણ્યા બાદ સર્વ કરવુ જોઈએ) તેને માટે અનેકને ફુરસદ મળતી નથી, એટલો તત્કાળના વ્યવહારો પાર પાડવા માટે મોહ હોય છે જેઓ જીવનની અત્યત ગભીરતા સમજે છે તથા આ વસ્તુની શોધ માટે જ પોતે દીક્ષા ધારણ

કરી છે એમ માને છે તેઓની પણ આ દશા હોય છે તો જેઓ કાઈ બુદ્ધિશાળી પણ વ્યવહારને જ મુખ્ય સમજનારા મનુષ્યો છે તેઓ આને લગની ચર્ચામા ઉપરઉપર જ રમ્યા કરવામા, અને એક તરફથી બીજી તરફ તથા પ્રશ્નના એક પક્ષ તરફથી બીજા પક્ષ પર સતત તર્કવાદ કરી ઊડાઊડ કરવામા વિશેષ આનદ માને એમા ઓછુ આશ્ચર્ય છે

વિનહ આ વસ્તુને તર્કશાસ્ત્રનો વિષય બનાવવાથી જ જિજ્ઞાસુ મનુષ્યો વારવાર આડે માર્ગે દોરાઈ જાય છે નૈષા તર્કેણ મતિરાપનેયા (તર્કથી આ બુદ્ધિ પ્રાપ્ય થતી નથી) જે વસ્તુ શોધીને પ્રાપ્ત થતી હોય પણ ખોળીને શોધાતી હોય અવલોકન કરીને પરખાતી હોય જેમા અવલોકન-પરીક્ષણ-શોધનને આધારે જ તર્કવિચાર ચાલી શકે એમ હોય, તેને કેવળ શાસ્ત્રોના અર્થો બેસાડી તથા અનુમાન ઉપમાન કે શબ્દપ્રમાણનો આશ્રય લઈ વિચારવામા આવે તો તેનુ ઉપર કહ્યુ તેવુ જ પરિણામ આવી શકે મેં આચાર્યોના ભાષ્યો જિજ્ઞાસુને કેટલે અશે ઉપયોગી થતા હશે તે વિષે મને શકા છે તેમણે કેટલાયે મુમુક્ષુઓને કેવળ તર્કવાદમા જ અનેક વર્ષો સુધી કે કદાચ જીવન પર્યંત પણ ભમાવ્યા હશે એ સભવનીય છે કારણ જે વસ્તુ એકનિષ્ઠ અભ્યાસ અને ઉપાસનાથી પ્રાપ્ત કરી શકાય તેને કેવળ તર્કવિચાર અને કલ્પનાથી પ્રાપ્ત કરવા એ લોકોએ પ્રેર્યા છે[1]

૧ કબીરનો કટાક્ષ તીખો છે
ગૌતમ કણાદ, કપિલ અરુ શેષ, જૈમિની, વ્યાસ
પતંજલિ ... ...
કટાક્ષમા અતિશયોક્તિ હોય જ

મત તુકારામ એક અભંગમાં કહે છે

शिकल्या बोलाच सागतील वाद । अनुभव भेद नाही कोणा ॥
पडित हे ज्ञानी करितील कथा । न मिळती अर्थी निजसुखा ॥
तुका म्हणे जेसी लाचा साठीं ग्वाही । देतील हे नाहीं ठावी वस्तु ॥[१]

તત્ત્વજ્ઞાનને તર્કનો વિષય બનાવવાથી જ શુષ્કવેદાંત ઉત્પન્ન થાય છે એટલે કે બુદ્ધિ અને વાણીનો જીવન સાથે મેળ રહેતો નથી કેવળ વાચીને, સાભળીને કે તર્ક કરીને સમજણ કરી લીધી હોય કે આત્માપરમાત્મામા ભેદ નથી એ અદ્વૈત તત્ત્વ જ છે, અથવા પરમેશ્વર માત્ર કર્મફલપ્રદાતા છે, અથવા સર્વ જગતરૂપે પરમાત્મા જ છે, છતા ચિત્તશુદ્ધિને અભાવે પ્રત્યક્ષપણે અનુભવાતા દ્વૈતને લીધે રાગ દ્વેષ અને મોહને વશ થયા વિના નથી રહેવાતુ અને તેવા પ્રસગે વારવાર પોતાની તાત્ત્વિક માન્યતા અને પોતાના જીવન વચ્ચેનો વિરોધ ઢાકવા માટે કાઈક દભ રચવામા આવે છે આનુ જ નામ શુષ્કવેદાતુ આવુ તત્ત્વજ્ઞાન પારકાની ઉપર વિપત્તિ આવી પડી હોય તે વખતે અને પોતાનો સુખી કાળ હોય તેટલો જ સમય એને કામ લાગી શકે છે

કે પણ આનો અર્થ એ નથી કે તર્કની અવગણના કરવી ઘટે છે, અને સ્પષ્ટ વિચાર કરવાની શક્તિની આવશ્યકતા જ નથી આપણા જીવનને દોરનારા નિયામક સિદ્ધાન્તો તર્કના કરતા

૧ શીખેના શબ્દોનો તેઓ વાદ કહેશે પણ કોઈને અનુભવના ભેદો(નીગમ) નથી એ પડિત—જ્ઞાનીઓ કથા કરશે, પણ આત્મસુખના દ્રવ્યને પ્રાપ્ત નહિ કરે તુકારામ કહે છે કે લાચ લઈને આપી હોય તેવી તેમની સાક્ષી છે (એમની પાસે) મૂળ વસ્તુ નથી

સંભાવ, કલ્પના, રૂઢિ અને પ્રવાતમાથી[1] ઊપન્યા હોય છે, અને એ બધા એટલા બળવાન હોય છે કે જે સ્પષ્ટ વિચાર કરી શકનારી બુદ્ધિથી તેની વારવાર તપાસણી ન કરવામા આવે તો જીવનમા સુધારા થાય જ નહિ આથી તર્કને આમ ઉત્તેજન આપવાનીયે જ રૂર છે પણ આ તર્ક અને ઉપર જે તર્કનુ ખડન કર્યું છે તે એની વચ્ચે ભેદ છે જે તર્ક શાસ્ત્રોના વાક્યોનો અર્થ બેસાડવા માટે, અથવા એમાથી અમુક જ એક અર્થ નીકળે છે એમ ઠરાવવા માટે પ્રવર્તે છે, તે તર્ક બહુ મહત્ત્વનો કે ઉત્તેજન આપવા જેવો નથી પણ નિરીક્ષણ અને અનુભવને આધારે જે વિચારપરપરા ઊઠે, પોતાના અને બીજાઓના અનુભવો વચ્ચેની તુલના કરતા જે વિચારપરપરા ઊઠે તે તર્ક વિના ચાલી જ ન શકે અને એ તર્ક કરવાની શક્તિ શુદ્ધ થવી જ જોઈએ એવા તર્કના અભાવે રાજકીય ક્ષેત્રમા સ્વાર્થ, સગવડ અથવા લાભને પહેલા અને સત્યને પછી વિચારવાની પ્રથા પડી છે, અને ધાર્મિક ક્ષેત્રમા મનોવૃત્તિના સતોષને પહેલો મૂકી સત્યને પછી મૂકવાની પ્રથા પડી છે કેટલાક જ્યારે એવા છે કે જેઓ સ્થૂળ લાભને માટે પોતાના ખુગ વિચારોનો આગ્રહ છોડી દે છે અથવા સત્યને મેળવવાની તકને જવા દે છે, ત્યારે તેમના કરતા બીજા વધારે એવા પડ્યા છે કે જેઓ પોતાની કેટલીક આધ્યાત્મિક ભાવનાઓનો વિલાસ ચાલુ રાખવાને માટે પોતાની બુદ્ધિનો સ્વતત્ર ઉપયોગ કરતા

[1] દરેક સસ્થા અથવા કુળમા અમુક પ્રસગે અમુક જ રીતે વર્તવુ જોઈએ એવુ પરપરાગત ધોરણ બધાઈ જાય છે, એ રીતે ધોરણને બરાબર જાળવવામા જ એ સસ્થા કે કુળની આબરુ સચવાય છે એમ મનાય છે. એનુ નામ પ્રઘાત—tradition—કુલાચાર

અચનાય છે.[1] આ આધ્યાત્મિક ભાવનાઓના વિલાસમા રહેલો નીતિદોષ મોર્લીના મત પ્રમાણે બહુ અસ્પષ્ટ હોય છે અને પહેલા જેટલો ક્ષુદ્ર નથી પણ મને આમા ભૂલ લાગે છે. ક્યારેય પણ જેમ દોષ સૂક્ષ્મ હોય તેમ તે અસ્પષ્ટ રહેવાનો અને તેના તાત્કાલિક પરિણામ ક્ષુદ્ર જણાવાના પણ એ જ એનુ વિશેષ જોખમ છે. આધ્યાત્મિક ઉન્નતિના આભાસરૂપે તે જણાય છે તેથી તેમાથી વધારે હાનિ થવાનો સભવ રહેલો છે આધ્યાત્મિક ભાવનાઓનો વિલાસ આપણને કેવી મોહનિદ્રામા નાખી દે છે. તેના થોડાક દૃષ્ટાન્તો લઈએ તો તેનુ જોખમ સમજાય

પ્રકૃતિનુ ભવ્ય કે ભીષણ દર્શન

એક બાજૂથી પ્રભુના ગૌરવનુ સ્પષ્ટ દર્શન, અને બીજી બાજૂથી તે પ્રભુને બહુ અલ્પ સમજી શકનારી માનવબુદ્ધિની ક્ષુદ્રતા—એ બેઉથી ઈશ્વરભક્ત દબાઈ જાય, અને તે પરમાત્માના મહિમાની કલ્પનાથી ઊપજતા ભયથી (awe) અથવા તે પ્રત્યે ઊપજતા અત્યત પ્રેમભાવથી અથવા બન્નેની મિશ્ર લાગણીથી એ ભક્તના આઠે અગો નમ્રતાથી ઢળી પડે એ

[1] આધ્યાત્મિક ભાવનાઓનો વિલાસ એ શબ્દો વધારે સ્પષ્ટ કરી સમજવુ આપણા ચિત્તમા કેટલીક રસવૃત્તિઓ રહેલી હોય છે, જેવી કે સુદર મકાનો બાધવાની, તેને શણગારવાની, સુદર કપડાલત્તા અને ઘરેણાની, મિષ્ટાન્નોની, વગેરે સાથેસાથે જીવનની ગભીરતાની પ્રતીતિ કરાવવાવાળા વૈરાગ્યના સસ્કારો પણ રહેલા હોય છે રસવૃત્તિઓ બહાર પડવા ઉછાળા મારે છે અને વૈરાગ્યની વૃત્તિઓ એને વિલાસ કરી દાબવા ઇચ્છે છે એ બેનો મેળ બેસાડવા પ્રયત્ન કરતુ એક તત્ત્વજ્ઞાન ઊપજે છે એ રસવૃત્તિઓને પરમેશ્વરપ્રીત્યર્થ અથવા બ્રહ્માર્પણ કરવાની કલ્પના શોધી કાઢે છે એટલે એ રસવૃત્તિઓ સાસારિક ભાવનાઓના વિલાસને બદલે આધ્યાત્મિક ભાવનાઓના વિલાસરૂપે બહાર પડે છે

તદ્દન સમજી શકાય એવું છે ઊંચુ પર્વતશિખર, વિશાળ નદી-કિનારો, ઘૂઘવતા સમુદ્રનો તટ, ચોમાસાની લીલી સમૃદ્ધિ, શરદ્-ઋતુનું સૌંદર્ય, ધરતીકંપ જ્વાળામુખી, રેલ વગેરેના બનાવો, સ્મશાનભૂમિ, કબ્રસ્તાન વગેરે જગ્યાઓ જ્યાં પ્રકૃતિનાં બળો પૂરજોશમાં કે સૌંદર્યમાં પરમેશ્વરની શક્તિનો મહિમા પ્રગટ કરી રહ્યાં હોય, તેવા પ્રસંગોનું દર્શન થાય ત્યારે ભક્તના હૃદયમાં એ શક્તિ પ્રત્યેના ભય, પ્રેમ અને નમ્રતા વધારે વેગવાન થાય એ સ્વાભાવિક છે

भयानां भयं भीषणं भीषणानां गतिः प्राणिनां पावनं पावनानाम् ।
महोच्चैः पदानां नियन्तृ त्वमेकं परेषां परं रक्षणं रक्षणानाम् ॥

[ભય ઉપજાવનારાઓમાંયે તું ભય ઉત્પન્ન કરનારો છે, પ્રચંડ કરતાંયે તું વધારે પ્રચંડ છે, તું સર્વે પ્રાણીઓની ગતિ છે અને પાવન કરનારાઓનેયે પાવન કરનારો છે મહાન પદોનો તું જ એક નિયંતા છે, પરથી પર અને રક્ષકોનુંયે તું રક્ષણસ્થાન છે] આવો ભાવ તે વખત સહેજે જ ઊઠે આમાંયે સ્મશાન, રેલ વગેરે પ્રેમ કરતાં ભય વિશેષ ઉપજાવે ગીતાના અગિયારમા અધ્યાયમાં અર્જુનની જે સ્થિતિ વર્ણવી છે તેવી સ્થિતિ આપણી હૃદયની કરે એથી ઊલટું, પર્વતશિખર, નદીતટ, ચોમાસાનું લીલું દર્શન વગેરે પ્રસન્નતા અને પ્રેમ ઊભરાવે એટલે આવે ઠેકાણે વસી જવાનું મન થાય એ પણ સમજી શકાય એવું છે આવું મન થઈ આવે કારણ કે પ્રકૃતિનું આવું ગૌરવભર્યું દર્શન આપણને વારંવાર નથી થતું, તેથી, જ્યારે થાય છે ત્યારે આપણા હૃદયને એ વધારે હલાવે છે જેઓ રાજ એવાં સ્થાનોમાં ફરતા હોય છે તેમના હૃદયમાં એવી હાલચાલ નથી થતી એ પણ આપણે જોઈએ છીએ એટલે, એ દર્શનની અછત પણ એવા ભાવો જગાડવામાં કારણ-ભૂત છે એ આપણે યાદ રાખવું જોઈએ કારણ, જો માણસ

વિચાર કરીને જોવા બેસે તો એ ભીષણ અને સુંદર—પરંતુ જડ—સ્થાનો અને બનાવો કરતા મનુષ્યશરીર અને મનુષ્યનુ અદ્ભુત ચિત્ત જોઈ તેમા આપણને પ્રભુના ગૌરવનુ વધારે સ્પષ્ટ દર્શન થતુ જોઈએ, તથા તેને લીધે આપણને તેના પ્રત્યે ભક્તિભાવ સદાયે ઊઠતો રહેવો જોઈએ સમુદ્રકિનારે કે પર્વતશિખર પર જે નમન કરવાની વૃત્તિ ઊઠે છે તે પ્રાણીમાત્રના દર્શનથી ઊઠવી જોઈએ. પણ તેમ થતુ નથી, કારણ કે એ દર્શન નિત્ય છે, સહેજે અને રોજ ભોગવાય છે

આ ઉપર ત એમ પણ આપણે માની શકીએ કે આવા સ્થાનો અને પ્રસગોમા એ ભક્તને પોતાના ઇષ્ટદેવનુ ચિંતન કરવાની વૃત્તિ ઊઠે, અને તેને માટે આવા સ્થળો સ્નુકૂળ લાગે અને તેથી ત્યા વસી જવાનુ મન થઈ જાય આની રીતે વન, પર્વત, નદીતટ, સ્મશાન, વગેરેમા અનેક સાધકો રહ્યાનુ આપણે જાણીએ છીએ

પણ આટલેથી ન અટકતા જ્યારે મનુષ્ય ત્યા મોટ મદિર બધાવે, તેમા ધન અને કારીગરોની શક્તિથી જેટલુ કલાસૌદર્ય લાવી શકાય તેટલુ રેડે, ત્યા સેવાપૂજાનો ઠાઠ જમાવે અને ધનનો પરિગ્રહ વધે એવી પ્રવૃત્તિઓ યોજે, ત્યારે કહેવુ પડે કે તે આધ્યાત્મિક લાગતી ભાવનાઓના વિલાસમા પડે છે

પ્રકૃતિમાં માનવકલા

ઈગ્રેજો ભૌતિક સુખની પાછળ લાગેલા છે, અને આપણે અધ્યાત્મ પાછળ લાગેલા છીએ એવુ આપણા વિદ્વાનો આપણને વારવાર કહે છે, અને તેના સમર્થનમા કહે છે કે જુઓ, ઇગ્રેજો સૃષ્ટિસૌદર્યથી ભરેલા જે જે સ્થાનોમા જાય છે ત્યાના વાતાવરણની પવિત્રતાને પોતાના ગાના, દારૂ, નાચ, રેસ વગેરે દારા વિલાસ ભરી બગાડે છે આપણે ત્યા જશુ તો

ઇગ્રેજો અને હિંદુઓ

આપણને ત્યા સુદર દેવાલય, જલાશય વગેરે બાધી તેને તીર્થસ્થાન કરવાની જ ઇચ્છા થશે ઇશ્રિને આ રીતે વાતાવરણને નૈતિક દૃષ્ટિએ મલિન કરે છે એ સાચુ, પણ તેથી આપણે ત્યા દેવાલયો બાધી કે તેમા કળા અને પૂજાસામગ્રીનો ઠાઠ પૂરી ત્યાની કુદરતને વધારે શોભાડીએ છીએ, અથવા તેને જાત્રાના સ્થળો બનાવી તેમા વિશેષ આધ્યાત્મિકતા ભરીએ છીએ એમ કહેવુ કઠણ છે વળી, આપણા ઘણાયે તીર્થોના દેવાલયો દુરાચાર, પાખડ, પાપ અને અશુદ્ધિથી જ ભરેલા હોય છે જેને આપણે પવિત્ર માનીએ છીએ, તેની જ ચાર દિવાલો વચ્ચે ઘોર દુરાચાર—કેટલીકવાર ધર્મને નામે દુરાચાર ચાલતો હોય છે

આપણે દેલવાડાના જ સુદર દેવાલયોનો વિચાર કરીએ એના કલારસિક બધાવનારાઓની પ્રામાણિક ધર્મનિષ્ઠા વિષે મારે કશુ કહેવાનુ નથી તેમની ધર્મનિષ્ઠા માટે આપણને તેમના પ્રત્યે આદર થાય વળી, એ મદિરોમા ખીચોખીચ ભરેલી ઉત્કૃષ્ટ કળા માટે પણ વાહવાહ થઈ જાય વસ્તુપાળતેજપાળે પોતે કોઈ સુખો મહાલવા એ મદિરો બધાવ્યા નહોતા, પણ કેવળ પુણ્યોપાર્જનબુદ્ધિથી બધાવ્યા હતા એ એમની બુદ્ધિનો સાત્ત્વિક અશ દેખાડે છે અને તેથી એમની ભાવના આધ્યાત્મિક લાગે છે પણ એ કારીગીરીની અસર જોનાર ઉપર કેવી થાય છે તેનો આપણે જરા વિચાર કરીએ

દેલવાડા

જે માણસ શુદ્ધ સાધકવૃત્તિથી એ તીર્થસ્થાનમા જાય, અને ત્યા સ્થાપેલી મૂર્તિમા ચિત્તને જોડવા ઇચ્છે, તેને ત્યા બેસી સાધના કરી શકે એવી શાતિ જ મળી શકે નહિ એ મદિરોની આજુબાજુનુ દૃશ્ય સૃષ્ટિસૌંદર્યથી રહિત થયેલુ લાગે છે, અને મોટામોટા ચૂનામાટીના બાધકામોને લીધે આજુબાજુની પ્રકૃતિ

અળખામણી બનેલી લાગે છે એ સુદર શિખર પર એણે સાધના કરવી જ હોય તો એણે મદિરથી ક્યાઈક દૂર સ્થાન જ શોધવુ પડે જે એનાથી ઓછી સાત્વિક વૃત્તિનાળો હોય તે દેલવાડાની કારીગીરી જોવાની ઇચ્છાથી ત્યા જાય છે એમ ન કહેવાય. એ તો એ તીર્થનો 'મહિમા' સાભળી ત્યા વિરાજતા 'ભગવાન'ના દર્શન માટે જાય છે એને મદિરની કારીગીરીમા ભાગ્યે જ રસ લાગે છે, અથવા, એમ કહો કે, ઓછી કારીગીરી હોત તો તેથી એને દેલવાડાનો મહિમા ઓછો ન થઈ જાય જે રાજસ વૃત્તિનાળો હોય તેની દૃષ્ટિને ત્યા પેટ ભરીને ખોરાક મળે છે એ જો જૈન હોય તો તેને 'ભગવાન'ને વિધિપૂર્વક ઉપચાર ચઢાવાડના જેટલો જ મૂર્તિમા રસ હોય છે, એનો તેમજ જૈન ન હોય એવા લોકોનો રસ તો ભગવાનની મૂર્તિ કરતા આજુબાજુના થાભલાઓમા જ વધારે રહ્યો હોય છે[૧] એટલે આ વિલાસવૃત્તિ ધર્મ સાથે જોડાયેલી હોવાને લીધે એમા આધ્યાત્મિક ભાવના લાગે છે

પુન સ્પષ્ટ કરુ વસ્તુપાળતેજપાળે આ મદિરો વિલાસ-રુચિથી બાધ્યા એમ મારુ કહેવાનુ નથી એમની એમા પ્રામાણિકપણે ધાર્મિક શ્રદ્ધા જ હશે એમ માનુ છુ પણ જેમ આજે કોઈ કલારસિક દાનવીર પોતાના શહેર માટે દેલવાડાના જેવો 'સુદર ટાઉનહૉલ બધાવે અને એમા જેટલી ઉદારતા અને સમાજસેવાની

૧. મુબઈમા હિંડોળાના દિવસોમા મદિરોમા રવિવારે હજારો માણસની ભીડ થાય છે, કારણ, તે દિવસે હિંડોળાની શોભા અધિક બનેલી હોય છે બીજા સપ્રદાયના લોકો પણ તે દિવસે 'દર્શન' કરવા જાય છે દર્શન કોના? હિંડોળામા બેઠેલી મૂર્તિના કે ફૂલમ ટપ અને દીવાઓની શોભાના?

વૃત્તિ રહેલી ગણાય તેટલી જ આ બે અમાત્યોની પણ ગણુ છુ પણ ટાઉનહોલ કરતા આવુ મદિર બધાવવામા કાઈ વિશેષ આધ્યાત્મિકતા રહેલી છે અને એ આપણી આધ્યાત્મિક માર્ગો પ્રત્યે વધારે રુચિ છે એમ દેખાડે છે એવુ જો કહેવામા આવે તો હુ કહુ છુ કે તે આધ્યાત્મિક ભાવનાનો વિલાસ છે પોતપોતાના પથના અનુયાયીઓ માટે આવા મદિરોનો ઉપયોગ હોય તો ભલે દાનીઓ આવા મદિરો બધાવે પણ આધ્યાત્મિકતાની દષ્ટિએ ટાઉનહોલ અને આવા મદિરો એક જ કોટિના સમજવા જોઈએ, અને જેટલે અશે ટાઉનહોલ કરતા મદિરની ઉપયોગિતા વધારે નાના સમાજ માટે હોય અને જેટલે અશે એ પથ સત્યથી વેગળો હોય તેટલે અશે એ આધ્યાત્મિકતા ઓછીયે ગણાય આવો આધ્યાત્મિક ભાવનાનો વિલાસ આપણને મોહનિદ્રામા જ નાખે છે પણ એ મોહનિદ્રા એમા રહેલી કલારસિકતાને લીધે નથી, કલારસિકતાની અતિશયતામા જેટલો દોષ રહેલો હોય તે બનમા સરખો જ ગણાય પણ ટાઉનહોલ બધાવનાર કરતા મદિર બધાવનારની વધારે આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ થયેલી છે એવી માન્યતામા મોહનિદ્રા રહેલી છે

હકીકત એ છે કે જ્ઞાનીઓએ પરમાત્માના સ્વરૂપને સત્ય, શિવ (કલ્યાણમય) અને સુદર અથવા આનદરૂપ કહ્યુ છે આનો અર્થ જો એમ હોય કે જે સત્યરૂપે અનુભવમા કે પ્રતીતિમા આવે તે જ કલ્યાણમય, સુદર અને આનદરૂપ આપણને લાગે, અથવા જે સત્ય છે તેમા જ જેટલા કલ્યાણ, સુંદરતા અને આનદ રહ્યા હોય, બાહ્યદષ્ટિએ ગમે તેટલા અલ્પ દેખાતા હોય તોયે તેટલાથી જ આપણને સતોષ લાગે, અથવા આપણને

સત્યં, શિવં, સુન્દરમ્

સત્યની પ્રતીતિ થઈ છે, આપણે પરમસ્વરૂપ વિષે કશા ભ્રમમા નથી એ જ આપણને પરમકલ્યાણ, પરમસૌંદર્ય અને પરમ આનન્દની પ્રાપ્તિ છે એમ લાગે તો તો એ ઠીક છે, પણ પોતાની ચિત્તવૃત્તિ તથા ઇન્દ્રિયોને જે શિવ, સુદર તથા આનદરૂપ લાગે તેને જ એ સત્ય સમજવા અને સમજાવવા પ્રયત્ન કરે ત્યારે એ આધ્યાત્મિક ભાવનાઓનો વિલાસ થાય છે

રૂપકો

શરૂઆતમા, મનુષ્ય પોતાની મનોવૃત્તિઓને રીઝવવા માટે પરમાત્માના વિષયમા પણ રૂપકો રચે છે એના ચતુર્ભુજ, અષ્ટભુજ, બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શંકર, ગણપતિ, દેવી ઇત્યાદિક સ્વરૂપો કલ્પે છે એ કલ્પના કરનારના મનમા એ ભુજાઓ વગેરે કાઇક ચોક્કસ અર્થમા જ હોય છે, સ્થૂળ રૂપે નથી હોતા, વળી એ પરમાત્મા સાથે એ પતિભાવ, પત્નીભાવ, ગોપીભાવ, પિતાભાવ વગેરે બાધે છે પછી એ રૂપકોની કલ્પના અને ભાષા એટલા કાળ સુધી પોષાય છે કે એના અને પાછળી પ્રજાઓના મન ઉપર એનો ઊંડો સસ્કાર પડી જાય છે

સુખાન્તક કથાઓ

વળી મનુષ્યને સુખાન્તક કથાઓ[1] એટલી પ્રિય લાગે છે ૪ મનોવૃત્તિને રીઝવવા માટે તે પરમાત્માની ભક્તિ પ્રત્યે અથવા કોઈ ઉદાત્ત સિદ્ધાન્ત પ્રત્યે બીજાઓને લલચાવવા એના અંતે પરિણામો ભૌતિક દૃષ્ટિએ પણ સુખરૂપ જ લાગે એવા બતાવે છે દા ત, મહાભારતકારે શરણાગતવત્સલ શિબિ હોલા માટે પોતાનો દેહ અર્પણ કરી દઈ સ્વર્ગવાસી થયો—

૧ છેવટે જેમા સુખ જ થયેલુ દેખાડ્યુ હોય તેવી કથાઓ

એટલે મરણ પામ્યો—એવી કથા રચી છે; પણ હરિકીર્તન સાંભળનારાઓ એવા અશુભ અંતથી રીઝી શકે નહિ; તેથી કથા કરનાર ભગવાનને બોલાવી એના ધવાયેલાં અંગો પાછાં સાજાં કરાવી આપે છે; મયૂરધ્વજનું ચિરાયેલું શરીર પાછું સંધાવી દે છે; રોહિતને સજીવન કરાવી આપે છે, નરસિંહ મહેતાની હૂંડી સ્વીકારવા, દીકરાદીકરીના પ્રસંગો પાર પાડવા, ન્યાત જમાડવા, દામાજી પતનો દંડ ભરવા,[1] જનીબાઈના છાણાં થાપવાં ખુદ ભગવાનને જ રૂપ ધરાવી બોલાવે છે. જાણે ભક્તિ કરનાર ભગવાન ઉપર ઉપકાર કરતા હોયની ! કાળે કરીને આ સંસ્કારોનો ચીલો મગજ પર એવો ઊંડો પડી જાય છે કે એની સત્યતા તપાસવાનો વિચાર જ મનને ક્ષોભ પમાડે છે, અને જેમ છે તેમ જ તે બધું અંગીકાર કરવામાં, ભ્રમોનો ઉચ્છેદ કરવા કરતાં તેને રાખી મૂકવામાં, સુંદર અને ઉચ્ચ અંતઃકરણવાળા માણસો પણ વધારે વાજબીપણું જુએ છે. ધાર્મિક ભાવનાઓવાળું જીવન પરમશ્રેષ્ઠ છે એટલું જ તેઓ માનતા નથી, પણ બુદ્ધિમય જીવનથી એ માત્ર સ્વતંત્ર

1. મહારાષ્ટ્રના ઇતિહાસસંશોધક શ્રી. રાજવાડેએ એક દસ્તાવેજ પ્રસિદ્ધ કર્યો છે, તે પરથી જણાય છે કે દામાજી પતનો દંડ ભરનાર તેના ગામનો એક હરિ ઢેડ હતો. મુસલમાન બાદશાહે તેના પરગજુપણાથી પ્રસન્ન થઈ તેને આપેલી ઇનામી જમીનનો એ દસ્તાવેજ છે, અને તેના વંશજોમાંથી તે મળ્યો છે. હરિકથા કરનારે ભગવાનનો મહિમા વધારવા ઢેડની કીર્તિ ક્યારે ઝૂંટવી લીધી ! વળી કોઈ ગેરસમજ ન કરે. ભગવાન એક ઢેડના હૃદયમા ઊતર્યા, એ વાતને કાવ્યરૂપે ભગવાન રૂપ લઈને આવ્યા એમ કહેવાનો આશય છે એમ કોઈ ખુલાસો કરશે. કથાકાર એવો ખુલાસો નથી કરતો, નથી માનતોયે જણાતો. એ સમજે છે અને સમજાવે છે કે અમુક કાર્ય કરવા પૂરતું જ એક શરીર દેખાયું, અને તે કર્યા પછી તે અદૃશ્ય થયું ! આ જ આધ્યાત્મિક ભાવનાઓનો વિલાસ છે.

છે એમ પણ તેઓ માને છે અને તેથી બુદ્ધિમય જીવન અને ધાર્મિક ભાવનાવાળા જીવન વચ્ચે મેળ બેસાડવા મથનાર સમાજના હિતૂ માટે ભયકર છે એમ પણ તેઓ માની બેસે છે

§ ચિત્તશુદ્ધિ દૈવી ગુણોના વિકાસનુ પરિણામ છે, અને તે હૃદયની જાગૃતિનુ બીજુ નામ છે બુદ્ધિની સૂક્ષ્મતા એના પરિણામરૂપે છે, કારણરૂપે નહિ સારા કે ખરાબ બુદ્ધિ વિ ભાવના બધાયે મનુષ્યોનુ જીવન એકદર તર્ક કરતા ભાવનાપ્રેરિત જ વધારે હોય છે, અને તેથી ચોખ્ખી તર્કશક્તિ કરતા શુદ્ધ અને સારી ભાવનાઓ વધારે મહત્ત્વની છે ચારિત્ર ઘડવામા શિક્ષક કે ઉપદેશકની દલીલો કરતા એનુ ચારિત્ર જ વધારે ભાગ ભજવે છે આ રીતે હૃદયની જાગૃતિનુ મહત્ત્વ ઘણુ છે છતા, આ પરથી એમ ન સમજવુ જોઈએ કે હૃદયને જાગ્રત કરવા કે રાખવા માટે બુદ્ધિનુ ક્ષેત્ર સકુચિત જ રાખવુ જોઈએ, અથવા એને ગમે તેવી કલ્પનાજાળમા ગૂચવી દેવી જોઈએ બુદ્ધિ ઘટે તો જ શુદ્ધ ભાવના વધે એવો બે વચ્ચે વિરોધી સબધ જ નથી ભ્રમણાઓ—કેવળ શ્રદ્ધાથી કરી લીધેલી કલ્પનાઓ ઘણીવાર સારી ભાવનાઓને પોષતી દેખાઈ છે ખરી, પણ લાબો વખત સુધી કદી એમને ટકાવી શકી નથી, તેમજ જીવનને બધી બાજૂથી મેળવાળુ કરી શકી નથી બુદ્ધિના સ્વતત્ર અને દૃઢતાભર્યા ઉપયોગથી જ માણસને પોતાનો માર્ગ સ્પષ્ટ સમજાય છે, અને જ્ઞાન વધે છે પણ વિવેકબુદ્ધિની પરીક્ષાથી બધાયેલા નિર્ણયો ચિત્તની નાજુક શાતિમા ખલલ પાડશે એવો વિઘાતક ભય જ્યા સુધી મનમાં રહ્યો હોય ત્યા સુધી બુદ્ધિ સ્વતત્ર નથી થઈ શકવાની કે રહી શકવાની જે માણસ સીધા અને ચોક્કસ સિદ્ધાન્તોના પ્રદેશમા જ રહે છે, તથા ભ્રમ અને સશય ઉત્પન્ન ન થાય એવી જ ભાષા

વાપરવાની ચીવટાઈ રાખે છે, વળી, જે તે અનુભવ અને ચીવટાઈ ભરેલાં અવલોકન પર રચાયેલાં અને તેની કસણીથી ઉત્તરોત્તર શુદ્ધ થતા તર્કથી જે અનુમાન વાજબી રીતે નીકળી તેને નિર્ભય થઈ સ્વીકારતાં અચકાતો નથી, અને તે સાથે જેની ભાવનાઓ પણ શુદ્ધ છે, તેણે પોતાના ઉદ્ધાર વિષે સાશંક થવું ઘટતું નથી. જો કોઈના ઉદ્ધારની આશા હોય તો તેની જ છે. પરંતુ અનુભવથી જણાય છે કે અત્યંત આધ્યાત્મિક આનંદની સુખસેજમાં ગદબદિયાં લેવા માટે જેઓ નિશ્ચયની શુદ્ધતા સાથે ગડમથલ કરે છે તેઓને એ સિદ્ધિ મળવી અત્યંત કઠણ જ છે. માનવજાતિના જ્ઞાન અને પ્રકાશની વૃદ્ધિ બીજી કોઈ પણ વસ્તુના કરતાં સત્ય માટેના પ્રેમ ઉપર જ તો વધારે આધાર રાખે છે. આમ હોવા છતાં જો આપણાં સુખ, સંતોષ અને ધાર્મિક કલ્પનાના વિલાસ સત્ય માટેના પ્રેમના ભોગે જ પ્રાપ્ત થતાં હોય તો તે સુખ, સંતોષ અને કલ્પનાવિલાસ એક પ્રકારનો સ્વચ્છંદ જ નહિ તો બીજું શું ?

૬. આ પ્રકરણમાં જે વિચારવામાં આવ્યું છે તેનો સારાંશ કાઢવો યોગ્ય થશે :

(૧) કોઈ પણ પ્રશ્નમાં સત્ય શું એનો નિશ્ચય કરવાની બાબતમાં બહુમતને માન આપવાનો, કે એ નિશ્ચય અમલમાં મૂકી શકાય એવો છે કે નહિ તે જોવાનો, કે તેથી બીજાને કે આપણને શું દુઃખ થશે તે તપાસવાનો ખ્યાલ અપ્રસ્તુત છે. એ નિશ્ચય કરવા માટે અનુભવયુક્ત યોગ્ય પ્રમાણો છે કે નહિ એટલું જ જોવાની જરૂર છે.

સારાંશ

(૨) એક સમાજ ભાગ્યે જ એકીવખતે વ્યવહાર અને

પરમાર્થ એ બન્ને ક્ષેત્રોમા સપૂર્ણપણે સફળતાથી પ્રવૃત્ત થયેલો જણાય છે, એક બાજૂ ખીલેની તો બીજી કરમાયેલી જોવામા આવશે જ — એ મોર્લીનો અભિપ્રાય શકાસ્પદ લાગે છે

(૩) વ્યવહારધર્મ અને સિદ્ધાન્ત વચ્ચેનુ, તથા જે તત્કાળ આચારમા આવી શકે એવુ હોય તેને માટે માન અને જે માત્ર વિચારમા જ મહત્ત્વનુ હોય તેને માટેની શોધ એ બે વચ્ચેનુ અન્તર એટલુ બધુ દૂર અને અનિવાર્ય ન હોવુ જોઈએ કે એ કાપી જ ન શકાય બીજા શબ્દોમા, જે સિદ્ધાન્તમા સાચુ લાગે છે તેને અમલમા મૂકવાનો માર્ગ પણ મળવો જ જોઈએ

(૪) વ્યક્તિ ભલે સત્યની કે કોઈ પ્રશ્નના તાત્ત્વિક સ્વરૂપની શોધમા પડે, પણ જો એ શોધને કાંઈ સામાજિક બાબત સાથે લેવાદેવા ન હોય, એ શોધને પરિણામે સમાજની કોઈ હમેશની પ્રથા, અડચણ વૃત્તિ, માન્યતા વગેરેને સુધારી શકાય એવુ એનુ પરિણામ આવતુ ન હોય, તો તેની ચર્ચા, તત્ત્વત ગમે તેટલી ઉપયોગી, ગભીર કે ઉદાત્ત હોય તોપણ એકંદર સમાજને માટે તેનો ઉપયોગ નથી પણ બુદ્ધિશાળી વર્ગ જો તાત્ત્વિક પ્રશ્નો વિષે ઉદાસીન રહે તો તે સમાજનો વિકાસ મદ જ રહે કેવળ ટૂકી દૃષ્ટિ અથવા વણિક વૃત્તિ વ્યક્તિને, અને તેથી, વિશેષે, સમાજને હાનિકારક છે, કારણ કે તે સત્યની શોધમા ડરપોકપણુ નિર્માણ કરે છે

(૫) સત્યશોધક પ્રામાણિકપણે અસત્ય નિર્ણય ઉપર આવે તોયે તેને ઈશ્વરનો કે લોકોનો ભય રાખવાપણુ ન હોય. પોતાને જે બુદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ હોય તેનો શુદ્ધ નિષ્ઠાથી અને સત્ય શોધવાની જ વૃત્તિથી ઉપયોગ કરવાનો દરેક માણસનો હક અને ધર્મ પણ છે,

(૬) જે પ્રશ્નોના નિર્ણયોને પ્રગટ કરવાની કે તેને અમલમાં મૂકવામુકાવવાની ફરજ ઉત્પન્ન ન થતી હોય, તે પ્રશ્નોના ઉત્તરો શોધવાની ફરજ અમર્યાદિત નથી પણ એની તાત્વિક તેમજ વ્યાવહારિક મર્યાદાઓ છે.

(૭) પરમતસહિષ્ણુતા એ ઘણીવાર પ્રમાદ અને બીકનાનું જ બીજુ નામ હોય છે તટસ્થપણે સત્યશોધનની સાથે જ પરમત-સહિષ્ણુતા શોભી શકે.

(૮) તત્વજ્ઞાનને કેવળ તર્કનો વિષય કરવાથી જ અસંગતિના દોષ—જીવન અને વિચાર વચ્ચે વિરોધ નીપજે છે તર્કની જરૂર છે, પણ તે ચોક્કસ અવલોકન અને પરીક્ષણ પર રચાયેલો હોવો જોઈએ

(૯) રાજકરણમા સુગમતાને પહેલી અને સત્યને પછી વિચારવાની પ્રથાના દોષ કરતા ધર્મમા મનોવૃત્તિના સતોષને પહેલો મૂકી સત્યને પછી મૂકવાની પ્રથાનો દોષ ઓછો અગત્ય નથી.

(૧૦) ચિત્તશુદ્ધિ અને બુદ્ધિ વચ્ચે વિરોધ ઊપજવાનો ડર અયોગ્ય છે.

પ્રકરણ ૪ થું

સત્યવચન

ચોથા પ્રકરણનો વિષય માણસ પર પોતાનો મત પ્રગટ કરવાની ફરજ ક્યારે આવી પડે છે તેના નિયમો તપાસવાનો છે.

મતપ્રકાશનની ફરજ

આ વિષયમાં સત્યાગ્રહ કરવાની ફરજ સત્યનિર્ણય કરવાની ફરજ કરતાં વધારે મર્યાદિત છે. મોર્લી એ વિષેની ચર્ચાને ધાર્મિક માન્યતાઓના ક્ષેત્રપૂરતી જ કરી વિષયને વધારે મર્યાદિત કરે છે. કારણ, રાજકીય વિષયમાં બીજા લોકોની લાગણીઓ અને પૂર્વગ્રહો માટે આપણા મનમાં જે આદર હોય તેને લીધે આપણે આપણા વિચારો પ્રગટ કરતાં અટકવું જોઈએ એવો ભાગ્યે જ કોઈ આગ્રહ ધરશે. ઇંગ્લાંડમાં આમ કહેવું કદાચ ઠીક હશે. પણ આપણા દેશમાં 'બીજા લોકોની' નહિ, પણ સરકારી અમલદારોની 'લાગણીઓ' માટેના આપણા ભયને લીધે, અને તેને 'આદર' આપવામાં રહેલા આપણા સ્વાર્થને લીધે આપણા વિચારો પ્રગટ કરતાં અટકવું 'ડહાપણભર્યું' છે, એમ

ઘણાયે સમજે છે. એટલે ધાર્મિક, રાજકીય, સામાજિક કે કોઈ બીજા ક્ષેત્રપૂરતી મર્યાદિત ચર્ચા કરવાને બદલે પોતાનો મત પ્રગટ કરવો ક્યારે કર્તવ્યરૂપ છે, ક્યારે ન પ્રગટ કરવાનું કર્તવ્ય છે, અને ક્યારે ન કરીએ તોયે ચાલે અને કરીએ તોયે ચાલે એમ કહેવાય—એના નિયમો સામાન્યપણે જ વિચારવા ઠીક પડશે.

§ આમાં સૌથી પ્રથમ, કયાં કારણો મત પ્રગટ કરતાં અટકવા માટે વજૂદવાળાં નથી તે જોઈશું.

ખોટી દલીલો

મત પ્રગટ કરનારને લોકનિંદા કે બીજું કોઈ અંગત જોખમ કે નુકસાન સહન કરવું પડે તે કારણ વજૂદભર્યું નથી જ, એ સમજાવવાની જરૂર નથી; જોકે હજારોવાર એની જ ગણતરી કરી માણસો સત્ય બોલતાં બીએ છે એ છેક બાળપણથી આપણે અનુભવથી જાણીએ છીએ. પણ આ વજૂદભર્યું કારણ નથી જ એમ કબૂલ કરતાં કોઈ બુદ્ધિથી ઇનકાર કરતો નથી.

પણ જેઓ એવી અંગત લાભહાનિની ગણતરી કરતા નથી, તેઓ પણ જે કારણોથી મત પ્રગટ કરવાનું મોકૂફ રાખે છે તેઓની વિચારસરણી તપાસીશું. કારણ કે વિચારશીલ અને બીજી રીતે હિંમતવાળા પુરુષોનો પણ એવો એક વર્ગ હોય છે કે જેઓ અનેક વિષયોમાં પોતાનો મત પ્રગટ કરવામાં જનહિત નથી એમ માને છે. આ બાબતમાયે તેમની યોગ્ય નહિ પણ અયોગ્ય દલીલોનો જ પહેલાં વિચાર કરીશું.

આવી એક દલીલ આ પ્રમાણે છેઃ સમાજમાં માણસો એકત્ર થાય છે અને એકબીજા સાથે જોડાયેલા રહે છે તેનાં

કારણો અનેક છે, કોઈ પણ અબાધ (અપવાદવિનાના-વ્યાપક) સિદ્ધાન્તોથી એ કારણો બરાબર દર્શાવી શકાતા નથી માટે એવા સિદ્ધાન્તોની સતત ચર્ચા કરવામા કાંઈ માલ નથી

વ્યાપક સૂત્રોની ચર્ચા

આ બાબત પણ થોડા દાખલા લઈ સમજીએ ઉદાહરણાર્થ, અર્થશાસ્ત્રીઓ કેટલાક વ્યાપક સૂત્રો વાપર્યા કરે છે, જેમકે, ગરીબાઈના કારણ માટે માલ્થસનો અતિપ્રજાનો મત, અથવા વસ્તુની કિંમત કરાવવામા ખપ-ઉતનો જ નિયમ રજૂ કરવામા આવે છે આજે આપણે જાણીએ છીએ કે પ્રજાના દુઃખમા વધારો કરનાર અતિપ્રજા જ કારણભૂત નથી હોતી, અથવા વસ્તુની કિંમત કેવળ ખપ અને ઉતના નિયમથી જ નક્કી નથી થતી, અનેક કારણોમા એ પણ કારણો હોઈ શકે, પણ એ સિવાય બીજાયે કારણો હોય છે એ બધા કારણો ખોળ્યા હોય તો જુદાજુદા દર્શાવી શકાય, પણ કયા કારણનુ કેટલુ મહત્ત્વ છે તેનુ ચોક્કસ ગણિત કરી શકાય નહિ છતા, એ વિચારો જ્યારે પ્રથમ પ્રગટ થયા ત્યારે એટલા વ્યાપકપણે મનાયા કે જાણે એ સિવાય તે તે બાબતોમા કોઈ બીજા કારણો હોય જ નહિ, અથવા જાણે કે બધા કારણોનુ ચોક્કસ ગણિત હાથ લાગ્યુ હોય. પછી એ સૂત્રોને બે ને બે ચાર જેવી સિદ્ધ થયેલી બાબત તરીકે સ્વીકારી લેવાયા, અને માનવપ્રજા પર પડતી હાડમારીઓની ફરિયાદ સામે એ સૂત્રોની ઓથ લેવાવા લાગી. અર્થશાસ્ત્રીઓ, તેમજ અર્થપંડિતે, એ વાતોની ચર્ચાને મનન ચર્ચવી રાખવામા અથવા તેની પોપટપચી કરવામા જ કૃતાર્થતા માનવા લાગ્યા, અને તેથી હાડમારીઓને દૂર કરવાના ઇલાજ ન લેવાયા, અથવા

દૃષ્ટાન્ત— અર્થશાસ્ત્રનુ

એ વાદોથી સૂચવાતા ઇલાજો જ બતાવવામા આવ્યા (જેવા કે, સંતતિનિયમન, કારખાનાબંધી, હડતાળ વગેરે) આવી સ્થિતિમા કેટલાક માણસો એવા નીકળે છે કે જેઓ એક બાજૂથી તો એમ દૃઢપણે માને છે કે આ નિયમો દર્શાવનાર સૂત્રો તો માત્ર સાચા જ હોય છે, પણ બીજી બાજૂથી એ સૂત્રો વિષેની ચર્ચાથી વ્યવહારમા ફેલાતા અનિષ્ટોને તેઓ સહન કરી શકતા નથી એ લોકો 'આવી ચર્ચા કરવામા કાંઈ અર્થ નથી' એમ કહે તેમા આશ્ચર્ય નથી પણ એ સૂત્રોમા કેટલુ તથ્યાંશ છે એને તપાસવા માટે જ ચર્ચા કરનાર માણસ પણ અયોગ્ય ચર્ચા કરે છે એમ જ્યારે તેઓ કહે છે ત્યારે આશ્ચર્ય થાય છે એમની મનોદશા એવા પ્રકારની હોય છે કે એ સૂત્રો અધૂરા છે એમ સિદ્ધ થયેલુ જોવાયે તેઓ તૈયાર નથી હોતા, અને એ સૂત્રોના અમલથી સીધી રીતે નિપજતા પરિણામો સહન કરવાયે તેઓ તૈયાર નથી હોતા ઇસ્ટ ઇંડિયા કંપનીના સમયમા બંગાળામા પડેલા દુકાળો વખતે કંપનીના વર્તનનો બચાવ કરનારા તેમજ તે ઉપર હુમલો કરનારની આ વાદો પ્રત્યેની વૃત્તિ કાંઈક આવા પ્રકારની હોય એમ અનુમાન થાય છે

શાસ્ત્રપ્રામાણ્યનું

આવી જ વૃત્તિ કેટલાક હિંદુઓમા શબ્દપ્રમાણના વિષયોમા છે એક બાજૂથી તેમને લાગે છે કે હિંદુધર્મના કેટલાક ગ્રંથોને પ્રમાણભૂત માન્યા વિના ન જ ચાલે, બીજી બાજૂથી એમાની દરેક માન્યતાને કે આજ્ઞાને સ્વીકારવા તેઓ તૈયાર નથી હોતા, એટલે એમા નીરક્ષીરવિવેક કર્યા વિના એમનો છૂટકો થતો નથી છતાં, જે વસ્તુ તેમને માન્ય છે તેની પાછળ રહેલુ તત્ત્વ તેમને પોતાની વિવેકબુદ્ધિથી ગ્રાહ્ય લાગે છે માટે તેઓ તે સ્વીકારે છે એમ

કહેવા તેઓ તૈયાર નથી હોતા, પણ તેઓ તે ગ્રંથના શબ્દપ્રમાણ પર જ તે સ્વીકારે છે એમ જ કહે છે. જો કોઈ માણસ ‘શબ્દપ્રમાણની આવશ્યકતા અને મર્યાદા’ બાબત ચર્ચા ઉઠાવે તો આ વર્ગના લોકો તેવી ચર્ચાને અનિષ્ટ સમજે છે. છતાં, જે શાસ્ત્રોનું શબ્દપ્રમાણ તેઓને સપૂર્ણપણે માન્ય છે, તેમાંથીયે પોતાને નગોહતી આજ્ઞાઓ અને માન્યતાઓને બીજી કોઈ રીતે સમજાવવા પ્રયત્ન નિષ્ફળ જાય તો તેનો અસ્વીકાર પણ થઈ શકે એવો કોઈ વચલો માર્ગ કાઢવા તેઓ સદૈવ પ્રયત્નશીલ હોય છે. આ જ સત્ય સાથે બાંધછોડ કરવાની વૃત્તિ.

મહાભારત જેવો ગ્રંથ વાંચતાં આના દાખલા સામાન્ય વાચકની નજરેયે ઠેકઠેકાણે ચડી આવશે. દા. ત., એક અધ્યાયમાં લખ્યું હશે કે યજ્ઞ માટેયે હિંસા કરી શકાય નહિ, બીજી જગ્યાએ એથી ઊલટું જ; ત્રીજી જગ્યાએ વળી કહ્યું હશે કે યજ્ઞ માટે હિંસા કરવાને હરકત નથી, પણ તેનો પ્રમાદ લેવાય નહિ. ટીકાકાર આમાંથી કયાં વાક્યો વિવેકબુદ્ધિથી માનવા જેવાં છે એ કદી બતાવશે નહિ, પણ જો તે હિંસાના પક્ષનો હશે તો કહેશે કે અહિંસાપ્રધાન વાક્યો નિવૃત્તિમાર્ગીને માટે છે, અહિંસાના પક્ષનો હશે તો કહેશે કે હિંસાપ્રધાન વાક્યો જુદા યુગને લગતાં ધર્મો છે; પણ બેમાંથી એકે એમ નહિ કહે કે બેમાંથી એક મત ધર્મની સ્વતંત્ર વિવેકબુદ્ધિની દૃષ્ટિએ સાચો છે અને બીજો ભૂલ-ભરેલો છે. મહાભારતમાં કાંઈક ભૂલભરેલા વિચારો પણ છે એવું કહે તો પછી મહાભારત પ્રમાણભૂત કેમ રહે ? એમાં કશું ખોટું તો હોઈ શકે જ નહિ એમ પકડી રાખવાનો તેમનો આગ્રહ હોય છે. આ કારણથી હિંદુધર્મની સ્થિતિ એવી થઈ છે કે એમાં જૂના નિયમ રદ કરવાની કોઈ પદ્ધતિ જ નથી. નવે

નિયન બનાવનાર નવો સપ્રદાય સ્થાપનાર જ થાય છે આ જ કારણથી, એકેએ વૈષ્ણવ આચાર્ય 'જાતિપતિ' ના તથા સ્પર્શાસ્પર્શના ભેદોને પોતે ન પાળનાર અને એની સામે પ્રહાર કરનારા હોવા છતાં, એકે આચાર્યે એ વિષેનાં વિરોધી સ્મૃતિવાક્યો પોતાને માન્ય નથી એમ કહ્યું નથી, પણ આડકતરી માર્ગે કાઢવા જ પ્રયત્ન કર્યો છે દા ત, વૈષ્ણવની કંઠી બાંધે તેને અસ્પૃશ્ય ન ગણાય, પુષ્ટિધર્મમાં ન ગણાય–મર્યાદાધર્મમાં ગણાય, ગુરુને વચને ન મનાય–શાસ્ત્રવચને મનાય, વગેરે વગેરે પરિણામે, જોકે વૈષ્ણવસપ્રદાયોની ઉત્પત્તિ સ્મૃતિધર્મોની સકુચિતતા, અનુદારતા અને કર્મકાડનો અતિરેકને તોડવા માટે થયેલી, છતાં એ સપ્રદાયો જુના પ્રકારની, પણ એટલી જ વક્ર, સકુચિતતા, અનુદારતા અને કર્મકાડની જાળ નિર્માણ કરી બેઠા છે હિંદુધર્મની અવ્યવસ્થા માટે શાસ્ત્રપ્રમાણ વિષેની આ બધકોની વૃત્તિ પણ ઘણે અંશે કારણભૂત છે

વળી, એક પક્ષ કહે છે કે જે માન્યતાઓની સત્યાસત્યતાના સંબંધમાં લોકોના મનમાં શકા ઉત્પન્ન થઈ જ નથી, જેને લાબા કાળથી લોકો તકરાર વિના સ્વીકારતા આવ્યા છે, અને જેનું કંઈ પણ પરિણામ આવતું હોય તો તે સમાજને વ્યવસ્થિત, શાત અને નીતિમાર્ગે રાખનાર આવતું હોય, તો તેવી માન્યતાઓના સબંધમાં ચર્ચા કરી લોકોમાં બુદ્ધિભેદ ઉત્પન્ન કરવો નહિ, એટલું જ નહિ, પણ ઊલટું એ માન્યતા વધારે મજબૂત કરવાનો જ પ્રયત્ન કરવો આપણને સમાજમાં જે કંઈ ફેરફાર કરવાની જરૂર લાગે તે એ માન્યતા સ્વીકારનાયે તેમાથી ઊપજી શકે છે એવી રીતે સમજાવવાને હરકત નથી દા ત, 'ગાદ્ય તો હોય જ,' 'રાજા

વિના રાજ્ય ન ચાલે,' અને 'શિક્ષા વિના વ્યવસ્થા ન નભે' એવી સામાન્ય જનસમાજની દૃઢ માન્યતા હોય છે અથવા, 'ભગવાન યુગેયુગે પૃથ્વી પર અવતાર લે છે,' અને 'ભગવાન તો ગમે તેમ વર્તી શકે —એ બે હિંદુધર્મની રૂઢ માન્યતાઓ છે આ પક્ષ કહે છે કે આવી માન્યતાઓ સાચી છે કે નહિ એની ચર્ચા કરી લોકોના ચિત્ત ચકડોળે ચડાવવા નહિ કારણ, એથી, રાજકારણમા સમાજની શાંતિનો ભંગ થવાનો ઘણો સંભવ રહે છે અને ધર્મમા અશ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થવાનો સંભવ રહે છે સુધારા સૂચવવાને હરકત નથી જેમકે, 'રાજ્ય પ્રજાકીય હોવુ જોઈએ,' 'રાજાની સત્તા મર્યાદિત હોવી જોઈએ,' 'શિક્ષા નક્કી કરવાનુ ધોરણ અને તંત્ર બહુ કાળજીથી રચાયેલુ હોવુ જોઈએ,' વગેરે વાતો કરવી અથવા, અવતારવાદમા રમે તો, અંશાવતાર, પૂર્ણાવતાર, સાચા અવતાર, બનાવટી અવતાર, જન્મત અવતાર, ક્રમશ અવતાર, એવાએવા ભેદ પાડવા, અથવા અમુક અવતારનું અયોગ્ય જણાતુ કર્મ એણે કર્યું જ નથી એવું સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કરવો, અથવા એ ચરિતનો ઉલ્લેખ સાહિત્યમાથી કાઢી નાખવા પ્રયત્ન કરવો, પણ મૂળ માન્યતા પર કુહાડો પડે એવુ ન કરવુ કારણ કે, કોઈ પણ રૂઢ સિદ્ધાન્તની ચર્ચા ઉત્પન્ન થતા જ ક્રાન્તિની હમેશા ધાસ્તી રહે છે, અને ક્રાન્તિ હમેશા ભયંકર સ્થિતિ નિર્માણ કરે છે માટે ક્રાન્તિ નહિ પણ નાનનાના સુધારા પર જ ધ્યાન દેવુ જોઈએ સિદ્ધાન્તની ચર્ચા કરનારા માણસ પોતે ગમે તેટલો ઊંચી ગંભીર, સ્થિરચિત્તનો અને કાળજી રાખનારો હોય, તોયે સામાન્ય જનસમૂહ તેવા નથી હોતો સિદ્ધાન્તવાદીનો સિદ્ધાન્ત લોકો ભાગ્યે જ સમજે છે તેઓ તો પ્રાસંગિક અથવા વ્યાપક શબ્દોને ઉપરઉપરથી પકડી લે

છે, અને તેના પર આચારધર્મ રચવા મંડી પડે છે. પરિણામે, સમાજ સમતોલતા ખોઈ બેસે છે, અને સિદ્ધાન્તવાદીએ કલ્પ્યાંયે ન હોય એવાં કાર્યો કરી બેસે છે.

હેતુઓની ગુપ્તતાનો પક્ષ

§ રાજપુરુષોમાં એવી એક નીતિ મનાયેલી છે કે પોતાનાં કાર્યોના ઊંડા હેતુઓ શા છે તે જનસમાજને જ નહિ, પણ પોતાની નજીક કામ કરનારાઓને પણ જણાવવા નહિ એટલું જ નહિ, પણ તેઓ તે જાણી ન જાય એવી સાવચેતી લેવી. લોકો અને સેવકોને તો કેવળ પોતાનો હેતુ સિદ્ધ કરવાનાં સાધનો તરીકે જ વાપરવા. આથી કામ ઘણું સારી રીતે થઈ શકે છે એટલું જ નહિ, પણ એ ગુપ્તતામાં જ લોકકલ્યાણ વિશેષ સધાય એવું બને છે.

આ જ ન્યાયે પ્રચલિત માન્યતા કોઈ જુદા અને વધારે સાચા સિદ્ધાન્ત વિષે કોઈની પ્રતીતિ થઈ હોય તો તેણે પોતાના સિદ્ધાન્તનું મંડન કે પ્રચલિત માન્યતાનું ખંડન કરતાં ન બેસવું, પણ કેવળ પોતાના સાચા સિદ્ધાન્તોમાંથી આચારમાં જે ફેરફાર અને સુધારા નીકળતા હોય તે કરાવવા પર જ લક્ષ રાખવું. દા. ત., તેઓ કહેશે કે અસ્પૃશ્યતા વિષેની સનાતની હિંદુઓની માન્યતા સશાસ્ત્ર છે કે અશાસ્ત્ર એ વિષેની ચર્ચા કરવામાં કંઈ ફાયદો નથી. અસ્પૃશ્યતા યોગ્ય કે અયોગ્ય એ વિવાદ પણ છોડી દો; સનાતનીઓ અસ્પૃશ્યોને અહિંદુ માને તો તે વિષે પણ પરવા ન કરો; મંદિર-પ્રવેશનો પ્રશ્ન તો મોંમાંથી કાઢો જ નહિ. તમને અસ્પૃશ્યતાની રૂઢિ સદોષ લાગે છે એ સિદ્ધાન્તની તમારા મનમાં જ ગાંઠ વાળી રાખો અને જે અર્થમાં અસ્પૃશ્યોને તમે અસ્પૃશ્ય નથી લેખતા, તો

તેને લીધે અસ્પૃશ્યોની સ્થિતિમા શાશા સુધારા થવા જોઈએ તે જ વિચારો અને તે એક પછી એક યોજતા જાઓ એટલે કે એમને સ્વચ્છ રાખો, ભણાવો, પાણીની સગવડો આપો, ઊજળા ધંધાઓમા અને ધરકામમા દાખલ કરો, એમની આર્થિક સ્થિતિ સુધરે એવા ઉપાયો લો, એમને રાજકાજમા રસ લેતા કરો અને એમનુ રાજકીય મહત્ત્વ વધારો, વગેરે વગેરે લોકોની માન્યતા સાથે ઝગડો ન કરો, પણ મનમા દૃઢ નિશ્ચય રાખો કે એ માન્યતા ગમે તેટલી બળવાન હોય તોયે અસ્પૃશ્યોની સ્થિતિ સુધરવાની સાથે જ અસ્પૃશ્યતા ટકી શકવાની નથી, એના દહાડા ગણાઈ ચૂક્યા છે એમ ખાતરી રાખી જે કરવાનુ છે તે કર્યા કરો। સિદ્ધાન્તચર્ચા ઉપાડવામા તમે જૂના પક્ષને પણ નવા પ્રાણ આપો છો કેટલાક જેઓ પોતાનો આગ્રહ મોળો કરત, તેમને હઠપૂર્વક આગ્રહી કરો છો, કારણ કે તેમની લાગણી જે ચર્ચાને અભાવે બુઠ્ઠી થઈ હોત તેને ચર્ચા કરીને જ આળી કરો છો અને દૂભવો છો

૬ આ દલીલોમા કેટલુ તથ્યાશ છે તેની આપણે ચાળણી કરીએ

જરા વિચાર કરતા જણાશે કે આ બધી દલીલો મત નિનકુ પ્રગટ કરવા કે નહિ કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કદાપિ કરવી કે નહિ—એ મુખ્ય પ્રશ્નને છેડતા કરતા મત-દલીલોની તપાસ પ્રકાશન અથવા સિદ્ધાન્તચર્ચા ક્યારે કરવા, ક્યારે કરવા અને કેવી રીતે કરવા એ ઉપર જ, પોતાની દૃષ્ટિથી વ્યાવહારિક સૂચનાઓ કરે છે બીજી બાજુમા, મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચામા શ્રોતાનો અધિકાર, કાળ અને પદ્ધતિ તપાસવા સૂચવે છે માત્ર કે જે પહેલેથી

મનુષ્યે અમુક મત બાંધ્યો કે સિદ્ધાન્ત તપાસ્યો તે જો કોઈને જ તે સમજાવે નહિ, તો તેમાંથી ઉપજતા સુધારાઓનો પણ અમલ કરવા તે કોઈની મદદ મેળવી શકે નહિ: સિવાય કે તેનો શબ્દ તે કાયદો એમ સ્વીકારનાર અનુયાયીઓનું મોટું જૂથ હોય અથવા સત્તાબળે જ તે એનો અમલ કરાવવા માગતો હોય. પણ આપણે એવી સ્થિતિ તો કલ્પી નથી. આપણે તો સ્વતંત્ર સમાજની કલ્પના કરીએ છીએ. એ સ્થિતિમાં ઉપરના વિચારોનો અર્થ એટલો જ થાય કે જે ચર્ચા વ્યક્તિને કે નાના સમાજને જ ઉપયોગની હોય તે બહુ લોકો આગળ ન કરવી જોઈએ; જે ચર્ચા અમુક બુદ્ધિની, ભાવનાની અને સ્વભાવની સ્થિરતા પછી જ સાંભળનારને ફાયદો કરી શકે એમ હોય તે તેવો કાળ આવ્યા વિના ન કરવી જોઈએ; અને ચર્ચાની રીતમાં એવું સૌજન્ય હોવું જોઈએ કે જેથી પ્રતિપક્ષીની કૂણી લાગણીઓ પર—જેમ કોઈ શત્રુ અચાનક છાપો મારે તેમ અકસ્માત આઘાત ન પહોંચે; પણ પ્રતિપક્ષીની પ્રામાણિક લાગણીની કદર કરી, તેની માન્યતાની ઉપર દંભ કે અપ્રામાણિકતાનો અઘટિત આક્ષેપ કર્યા વિના, જે રીતે પોતાના મનમાં એ માન્યતાના સંબંધમાં વિચારો ઉદ્‌ભવ્યા તેવી રીતે એના મનમાં પણ ધીમેધીમે સ્વાભાવિકપણે ઊઠે, અને જાણે પ્રતિપક્ષી પોતાના જ વિચારથી સત્યસિદ્ધાન્ત પર આવતો હોય તેમ થવું જોઈએ.

મતપ્રકાશન અથવા સિદ્ધાન્તચર્ચા કરતી વખતે આપણે **આવેશયુક્ત ચર્ચા** ચાર પ્રકારના વેગોથી તણાઈ જઈએ છીએ:

(૧) આપણી પોતાની ગંભીરતા ખોઈ બેસી એક નવા મતનો પ્રચાર કરવાની મસ્તીમાં આવીએ છીએ. કોઈ પણ નવો વિચાર પ્રગટ કરવાનું હંમેશાં કર્તવ્ય પ્રાપ્ત થતું નથી. એ-

વિચાર સમજવામાં જ લોકોનું શ્રેય છે એમ ખાતરી થાય ત્યારે એ પ્રગટ કરવાનું કર્તવ્ય પ્રાપ્ત થાય છે એમ કાંઈક કહી શકાય. એટલે મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચા અત્યંત કારુણ્યની, ગાંભીર્યની —આ રીતે ધાર્મિક ભાવનાથી—થવાં જોઈએ.

(૨) એ મસ્તીને લીધે, તેમજ આપણા પોતાના મત વિષેનો સ્વાનુભવ અધૂરો હોવાને લીધે, સામી માન્યતામાં જે સત્યાંશ કે ઐતિહાસિક આધારનું બળ રહ્યું હોય તેની આપણે કદર કરી શકતા નથી અને તેને યોગ્ય ન્યાય આપી શકતા નથી.

(૩) આપણા પોતાના સિદ્ધાન્તની મર્યાદાઓ આપણે જોઈ શકતા નથી, અને ઘટે તે કરતાં વધારે વ્યાપક સૂત્રો આગળ કરવાની આપણે પ્રતિપક્ષીના જેવી જ ભૂલ કરીએ છીએ.

(૪) આપણા વેગથી આપણે કોઈવાર અસ્થાને કારુણ્ય પ્રગટ કરીએ છીએ. સામા માણસને પોતાની માન્યતામાંથી પૂરેપૂરું આશ્વાસન મળતું હોય, એને સત્ય જાણવાની ને તદનુસાર જીવન બદલવાની જરાય વૃત્તિ ન હોય, એ આપણા વિચાર પ્રમાણે મત ન બાંધે તો તેથી એના પોતાના સિવાય અન્ય સમાજને કોઈ પ્રકારનો અન્યાય સહન કરવો પડે છે એમ આપણે ખાતરીથી કહી શકીએ એમ ન હોય ત્યારે, એના વિચારો ભૂલભર્યા છે એટલા જ માટે, આપણને એને માટે ગમે તેટલું કારુણ્ય છૂટતું હોય તોયે, મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવાની ફરજ ઊભી થતી નથી. નિદાન યોગ્ય કાળ સુધી તેવા પ્રસંગમાં આપણા કારુણ્યને આપણા હૃદયમાં જ શમાવવું યોગ્ય છે.

§ ઉપલી દલીલોમાં બીજું તથ્ય એ છે કે અમુક એક સિદ્ધાન્ત સમજાય કે સ્વીકારાય, ત્યારપછી જ તે પરથી ઉપજતા

સુધારાઓનો અમલ થઈ શકે એવો એકાંતિક નિયમ નથી એથી ઊલટો નિયમ વધારે પ્રચલિત છે એમ પણ કહી શકાય ઉચ્ચાલન-યંત્ર, ગુરુત્વાકર્ષણ ઉષ્ણતા, ધ્વનિ વગેરેમા

જ્ઞાન વિના સત્યા-ચરણની શક્યતા પ્રકૃતિ કયા નિયમો પ્રમાણે કાર્ય કરે છે, તેની શોધ થઈ તે પહેલા લોકો જાણે નૈસર્ગિકપણે જાણતા હોય તેમ તે નિયમોનો ઉપયોગ કરતા હતા, અને એવા લાંબા કાળના અનુભવજ્ઞાનમાથી જ તેને લગતા નિયમોનુ વૈજ્ઞાનિકોને ભાન થયુ એટલે, જો કોઈ સિદ્ધાન્તની પાછળ કુદરતનો કોઈ અચળ કાયદો રહેલો હોય તો તે સિદ્ધાન્તનુ સ્પષ્ટપણે ભાન અથવા તેનો સ્વીકાર છે કે નહિ એ બહુ મહત્ત્વનુ નથી એના વિનાયે તેનો અમલ થવાનો જ લોક એથી વિરોધી માન્યતાને સાચા સિદ્ધાન્ત તરીકે માને તોયે, જાણેઅજાણે, તેઓ ક્યારેય પણ સિદ્ધાન્તનો અમલ કરશે જ. દા ત, ઘણા લોકો માને છે કે નિયતિથી જ બધુ બને છે, અને નિયતિની પરિભાષામા જ પુરુષાર્થનેયે સમજાવે છે, છતા પ્રસગ આવ્યે પુરુષ-પ્રયત્ન કર્યા વિના કોઈ રહી શકતુ જ નથી, એટલે નિયતિવાદ કે પુરુષાર્થવાદમા કેટલુ સત્ય છે તેનો ચોખ્ખો નિકાલ ન થાય તેથી વ્યવહારમા બહુ ફરક પડતો નથી આ રીતે સાચા સિદ્ધાન્તોનો બુદ્ધિથી સ્વીકાર કરાવ્યા વિનાયે એનો અમલ કરાવી શકાય છે.

૬ ભલે આપણે આ દલીલોમા કાઈક વજૂદ છે એમ સ્વીકારીએ છતા, આનો અર્થ એવો ન જ થાય કે મતપ્રકાશન અને સિદ્ધાન્તચર્ચાને ક્યારેયે સ્થાન જ નથી,

ચર્ચાનું કર્તવ્ય અને એ કરવાનુ કદી કર્તવ્ય ઉત્પન્ન થતુ જ નથી જ્યારે એમ જણાતુ હોય કે કોઈ વ્યક્તિની કે સમાજની અમુક રૂઢ થયેલી માન્યતા ભૂલભરેલી છે, અને એને

લીધે એમનુ હીર અનેક પ્રકારે હણાયા કરે છે એમનામા પૂરો પુરુષાર્થ ઊપજતો નથી અને અવળે માર્ગે તે વેડફાઈ જાય છે, ત્યારે યોગ્ય કાળે, યોગ્ય રીતે અને યોગ્ય સાવધાની રાખી સિદ્ધાન્તચર્ચા ન કરવામા, અને તેમ કરવાથી એ વ્યક્તિ કે સમાજને કાંઈક આઘાત પહોંચે તો તે ન પહોંચાડવામાયે કર્તવ્યનો ભગ થાય છે. ધનશાસ્ત્રનો કોઈએ અભ્યાસ ન્યો તેના હજારો વર્ષ પહેલાયે લોકોએ ઉચ્ચાલનદડનો લાભ લીધા કરો એ ખરૂ, પણ એ લાભ અતિ મર્યાદિત જ હતો. એના સિદ્ધાન્તના જ્ઞાન પછી એ લાભ હજારોગણો વધી ગયો કુદરતના કોઈ કાયદાનો ભલે અણશીખવી બુદ્ધિથી અમલ થતો હોય અને કરાવી શકાતો હોય, પણ એ કાયદો સમજ્યા પછી એના બુદ્ધિપૂર્વક ઉપયોગનો લાભ હજારોગણો વધી જાય છે હિંદુમુસલમાન ઝગડાના સબધમાં પૂજ્ય ગાંધીજીએ પોતાના લેખથી સનાતની, આર્યસમાજી અને મુસલમાન ત્રણે પક્ષોનો રોષ વહોરી લીધો, કૂતરા-વાદરા વિષેની ચર્ચા ઉપાડી અને વાછડાનો પ્રાણ મુકાવી જૈનવષ્ણવોનો રોષ વહોરી લીધો, અસ્પૃશ્યતા વિષેના પોતાના વિચારોથી સનાતનીઓ તથા કેટલાક હરિજનોનોયે રોષ વહોરી લીધો, એ બધી બાબતોમા હજુ વિચાર ફેરવવાને ભલે અવકાશ હોય, તેમની પદ્ધતિમા ભલે કોઈને દોષ લાગે, છતા એ રોષ વહોરીને તથા આઘાત પહોંચાડીને પણ પોતાનો મત પ્રગટ કરવા અને સિદ્ધાન્તચર્ચા ઉપાડવી એ એમની સ્થિતિના લોકનેતાને કર્તવ્યરૂપ જ થાય છે એમ સ્વીકાર્યા વિના ચાલે જ નહિ

* સારાશ એ કે ઉપલી દલીલોથી મતપ્રચારણ કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવાનું કર્તવ્ય હોય જ નહિ, અથવા એમા કાઈ અર્થ જ નથી એવુ ઠરતુ નથી

§ હવે ચર્ચા કે મતપ્રકાશન ઉપર અંકુશો મૂકનારા નિયમોનો
ચર્ચા પર અંકુશો વિચાર કરીએ.

મતપ્રકાશકની ટીકાપદ્ધતિ ગમે તેટલી ગંભીર અને પ્રતિપક્ષીની માન્યતાઓના મૂળમાં જ પ્રહાર કરનારી હોય, છતાં તે વજૂદભરી, મર્યાદાભરી અને વજનદાર હોવી જોઈએ. પ્રતિપક્ષીનો મત પાકા ઢોંગ ઉપર જ રચાયેલો છે એવા આક્ષેપ કરવામાં નથી પ્રતિપક્ષીને ન્યાય મળતો, અને નથી આપણામાં સમતોલપણું આવતું. છતાં નવો મત પ્રગટ કરનાર જૂના મત ધરાવનાર સામે ઘણીવાર આવી જ રીત અજમાવે છે. ગુજરાત માટે કદાચ આપણે એમ કહી શકીએ કે સત્ય વસ્તુસ્થિતિને અનુલક્ષીને જે કઠોર ટીકા કરવામાં સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતી એક્કા હતા, તે ટીકાથી જે પરિણામ આવવાનું હતું તે આવી ચૂક્યું છે. હવેનો સુધારક પરમત પર ઢોંગ, દંભ વગેરેના આક્ષેપોથી હુમલો કરતો નથી, પણ તેને બુદ્ધિથી સમજાવવાનો પ્રયત્ન કરે છે. પણ ગુજરાતમાંયે આ સ્થિતિ નિશ્ચિતપણે આવી છે એમ કહેવાય નહિ, અને બીજા પ્રાન્તોમાં—વિશેષે કરી મહારાષ્ટ્રમાં—ઝેરવેરભર્યા આક્ષેપો કરીને જ સામા પક્ષની નિર્બળતા સિદ્ધ કરવાના ઘણીવાર પ્રયત્નો થતા હોય છે.

ઉદારતાની જરૂર

થોડાં વર્ષ પર આપણા દેશના ત્રણ બળવાન પંથો—સનાતની, આર્યસમાજી અને મુસલમાન—ત્રણે પોતપોતાના મતભેદો દર્શાવવામાં જે અનુદારતા અને દ્વેષનું દર્શન કરાવતા તેનું ઘણાને સ્મરણ હશે. તેથી કોઈ પણ તટસ્થ સત્યશોધકને ભાગ્યે જ એકે પ્રત્યે સહાનુભૂતિ ઉત્પન્ન થઈ શકતી. કારણ કે, જ્યારે કોઈ ધર્મ કે સંપ્રદાય કે

ત્રણ ધર્મપંથો

પક્ષમાં અનુદારતાનો પ્રવેશ થાય છે ત્યારે તેમાં રહેલો સત્ય અંશ પણ એટલો ઝાંખો થઈ જાય છે કે એટલા અંશને શોધવા કે મેળવવા માટે એ ધર્મ કે પક્ષના અનુયાયી બનવા જેટલું ભાગ્યે જ એમાં આકર્ષણ રહે છે. થોડાં વર્ષ પૂર્વે ચુસ્ત સનાતની, ચુસ્ત આર્યસમાજી અને ચુસ્ત મુસલમાનની મનોવૃત્તિ કેવા પ્રકારની હતી, અને તેમનામાં કેવા પ્રકારની અનુદારતા અને મતાંધતા વર્તતી તેને થોડા સ્પષ્ટ શબ્દમાં રજૂ કરવી અયોગ્ય નહિ થાય. કારણ કે એ ત્રણ પંથોના ઝગડાથી આપણા દેશનું વાતાવરણ ડહોળાયેલું રહેતું, અને એ ઝગડાઓની પાછળ કોઈ એવા મુદ્દાઓ નહોતા કે જેને પરિણામે ભવિષ્યમાં કોઈ મહાન સત્યને સ્વીકાર્યા વિના છૂટકો જ ન થાય; અથવા એમ કહો કે એ ઝગડાઓના મુદ્દાઓ મોટેભાગે એવા જ હતા કે જે દરેક પથના લાંબા ભવિષ્યમાં ઢીલા અંશો જ લેખાય, અને દરેક પંથને એ છોડ્યે જ છૂટકો હોય. સદ્દભાગ્યે એ સ્થિતિ હવે એટલી જ ડહોળાયેલી રહી નથી. છતાં, એનાં બીજ નિર્મૂળ થયાં નથી તેથી એમના દૃષ્ટાન્તથી મતપ્રકાશનનો કયો પ્રકાર યોગ્ય છે અને કયો અયોગ્ય છે તેનો કંઈક ખુલાસો કરી શકું એટલા જ હેતુથી એ ભૂંસાતા ઝગડાઓનો ઉલ્લેખ કરું છું.

માણસ બીજા મતના માણસ પ્રત્યે કઈ ભાવનાથી જુએ છે, તેના ઉપર મતપ્રકાશનની યોગ્યાયોગ્યતાનો કેટલેક અંશે આધાર છે. મને મારા મતોના ખરાપણા વિષે ગળા સુધી વિશ્વાસ હોય, બીજાનો મત સાચો ન જ હોઈ શકે એવી પરિપૂર્ણ ખાતરી હોય, છતાં આને લીધે મને જો બીજા મતનો અનુયાયી તિરસ્કાર-પાત્ર, નરકનો અધિકારી કે હણવા યોગ્ય લાગે તો હું મતાન્ધતા અને અનુદારતાનો દોષ કરું છું એમ કહેવાય.

તે વખતના (અને કદાચ આજનાયે કેટલાક) ચુસ્ત મનાતનીની મનોવૃત્તિ જોશુ તો જણાશે કે એ જાતે શાસ્ત્રોની સર્વ આજ્ઞાઓ પાળતો હોય કે ન પાળતો હોય,

ચુસ્ત મનાતની એ શ્રુતિ, સ્મૃતિ, પુરાણ, આગમ, નિગમ, સુભાષિત, રૂઢિ એ સર્વે પર અપાર શ્રદ્ધા દર્શાવતો, કોઈ ભૂતકાળમા જે કાઈ શાસ્ત્ર તરીકે અથવા રૂઢિથી પ્રચલિત થયુ હોય તે એને ત્રણે કાળ માટે સાચુ અનુસરવા જેવુ અને વધ લાગતુ એવી શ્રદ્ધા એને ભલે હોય, પણ એવી શ્રદ્ધા રાખીને એ અટકી શકતો નહિ જે એના જેટલી શ્રદ્ધા ન ધરાવી શકે તેને એ ઉપેક્ષાવૃત્તિથીયે સહન કરી શકતો નહિ એવાને એ નાસ્તિક કહેતો અને એને જોતા જ એનો ક્રોધ પ્રગટી ઊઠતો. એ જન્મોજન્મ નીચ યોનિઓનો અને નરકનો અધિકારી થશે એમ એ માનતો એટલુ જ નહિ, પણ વિધિનો ચુસ્ત પૂજારી છતા એ માન્યતા પ્રગટ કરવામા તે કોઈ વિધિનેયે અનુસરવાની આવશ્યકતા સમજતો નહિ એની સાથે એકમત ન થનાર પ્રત્યે એને તિરસ્કાર અથવા તિરસ્કારમિશ્રિત કરુણા રહેતી

ચુસ્ત આર્યસમાજીની મનોવૃત્તિ કિંચિત જુદા પ્રકારની રહેતી સ્વામી દયાનદ સરસ્વતીએ જે ધર્મો, સંપ્રદાયો કે મતોનું ખડન કર્યુ છે તેના પ્રવર્તકો ભુલાવામા પડેલા હતા

ચુસ્ત આર્યસમાજી કે અજ્ઞાન હતા એટલું જ એ માનતો નહિ, કિંતુ તેઓ પાખડી અને દભી હતા તથા પૈસા કમાવા કે બીજી મલિન વાસનાઓ પોષવા માટે ભોળા અને અજ્ઞાની લોકોમા નવાનવા પંથો અને વહેમી માન્યતાઓ ફેલાવવાવાળા હતા એમ એ માનતો વળી એ-એમ પણ માનતો કે આ બધુ સ્વામી દયાનદ સરસ્વતીએ એટલુ

નિર્વિવાદપણે સિદ્ધ કર્યું છે કે જે એ પુરાવાઓને ન સ્વીકારે અને આર્યસમાજનો સંદેશો ન માને તે સ્વાર્થથી કે જાણી ખૂજીને સત્યથી દૂર રહેવા ઇચ્છે છે આથી એને કોઈ પણ બીજા મતપથ માટે કે તેના અનુયાયી માટે આદર રહેતો નહિ, અને સહાનુભૂતિ એથીયે ઓછી રહેતી આર્યસમાજના મતોની સત્યતા વિશે એનો એટલો બધો આત્મવિશ્વાસ અને, તેને પરિણામે, ગર્વ હતો કે એ બીજા કોઈ પણ મતની કે મતવાળાની ઠેકડી કરવા અને તેના પ્રત્યેનો પોતાનો તિરસ્કાર બતાવવા પોતાને પૂર્ણ અધિકારી સમજતો. બીજા મતવાળાને એ બે જાતનું જ નોતરું આપતો કાં તો અમારામાં ભળો, નહિ તો લડવા આવો.

ચુસ્ત મુસલમાનની અન્ય ધર્મીઓ પ્રત્યેની વૃત્તિ કાંઈક સનાતનીના જેવી અને કાંઈક આર્યસમાજીના જેવી ગણાય. જેમ સનાતનીની બુદ્ધિ હિંદુધર્મશાસ્ત્રોને સર્વથા

ચુસ્ત મુસલમાન

શરણે હતી, તેમ ચુસ્ત મુસલમાનની ઇસ્લામી શાસ્ત્રોને શરણે હતી વળી, જે મુસલમાન નથી તે નરકમાં જ જવાનો છે એ વિષે એના મનમાં શંકા જ નહોતી આર્યસમાજીની જેમ એને પણ પોતાના ધર્મની માન્યતાઓની સત્યતા વિષે એટલો બધો આત્મવિશ્વાસ અને તેનો ગર્વ રહેતો કે જે તેનો સ્વીકાર ન કરે તે કાં તો પાપી છે અથવા મૂર્ખ છે એમ એને લાગતું. પાપી લાગે તો તે પ્રત્યે તિરસ્કાર હોવો એને સ્વાભાવિક લાગતો, અને મૂર્ખ હોય તો તેનું હિત એની સંમતિ વિના અને એને છેતરીનેયે કરવું યોગ્ય છે એમ સમજી એને ગમે તે પ્રકારે સત્યધર્મમાં લઈ લેવો એને એ સત્કર્મ સમજતો.

આ રીતે સનાતની અને મુસલમાન બન્નેએ પોતાની બુદ્ધિ

ઉપર અતિશય ટૂંકી મર્યાદા મૂકેલી હોવાથી બીજાને તેની બુદ્ધિને જાગ્રત કરી પોતાના મતનો કરવાની જરૂર જણાતી નહિ આર્ય-સમાજી બુદ્ધિને જાગ્રત કરવા ઇચ્છતો પણ એનામા ધીરજ નહોતી તટસ્થતા નહોતી અને જેમ મુસલમાન ઇસ્લામ પાસેથી શીખેલી બુદ્ધિને બુદ્ધિની પરાકાષ્ઠા સમજતા તેમ એ સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતી પાસેથી લીધેલી દૃષ્ટિને જ બુદ્ધિની પરાકાષ્ઠા સમજતો

આ રીતે ત્રણ મા જુદીજુદી રીતે મતાધતા અને અનુદારતા હતી મતપ્રચાર કે સિદ્ધાન્તચર્ચા આ પ્રકારે ન થવા જોઈએ

§ મતપ્રગટ કરનારે કે સિદ્ધાન્તચર્ચા ઉપાડનારે કેવળ શ્રદ્ધાથી નહિ પણ બુદ્ધિથી અથવા સ્વાનુભવમાંથી બોલવું જોઈએ, અને સાંભળનારની કેવળ વિશ્વાસ મૂકનારી

બુદ્ધિને જ જગાડવાની જરૂર

શ્રદ્ધા નહિ પણ અનુભવ પ્રત્યે લઈ જનારી શ્રદ્ધાને અથવા તેની બુદ્ધિને જાગ્રત કરી જોઈએ પોતાના બુદ્ધિ કે અનુભવ કોઈ શાસ્ત્ર પૈગંબર કે ગુરુદ્વારા પ્રાપ્ત થયા હોય એમ બને એમના પરની શ્રદ્ધાને લીધે જ એમની બુદ્ધિએ અમુક એ પ્રકારનું વળણ લીધું હોય અથવા તેને અમુક અનુભવ થયા હોય એમ પણ બને પોતાના મતની સત્યતા વિષે એને ગળા સુધી ખાતરી હોય એ પણ અયોગ્ય જ છે એમ ન કહેવાય છતા એણે જે માન્યતાઓ બાંધી હોય તે શાસ્ત્રો વાંચીને કે ગુરુની વાણી સાંભળી, તે ઉપર પોતાની જેટલી બુદ્ધિ હોય તેટલી દોડાવી અથવા જે અનુભવો થયા હોય તે પરથી બાંધી હોવી જોઈએ અને એ રીતે જ એણે સાંભળનારનો મત ફેરવવા મથવું જોઈએ

પોતાની માન્યતાઓનો જેટલો ભાગ એ કેવળ શ્રદ્ધાથી જ

સ્વીકારી લેતો હોય તેટલા ભાગનો સ્વીકાર કરાવવા એણે આગ્રહ ન રાખવો જોઈએ, અને મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવામાં એનો ઉદ્દેશ બીજાને જીતવાનો કે પોતાનો પક્ષ વધારવાનો ન હોવો જોઈએ, પણ પોતાનો મત સ્વીકારવામાં જનકલ્યાણ રહ્યું છે એવી એની પ્રામાણિક માન્યતા હોવી જોઈએ

જનકલ્યાણ પર જ દૃષ્ટિની જરૂર

જો મતપ્રકાશક આવી વૃત્તિ રાખે તો એ સામાની બુદ્ધિને પ્રેમ અને આદરથી જાગ્રત કરવાનો, અને તેની શ્રદ્ધાઓની ઠેકડી ન કરતા સમભાવપૂર્વક તેની બુદ્ધિમાં તે પ્રત્યે શંકા નિર્માણ કરવાનો, અને એ રીતે એને આઘાત પહોંચે તો પહેરવા દેવાનો પ્રયત્ન કરશે

આમ કરતાં સમાજમાં કલહ જામે એમ બને કારણ કે મતપંથોના પ્રચારકોનો મતપ્રચારમાં ઐહિક સ્વાર્થ રહેલો હોય છે અને તેથી એના પ્રચારમાં દંભ અને પાખંડ ઇરાદાપૂર્વક પણ ભેળવવામાં આવે છે—એ સ્વામી દયાનંદ સરસ્વતી કે ટોલ્સ્ટોયનો આક્ષેપ ખોટો જ છે એમ ભાગ્યે જ કહી શકાય નહિ એટલી અમનાએ ઇચ્છા છતાં વધારે ઉદાર દૃષ્ટિથી જોતું અંશ ય જેવું લાગે છે આથી પોતાનો વિરોધ જાહેર કરનાર કે નવો સિદ્ધાન્ત રજૂ કરનાર ગમે તેટલી શુદ્ધ બુદ્ધિ કે સૌજન્ય દાખવે તોપણ જે વિચારનું એ ખંડન કરે તે વિચાર ચાલુ રાખવામાં જેમનો સ્વાર્થ રહેલો હોય તેમનો વેર વહોરી લેવું અનિવાર્ય છે અને તેથી સમાજમાં પ્રચંડ કલહ જામે એ સંભવનીય છે નવો મત જૂનાથી જેટલો પાયામાંથી જ જુદો પડતો હોય તેટલો એ કલહ વધારે તીવ્ર પણ થાય કારણ પાયામાં જ જુદો સિદ્ધાન્ત એનું નામ જ ક્રાન્તિકારક વિચાર એ રોપ કે કલહનું

છતાં, કલહનો સંભવ

જોખમ ખેડવું જ છૂટકો થાય પણ નવા સિદ્ધાન્તવાદીની બુદ્ધિ જેટલે અંશે શુદ્ધ અને સૌજન્યભરી હશે તેટલે અંશે એ ક્રાન્તિ વધારે સૌમ્ય, અને સત્યનો સ્વીકાર વધારે જલદી, થવાનો સંભવ રહેશે

૬ અત્યાર સુધી મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવા હોય તો કેવી વૃત્તિથી અને પદ્ધતિથી કરવા જોઈએ તેનો વિચાર થયો પણ એ કરવાનું કયા પ્રસંગોમાં કર્તવ્યરૂપ થાય છે અને કયા પ્રસંગોમાં નથી થતું એનો વિચાર કરવો બાકી રહે છે

ચર્ચાના પ્રસંગો

૧ આમાં પહેલો નિષેધાત્મક નિયમ કોઈ પણ માણસ બહુમાં બહુ એટલી આશા રાખી શકે કે તેમની આગળ આપણે વિરુદ્ધ મત પ્રગટ કરતાં ખામોશી રાખીએ પણ તેથી આગળ જઈ આપણે ખોટી અને કૃત્રિમ માન્યતા પણ પ્રગટ કરીએ એવી આશા રાખવાનો તેમને કશો હક નથી

૨ બીજો વિધ્યાત્મક નિયમ જ્યારે પોતાના વિચાર રજૂ કરવાનો પ્રસંગ સ્પષ્ટપણે પોતા આગળ ખડો થાય ત્યારે પોતાના વિચાર જેવા હોય તેવા મોકળે મને પ્રગટ કરવાની તેની ચોખ્ખી ફરજ છે, અને તેમ કરવાનો તેનો હક પણ છે

આ પરથી ઉપર જે ખામોશી રાખવાનો પ્રસંગ કહ્યા તે ત્યારે જ ઉપસ્થિત થાય છે જ્યારે મત પ્રગટ કરવાની સ્પષ્ટ ફરજ ઊભી થઈ ન હોય

૩ આવી સ્પષ્ટ ફરજ ક્યારે ઊભી થાય, તેને લગતો એક નિયમ આ છે જ્યાં મૌન રાખવાથી પોતાની સમ્મતિ હશે એમ મનાવાનો સંભવ હોય અને એની સમ્મતિ નથી પણ ઊલટો વિરોધ છે એમ જાહેર કરવાનો તેનો હેતુ હોય ત્યાં તેને પોતાનો મત પ્રગટ કરવાની ફરજ ઊભી થાય છે

૪ આ પરથી ચોથો નિયમ નીકળે છે કે સીધી કે આડકતરી રીતે ખોટી પ્રતિજ્ઞા કરવામાથી સત્યાગ્રહીએ મુક્ત રહેવુ જોઈએ સીધી રીતે એટલે, દા ત, ખોટી પ્રતિજ્ઞા કરીને આડકતરી રીતે એટલે દા ત એ કે માણસ કોઈ ધાર્મિક કે સામાજિક મનાયેલી ક્રિયાવિધિને કેવળ વહેમનુ ચિહ્ન અને સમાજમા નુકસાનકારક માનતો હોય, અથવા મનને છેતરનારી માનતો હોય છતા એવી ક્રિયાવિધિ વખતે હાજરી આપે અગર તેમા સહકાર આપે તો તેણે આડકતરી રીતે ખોટી પ્રતિજ્ઞા કરી કહેવાય

૬ ધાર્મિક માન્યતામા જ્યારે એક જણના વિચાર કુટુબના બીજા માણસોથી જુદા પડી જાય ત્યારે હમેશા નાજુક સ્થિતિ ઉત્પન્ન થાય છે એનો બધાને પરિચય હશે

કુટુબમા મતભેદ માબાપ સનાતની હોય અને દીકરાની આર્યસમાજમા શ્રદ્ધા બેસે, પત્ની જૂના વિચારની હોય અને પતિ સુધારામા ભળે, ભાઈઓ વચ્ચે ધાર્મિક ભેદો ઊભા થાય, ત્યારે એ બીજા વચ્ચે હેતપ્રીત જાળવી રાખ્યા છતા દરેક જણ પોતાના અત કરણની પ્રતીતિને વળગી રહી શકે એવો મેળ બેસાડવો અતિશય કઠણ થાય છે આથી ઉપરના નિયમોની ચર્ચા કરતા મોર્લી કેટલાક સબધોનો વીગતવાર વિચાર કરે છે

તેમા, પહેલા માતાપિતાના સબધમા મોર્લી કહે છે કે જીવનમા માત્ર એક, અને કેવળ એક જ, સગપણ એવુ છે કે જેને વિચારીને, સ્પષ્ટ ભાષણ બીજે બધેય પ્રસગે

મોર્લીનો મત આવશ્યક હોય છતા અહીં મૌન ઉચિત થાય છે આ સગપણ સતાન અને માતાપિતા વચ્ચેનુ છે જ્યારે પોતાના પુત્ર કે પુત્રીને પોતાના કુળધર્મ કે

કુલાચાર વિષે અશ્રદ્ધા પ્રગટ કરતા બાળકોથી માબાપને અરેખરી ઊંડી વ્યથા થાય એમ હોય, ત્યારે એમ લાગે છે કે બાળકોને તેવા સિદ્ધાન્તો વિષેનો પોતાનો અવિશ્વાસ ગુપ્ત રાખવાનો અધિકાર છે સામાન્ય રીતે માતાપિતાનો બતાનો ઉપર એક પ્રકારનો એવો દાવો છે કે જે જગતમા બીજા કોઈને રહેતો નથી, અને તેથી બાળકને પોતાના માબાપ આગળ પોતાના મતનો બોધ દેતા અચકાવુ પડે તો તેથી પોતાના આત્માને હણે છે એમ માનીને દુખિત થવાને ઝાઝુ કારણ નથી

જ્યા માતાપિતા અને સતાન વચ્ચે બીજી રીતે પ્રેમસબધ રહ્યો છે ત્યા જ મોર્લીએ ઉપર સૂચવેલા નિયમનુ પાલન આવશ્યક માન્યુ છે આમાયે એમણે એક અપવાદ સૂચવ્યો છે. એ કહે છે કે જો તમને એમ ખરેખર વિશ્વાસ થઈ ગયો હોય કે જ્ઞાન અને આનદથી પૂર્ણ એવો એક ભવ્ય બોધ ઈશ્વરે તમને સુણાવ્યો છે, તો તમારા વહાલામા વહાલા જનોને તે પહોચાડવાની તમને તીવ્ર અભિલાષા થાય એ અશક્ય નથી એટલે કે એ સ્થિતિમા માતાપિતાને પણ બોધ દેતા અચકાવુ નહિ પણ એવુ કાઈ ન હોય તો આપણે પિતૃભક્તિની બધી મધુરતા કેવળ કડવા વાદવિવાદમા ખોઈ બેસવાની ઇચ્છા ન કરવી જોઈએ

મને લાગે છે કે મોર્લીએ અહી મેત્રણ જુદીજુદી પ્રવૃત્તિઓનો ભેળસેળ કર્યો છે, અને તેથી કુટુબના જુદાજુદા સબધોમા જુદીજુદી વૃત્તિ ધારણ કરવી જોઈએ એમ કહેતા જણાય છે પણ પોતાના મતવિરુદ્ધ વર્તન, મૌન, મતપ્રકાશન અને મતનો ઉપદેશ એ ચારે એકબીજાથી, વસ્તુત નહિ તોયે અનુક્રમમા, જુદીજુદી પ્રવૃત્તિઓ છે

ટીકા

કોઈ પણ વિષયમા જુદો મત ધરાવનાર માણસે કુટુબ કે સમાજમા ક્યારે પોતાના મતથી વિરુદ્ધ વર્તન કરવુ યોગ્ય ગણી શકાય, ક્યારે મતવિરુદ્ધ ન વર્તતા છતા કેવળ મૌન રાખવુ યોગ્ય ગણાય, ક્યારે મૌન રાખીને બેસી ન રહેતા પોતાનો મત પ્રગટ કરવો આવશ્યક કહેવાય, ક્યારે કેવળ પ્રગટ કરીને બેસી ન રહેતા તેની ચર્ચા પણ કરવી આવશ્યક થાય, અને ક્યારે તેટલાથીયે ન અટકતા પોતાના મતનો પ્રચાર કરવાની ચળવળ કરવી આવશ્યક થાય, એ વિષયના નિયમો વધારે વ્યાપકપણે વિચારવા જોઈએ કારણ કે જો મતપ્રકાશન એ સત્યોપાસકની પવિત્ર ફરજ થતી હોય તો તેમા સામેની વ્યક્તિ અને પોતાની વચ્ચે પિતાપુત્રનો કે બીજો કોઈ સબધ છે એ વિચાર અપ્રસ્તુત છે કારણ કે, મોર્લીએ જ આગળ કહ્યુ છે તેમ, સત્ય બોલવાથી માબાપ અથવા બીજા કોઈની અયોગ્ય અને વધારેપડતો દાવો રાખનારી લાગણી ન દુખાય તે માટે જે મનુષ્ય પોતાના નિશ્ચયો કૌટુબિક સ્નેહભાવને અનુકૂળ કરે છે, અને અસત્ય બોલવુ એ કાઈ ભારે દોષ નથી એમ માનવાની વૃત્તિ કેળવે છે, તે મનુષ્ય માટે ખરી આત્મોન્નતિ અશક્ય છે હિંદુ મતોએ તો સત્ય કરતા કોઈ પણ સબધને વધારે પવિત્ર નથી ગણ્યો

" કુળને તજીએ, કુટુબને તજીએ, તજીએ માત ને બાપ રે
" ભગિની સુત-દારાને તજીએ, જેમ તજે કચુકી સાપ રે "

(નરસિંહ મહેતો)

બીજી બાજૂથી, જો મત પ્રગટ કરવો કર્તવ્યરૂપ ન હોય તો દુભાનાર વ્યક્તિ કુટુબબહારની હોય કે ઘરની તેની વૃત્તિને સરખી જ પવિત્ર સમજવી જોઈએ માતાપિતાનો સબધ અત્યત નિકટનો અને પવિત્ર છે ખરો, તેમનો આપણા ઉપર ઘણો ભારે દાવો છે એમા પણ ના નહિ આથી સ્વાભાવિક રીતે જ તેમની

લાગણી દુભાય એવું કરતા પહેલાં ધાર્મિક વૃત્તિનો પુરુષ હજાર વિચાર કરશે પણ તેનો અર્થ એ થયો કે એણે બીજાની વૃત્તિ દુભાય એવું કરતા પહેલા એને માબાપની જગ્યાએ મૂકી કર્તવ્યા કર્તવ્યનો નિર્ણય કરવો જોઈએ

૬ ત્યારે આ વિષયમા મોર્લીના વિચારો બરાબર રજૂ થયા નથી એમ મને લાગે છે મારા વિચારો આ પ્રમાણે થાય છે

લેખકનો મત

૧ મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચાની બે પદ્ધતિઓ છે અમુક વ્યક્તિ અથવા નિશ્ચિત વર્ગને ઉદ્દેશીને, અને મેઘવૃષ્ટિન્યાયે—એટલે કે સામાન્યજનસમાજને ઉદ્દેશીને બન્નેને માટે એકસરખા નિયમ ન હોય

૨ બીજુ ચર્ચાના વિષય પ્રમાણે પણ જુદા નિયમો થાય જે સિદ્ધાન્ત એવા પ્રકારનો હોય કે તેને સ્વીકારવાથી જીવનમા કે આચારમા ફરક પડે એમ હોય તેવી સિદ્ધાન્તચર્ચામા જે પ્રકારનુ કર્તવ્ય ઉત્પન્ન થાય છે, તેવુ જ્યા એવુ કશુ ન હોય પણ કેવળ સત્ય માહિતી કે તર્કદષ્ટિએ જ એનુ મહત્ત્વ હોય ત્યા ઉત્પન્ન થતુ નથી દા ત, મૂર્તિપૂજા કે અસ્પૃશ્યતા વિષે સત્ય શુ એ ચર્ચા જીવનસ્પર્શી છે એની વિવેકયુક્ત ચર્ચાને જેટલી કર્તવ્યરૂપ લેખી શકાય, તેટલી જ દૈવવાદ વિરુદ્ધ પુરુષાર્થવાદની, અથવા હિંદુસ્તાનને બ્રાહ્મણધર્મે ડુબાડયુ કે બૌદ્ધધર્મે એ ચર્ચા કર્તવ્યરૂપ ન કહેવાય

ત્યારે, પહેલા, આપણે વ્યક્તિ અથવા નિશ્ચિત વર્ગ આગળ ક્યારે ચર્ચા વિના કેવળ મતપ્રકાશન જ આવશ્યક થાય છે, અને ક્યારે ચર્ચા-પણ આવશ્યક થાય છે તે તપાસીએ

વ્યક્તિ સાથે ચર્ચાના નિયમો

૧ કોઈ માણસે અમુક માન્યતાઓનો ત્યાગ કર્યો હોય,

પણ એને ઓળખનાર અમુક વ્યક્તિ કે વર્ગ એ વાત જાણતો ન હોય અથવા એ માન્યતાઓ એ સ્વીકારે જ છે એમ એના કોઈ પણ વચન કે વર્તન વિનાયે માની લેતો હોય, તેટલા પરથી જ એ માણસ પર પોતાનો મત પ્રગટ કરવાની ફરજ આવી પડતી નથી પણ જ્યારે એવી પરિસ્થિતિ ઊભી થાય કે કાં તો એણે પોતાનો મત પ્રગટ કરવો જોઈએ, નહિ તો પ્રચલિત માન્યતા પ્રમાણે શરૂ થયેલા કોઈ કાર્યમા સીધી રીતે ભાગ લેવો જોઈએ, ત્યારે મતપ્રકાશન—કેવળ પ્રકાશન જ, ચર્ચા નહિ—કર્તવ્ય બને છે દા ત, ધારો કે એ માણસ ગ્રહપૂજામા માનતો ન હોય, અને એના કુટુબના કોઈ લગ્નપ્રસગમા, ગ્રહશાતિ વખતે તે હાજર હોય, તો—જો તે કુટુબનો કર્તાપુરુષ ન હોય તો—પોતાનો ગ્રહપૂજા વિરુદ્ધ મત પ્રગટ કરવો જ જોઈએ એમ આવશ્યક નથી પણ એને જો એ ક્રિયામા સીધી રીતે ભાગ લેવા ફરમાનવામા આવે તો એણે એ વિષયમા પોતાની અશ્રદ્ધા પ્રગટ કરી જોઈએ. પણ એ વખતે તેની ચર્ચાયે કરવી જ જોઈએ એમ ન કહેવાય. પોતાને એ વિધિમાથી મુક્ત રાખવામાં આવે એટલી માગણી કરીને એ બેસી રહી શકે

૨. જ્યારે કોઈ માણસના જાણવામાં એમ આવે કે અમુક માણસો અથવા વર્ગ તેના વિચારો ને વર્તનને અનુકરણીય કે આદરણીય માને છે, અને તેથી અમુક માન્યતાઓના વિષયમાં તે મૌન રાખે તો તે લોકોની એવી સમજ થવાનો સભવ છે કે એ માન્યતાઓ એ પણ સ્વીકારતો હશે, તો તેણે પોતાનો મત એટલે અંશે તે લોકોને જણાવવો જોઈએ એટલે કે 'જો એ માન્યતા અર્થે પણ કબૂલ છે એમ સમજી તેનો તમે સ્વીકાર કરવા પ્રેરાતા હો તો તે ગેરસમજ છે, હું એવી માન્યતા ધરાવતો નથી' એમ સ્પષ્ટ કરવું જોઈએ. આ વિશ્વાસી જન પ્રત્યે ઉપજતું કર્તવ્ય છે.

૩ ઉપર પ્રમાણે મતપ્રકાશનનો પ્રસગ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે, અથવા સ્વતન્ત્રપણે, કોઈ માણસ એ પ્રશ્નની ચર્ચા કરવા ઇચ્છે, ત્યારે પણ હમેશા ચર્ચા કરવાની ફરજ જ છે એમ નહિ કહી શકાય. જો પૂછનાર કેવળ વિતંડાવાદ કરવા આવેલો હોય, અથવા એને થોડી ફુરસદ છે તે બીજાનો સમય બગાડી ગાળવા ઇચ્છતો હોય તો કેવળ એણે પ્રશ્ન કાઢ્યો માટે ચર્ચા કરવી જ જોઈએ એવુ કર્તવ્ય નથી.

પણ પૂછનાર ભલે આપણી બુદ્ધિ કે માન્યતા વિષે અશ્રદ્ધાળુ હોય, ભલે આપણને પોતાના મતમા ફેરવવાનીયે આકાક્ષા રાખતો હોય, ભલે આપણા જુદા મતથી દુ ખિત થયો હોય, પણ જો તે ગભીરપણે આપણી પાસેથી સત્ય જાણવાની અથવા આપણને સત્ય સમજાવવાની વૃત્તિથી ચર્ચા કરવા માગણી કરે, તો તેની આગળ સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવી આવશ્યક થાય. આ પ્રસગ સ્પષ્ટપણે આપણી સામે ખડો થયેલો કહેવાય

૪ વળી, આપણી સાથે વિદ્યાર્થીદાવો રાખનાર—જેને યોગ્ય માર્ગે વાળવાનુ આપણે માથે હોય—તેની આગળ યોગ્ય કાળે અને યોગ્ય રીતે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવી આવશ્યક ગણાય

૫ તેમજ, આપણી સાથે મિત્રદાવો રાખનાર—જેનાયે જીવનનો ઉદ્દેશ સત્યની શોધ હોય અને ધ્યેય ઉદાત્ત હોય—તે પોતાની ભ્રામક માન્યતાઓને લીધે, આપણી દૃષ્ટિએ, સાચા માર્ગથી વચિત રહે છે અથવા અધારામા ફાફા મારે છે એમ આપણને લાગતુ હોય, તો તેની આગળ પણ યોગ્ય કાળે, યોગ્ય રીતે અને યોગ્ય માત્રામા સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવી આવશ્યક ગણાય વિદ્યાર્થી અને મિત્રની વચ્ચે એટલો ભેદ રહે કે વિદ્યાર્થીને જે રીતે સિદ્ધાન્ત સ્પષ્ટ સમજાય તેવી દરેક તક આપણે જાતે શોધીએ, કેટલેક અશે એમા આપણે પ્રચારક (મિશનરી) વૃત્તિ પણ ધરાવીએ એમ

બને, કારણ કે એણે પોતાનો ભાર આપણી ઉપર નાખેલો ગણાય. પરંતુ મિત્રને જ્યારે સમજાવવાનો પ્રસંગ થાય ત્યારે જ સમજાવવાનો પ્રયત્ન કરી શકાય વળી, મિત્રની સમજવા—અને આપણી પાસે સમજવા—કેટલી રુચિ છે તે ઉપર પણ એ પ્રયત્ન કેટલો આગ્રહભર્યો થાય એનો આધાર રહે.

§ વ્યક્તિ કે નિશ્ચિત વર્ગ સાથે ઉત્પન્ન થતી આવી ચર્ચાનો વિષય જીવનસ્પર્શી છે કે કેવળ સત્ય માહિતી કે શુદ્ધ તર્કની દૃષ્ટિએ મહત્ત્વનો છે એ પ્રશ્ન એક રીતે ગૌણ છે પણ, વ્યાવહારિક દૃષ્ટિએ, બીજા પ્રકારના વિષયની ચર્ચાને કેવળ ક્લેશ વધે એવું જ પરિણામ લાવવા માટે ચર્ચવાની ફરજ છે એમ કહી શકાય નહિ. દા ત, ધારો કે બ્રાહ્મણધર્મી અને બૌદ્ધધર્મી એવા બે મિત્રો વચ્ચે હિંદુસ્તાનને કયા ધર્મથી વિશેષ નુકસાન થયું એ ચર્ચાનો વિષય હોય એ ચર્ચાને પરિણામે બન્ને ધર્મો પર એકબીજા કેવળ આક્ષેપો મૂકે એથી વધુ કશું નીપજે એમ ન હોય, તો એમાથી જે વિચારશીલ હશે તે એ ચર્ચાને લબાવશે નહિ

§ હવે મેધવૃત્તિન્યાયે મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચા ક્યારે કર્તવ્યરૂપ થાય તે જોઈએ.

મેધવૃત્તિ ચર્ચા

૧. જે માન્યતાઓને આધારે સમાજમા અમુક રૂઢિઓ કે ઝગડાઓ પ્રચલિત છે, તેની અસત્યતા અને અનિષ્ટતા વિશે જેની ખાતરી થઈ હોય, તેણે એ રૂઢિઓ અને ઝગડાઓના મૂળમા રહેલી માન્યતાઓની સમાલોચના કરી સમાજસેવાની ઇચ્છાથી તેની ચર્ચા કરવી યોગ્ય છે.

૨ જે માહિતી આપવા માટે અથવા વિચારસરણીના સંસ્કાર પાડવા માટે ઇરાદાપૂર્વક પ્રયત્ન થતા હોય, તેમા રહેલી ભૂલો કે અસત્યતા દૂર કરવા માટે, જેણે તેનો સપ્રમાણ અભ્યાસ કર્યો હોય, તેણે તેની ચર્ચા કરવી યોગ્ય છે. દા ત, હિંદુસ્તાનના ઇતિહાસ વિષે અનેક ખોટી માહિતીઓ વિદ્યાર્થીઓને આપવામા આવતી હોય, તેનો આજના જીવન સાથે કશો સંબંધ ન દેખાતો હોય તોયે, જે અર્થે તે સંસ્કાર ઇરાદાપૂર્વક પાડવામા આવે છે તેથી, ઇતિહાસના અભ્યાસીએ તેની ચર્ચા કરવી આવશ્યક ગણાય તે જ પ્રમાણે, પ્રારબ્ધ કે પૂર્વકર્મવાદના મંડાણ ઉપર તર્કશ્રેણી રચવાના સંસ્કારો હિંદુસમાજમા બેમાલૂમ રીતે પાડવામા આવે છે એના સ્વીકાર, અસ્વીકાર કે અઘટિત સ્વીકારથી જીવન પર કંઈ અસર થાય છે જ એમ હમેશા ખાતરીપૂર્વક કહી શકાય એમ ન હોય, તોયે એ વિષેનો જેણે સારી રીતે વિચાર કર્યો હોય, તેણે એની ચર્ચા કરવી યોગ્ય છે એટલુ જ નહિ, પણ એવા વિષયોની ચર્ચા વ્યક્તિને સંબોધીને નહિ પણ મેઘવૃષ્ટિન્યાયે કરવી જ વધારે યોગ્ય છે

મેઘવૃષ્ટિન્યાયે જાહેર કરનાર મોટુ જોખમ ખેડે છે એ ખ્યાલમા રાખવુ જોઈએ વેદાન્તમા આવો વિષય 'નિર્ગુણ'ની ચર્ચાનો ગણાય, જોકે નિર્ગુણની ચર્ચા ન હોય એવુ કોઈ વેદાન્તનુ પુસ્તક નથી, એટલે એ જાહેર ગુપ્તતા છે ગમે તેમ હોય, પરતુ, સાથે જ એ પણ યાદ રાખવુ કે આના કોઈ સિદ્ધાન્તની ચર્ચા કરવી યોગ્ય નથી એમ કોઈ ઠરાવે તો તેનો અર્થ એ નથી કે તેણે તે માટે અસત્ય માન્યતાઓને મેઘવૃષ્ટિચર્ચામા પોષવી ઘટે ઉદાહરણાર્થ, ઉપરનો જ 'નિર્ગુણ' વેદાન્તી જો મૂર્તિપૂજા અયોગ્ય માનતો હોય, તો જ્યારે તે 'નિર્ગુણ' નિરૂપણ ન કરી શકે ત્યારે મૂર્તિપૂજાને પોષવી જોઈએ એમ નથી ઠરતુ

આ પ્રમાણે મને મૌન મતપ્રકાશન અને ચર્ચાના સબધમા કર્તવ્યનો માર્ગ લાગે છે આમા સામી વ્યક્તિનો આપણી સાથે કયા પ્રકારનો સબધ છે એ તત્ત્વત ગૌણ છે, જોકે મત પ્રગટ કરવાની કે સિદ્ધાન્તચર્ચા કરવાની આપણી પદ્ધતિ ઠરાવવામા એ સબધ, જેમ સામા માણસના સ્વભાવને લક્ષમા રાખીએ તેમ, જરૂર લક્ષમા રાખવા જેવો ગણાય

§ પણ મોર્લીએ જે સગપણોમા સત્યાગ્રહીની 'ફરજ'ની આ વિષયમા ચર્ચા કરી છે તેનુ મહત્ત્વ મૌન, મતપ્રકાશન કે સિદ્ધાન્તચર્ચાને અગે નથી, પણ પોતાના મતવિરુદ્ધ

મતવિરુદ્ધ વર્તન વર્તન કરવાના પ્રસગોમા છે સત્યાગ્રહીએ પોતાના મતવિરુદ્ધ વર્તવુ કદી વાજબી ગણી શકાય કે કેમ એ પ્રશ્ન છે થોડા ઉદાહરણો લેવાથી આ પ્રશ્નનુ આપણા દેશમા કેટલુ બધુ મહત્ત્વ છે તે ખ્યાલમા આવશે એ દરે. પ્રથી આપણે એમ માની લઈશુ કે સત્યાગ્રહીને પોતાને એ

ક્રિયામા વિશ્વાસ નથી, (અને તે અવિશ્વાસની પાછળ એનો સિદ્ધાન્ત રહેલો છે) માબાપ પુત્ર પાસે ઘરની ઠાકોરપૂજા કરાવવા કે શ્રાદ્ધ કરાવવા ઇચ્છે છે, અથવા મરણપ્રસગે જમણ કરાવવા માગે છે, અથવા માતાપિતા કે પત્ની માને છે કે સત્યાગ્રહીના પુત્રને જનોઈ આપવુ જોઈએ, અથવા ગુરુમત્ર અપાવવા જોઈએ, અથવા નાનપણમા સગપણ કરી નાખવુ જોઈએ, અથવા સગીર કન્યાનુ કે ભણતા પુત્રનુ લગ્ન કરી નાખવુ જોઈએ, અથવા ઘરમા હરિજનને આવવા ન દેવો જોઈએ, અથવા તેનો સ્પર્શ થાય તો નહાવુ જોઈએ, અથવા ઘરમા આવેલા વિધર્મીને ઘરના વાસણમા ખાવાપીવાનુ આપવુ ન જોઈએ, અથવા પત્ની અમુક પ્રકારના દાન, વ્રત કે અનુષ્ઠાનમા પતિને સકલ્પ મૂકવાના વિધિમા સાથે એમના આગ્રહ રાખતી હોય, અથવા પોતે વિધવાવિવાહ કે પરજ્ઞાતિવિવાહ કરવા ઇચ્છતો હોય અને માતાપિતાનો વિરોધ હોય, વગેરે વગેરે હિંદુ કુટુબમા ધાર્મિક મતભેદોમાથી ઉપજતા આવા બીજા સેંકડો પ્રસગો કલ્પી શકાય આ મતભેદ કદાચિત સિદ્ધાન્તનો ગણીએ, તો એથી ઓછા સિદ્ધાન્તરૂપ પણ એટલા જ ધાર્મિક ગણાતા પ્રસગો પણ કલ્પી શકાય: જેમકે, વૈષ્ણવ પત્ની માને કે પતિએ શૌચ પછી નહાવુ જોઈએ, અથવા પાણીથી બાંધેલા લોટના રોટલા એઠા ગણવા જોઈએ, અથવા અબોટિયુ પહેરીને જ જમવુ જોઈએ, અથવા ઠરી બાળ્યા વિના પાણીને અડવુ ન જોઈએ, અથવા (જૈનોમા) પતિએ બટાટા ન ખાવા જોઈએ, કે સૂર્યાસ્ત પહેલા જ જમવુ જોઈએ, કે સૂર્યોદય પછી જ દાતણ કરવુ જોઈએ, વગેરે વગેરે

૬ આવા પ્રસગોમા ઉપયોગી થઈ શકે અને સર્વત્ર લાગૂ પાડી શકાય એવા કોઈ નિયમો છે? આ બાબતમા મોર્લીએ કોઈ

સામાન્ય સિદ્ધાન્ત સૂચવ્યા નથી એણે કલ્પેલા પ્રસંગોમા પ્રાર્થના અથવા અમુક ધાર્મિક ક્રિયાઓમા હાજરી આપવી અને અમુક

માર્ગદર્શક નિયમો વિધિ પ્રમાણે એમનુ તથા પ્રમાદી સેવી એટલુ જ કરવાનુ હોય છે, એટલે એવા બેચાર પ્રસગો જ ઉકેલવાનો પ્રશ્ન હોય તો માતાપિતાની પ્રસન્નતા માટે કેમ વતવુ તેનો નિર્ણય સિદ્ધાન્તથી કરવાની જરૂર કદાચ જતી કરી શકાય પણ હિંદુસમાજમા, જ્યા, જીવનની એકેએક ક્રિયા ધાર્મિક ભાવનાથી જ થતી હોય ત્યા, તેને માટે કોઈ વ્યાપક નિયમો હોય તો તપાસવા જોઈએ

મને લાગે છે કે નીચેના નિયમો આવી બાબતમા કાઈક માર્ગદર્શક થઈ પડે

૧ કુટુબીઓની જે વિધિઓ એવી હોય કે તેને વિષે તમે એટલુ જ કહી શકો કે તેની આવશ્યકતા વિષે તમારી શ્રદ્ધા રહી નથી, પણ તેથી ઊલટા પ્રકારની ક્રિયામા તમારી શ્રદ્ધા છે એમ ન કહી શકો, અને તેવો ક્રિયાકાડ તમારે કરવો પડે તેથી તમને બહુ તો થોડી અગવડ જ મહન કરવી પડે એમ હોય, તો કુટુબીઓની તે માન્યતા શિથિલ થાય ત્યા સુધી તેવા ક્રિયાકાડને અનુકૂળ થવામા હરકત નથી જેમકે શૌચકર્મ પછી નહાવુ, એઠી ગણાતી વસ્તુને હાથ લાગે તો તે ધોઈ નાખવો (જૈને) ઘરમા સૂર્યાસ્ત પછી ન જમવુ, સૂર્યોદય પહેલા દાતણ ન કરવુ વગેરે પણ એ રીતે વારવાર નહાવાનો, કે પાણીની બનાવી છે એટલા જ માટે કોઈ વસ્તુને એઠી ગણવાનો, કે (જૈને) સૂર્યાસ્ત પછી ન જ જમાય કે સૂર્યોદય પહેલા દાતણ ન જ કરાય—એ રૂઢિઓ તોડવાની જરૂર ઊભી થઈ છે, એવો તમારો અભિપ્રાય બધાયો હોય એ તોડવાનુ પ્રયાગમાર્ગ તમે સ્વીકાર્યું હોય તો આ દૃષ્ટાન્તો ત્યાજ્ય

સમજવા જોઈએ, એટલે કે એ સ્થિતિમા તમારે માટે તમારા વિચારોનો આગ્રહ રાખવો કર્તવ્યરૂપ થાય

૨ જે રૂઢિઓ એવા પ્રકારની હોય કે તેની સાથે ધર્મની ભાવના ન વળગાડી હોય તો તેમા કાંઈ નૈતિક દોષ છે એમ તમે કહી શકો નહિ પણ તે નિરર્થક છે એટલુ જ કહી શકો, અથવા એની સદોષના એની જોડે અધશ્રદ્ધાથી વળગાડેલી ધાર્મિક ભાવનાને લીધે જ હોય, અને એ રૂઢિ જો એવા પ્રકારની અકારક (passive) હોય કે તેમા તમારે જાતે કશુ કરવાનુ ન હોય, પણ તમારા શરીર પર કે ઘરમાં કાંઈક થાય તે સહન કરવાનુ જ હોય તો તેવી રૂઢિઓને નીચેની શરતે અનુકૂળ થવામા હરકત ન હોય તમે કુટુબીઓને જણાવો કે આમા મારી શ્રદ્ધા નથી, તમારી છે, માટે મારી પાસે એનુ પાલન કરાવવાની તમારે ચીવટ રાખવી જોઈએ જેમકે, માગ ગળામા કંઠી કે જનોઈ ન હોય તો તમે ઇચ્છો તો હુ તમારા પાણીને ન અડુ, તમે કહો તો જમના દૂર બેસુ, પણ માગ ગળામા તે જોઈએ જ એવો તમને આગ્રહ હોય તો તમારે તે મને પૂરી પાડવી જોઈએ, હુ પોતે એ વિષે આગ્રહ નહિ રાખુ પણ માણસે કંઠી કે જનોઈ જેવુ કાંઈ રાખ્યુ હોય તે કાઢી નાખવુ એ જ કર્તવ્ય અને ધર્મ છે અને એનો ત્યાગ કરવાનુ જ તમે બધાને સમજાવતા હો તો આ દૃષ્ટાન્ત ત્યાજ્ય સમજવુ જોઈએ તેમ જ તમે મૂળથી જ કંઠી કે જનોઈવાળા ન હો, પણ તમને પહેલી વાર એ પહેરાવવા પ્રયત્ન થતો હોય તો તે ઠેકાણે તમારે સત્યાગ્રહ રાખવો જોઈએ

ઉપર મુજબ અનુકૂળ થવામા સત્યાગ્રહનો ત્યાગ થાય છે કે કેમ એ વિષે થોડોક વિચાર કરવો યોગ્ય થશે આ વિધિઓ એ એવી કલ્પેલી છે કે જે તમે જીવનના કેટલાક વર્ષો સુધી

શ્રદ્ધાપૂર્વક પાળતા આવ્યા હતા, તે ન પાળવામાં ધર્મની આજ્ઞાનો ભંગ થયેલો માનતા, પણ પાછળથી તમારી તે શ્રદ્ધા ચાલી ગઈ અને તેને અને ધાર્મિક જીવનને આવશ્યક સંબંધ છે એમ માનતા અટક્યા પરંતુ તમારાં કુટુંબીઓ તો હજુ તમારી જૂની માન્યતા જ ધરાવે છે. તમારી અશ્રદ્ધા કુટુંબીઓએ જાણી છે, પણ તેમની શ્રદ્ધા અડગ રહી છે બીજી બાબતોમાં તેમનું ધાર્મિક જીવન અને તમારી સાથેનો સ્નેહસંબંધ એવા પ્રકારનો રહ્યો છે કે તેમની (તમારી દૃષ્ટિએ ભૂલભરેલી લાગતી હોય તોયે) અડગ શ્રદ્ધા માટે તમને આદર જ લાગે એમ છે. તેઓ તમારી પાસે જે અનુકૂળ વર્તન ઇચ્છે છે તેમાં તમારે કેવળ અકારકપણે (passively —તમે જાતે કશું કર્યા વિના) ભાગ લેવાનો છે, (જેમ કે જનોઈ તોડતા નહિ કે તૂટ્યા હોય તો ફરીથી બાંધતા), વળી તેઓની એ રૂઢિ પળાવવામાં એવી પ્રામાણિક માન્યતા છે કે તમે એ રૂઢિ તોડવામાં કેવળ કુસંગથી જ દોરવાઈ ગયા છો, પણ જતે દહાડે પાછા તેમાં શ્રદ્ધાવાન થશો, અને તેથી (તેમની દૃષ્ટિએ) તમારા શ્રેયની લાગણીથી જ તેઓ આવી રીતે અનુકૂળ થવા આગ્રહ કરે છે, એ આગ્રહમાં ન્યાતજાતની ખફામરજીનો ડર નથી, વળી તમે એમને અનુકૂળ ન થાઓ તો તેમને એમ એવું ધર્મસંકટ ઊભું થતું લાગે છે કે કાં તો તેમણે તમારો ત્યાગ કરવો જોઈએ અથવા પોતાના ધર્માચરણનો ત્યાગ કરવો જોઈએ આ સ્થિતિમાં તમે અનુકૂળ થવાની વૃત્તિ સ્વીકારો તો તેમાં મતાગ્રહનો ત્યાગ નથી, પણ પૂર્વસંસ્કારોનું બળ 'છે' કહીને નાશ કરી શકાતું નથી, એ અનુભવનો જ સ્વીકાર છે અને તેનો ખ્યાલ રાખ્યો છે એમ મને લાગે છે કારણ, એમાં પોતાનો મત છુપાવ્યો નથી, એ તો પ્રગટ કરેલો જ છે, એ ક્રિયા એવા

પ્રકારની છે કે જેમા તમે સક્રિય ભાગ લેતા નથી, એ ક્રિયા કોઈ જાતની શિક્ષાના ભયથી કે જબરદસ્તીથી કરતા નથી કે તમારી પાસે કરાવાતી નથી, અને ચળવળ કરી એ ક્રિયાનો જ્યા હોય ત્યાથી ત્યાગ કરાવવો જોઈએ એવુ હજી સુધી તમારુ ધ્યેય બન્યુ નથી

૩ ઉપલા જ પ્રકારની નૈતિક દોષવિનાની રૂઢિઓ હોય, પણ તેમા તમારે અનુકૂળ થવુ હોય તો કાઈ સક્રિય કાર્ય કરવુ પડે એવી જાતની હોય, ત્યાયે જો તે તમારે કુટુમ્બીઓની વતી અથવા એમની અનુકૂળતા સાચવવા માટે અને બીજી કો[ઈ] અનુકૂળતાને અભાવે જ કરવાની હોય, તો ત્યા એ રીતે અનુકૂળ થવુ એમા સત્યાગ્રહત્યાગ નથી દા ત, તમે જે કુટુમ્બમા રહેતા હો તેમા તમારા સિવાયના બીજા માણસોને સૂતક કે એવી બીજી અડચણ આવી હોય, અને તે વખતે જે દેવસેવામા તમે માનતા નથી તે યથાવિધિ કરવાનો પ્રસગ આવે, તેની સ્થિતિમા તમારે એમને અનુકૂળ બની એમનુ કામ કરી આપવુ એમા સત્યાગ્રહનો ત્યાગ નથી, પણ કુટુમ્બીઓની કેવળ એક નાનકડી સે[વ]ા જ છે પણ તમારે જ એ કરવુ પડે એવી પરિસ્થિતિ રહી ન હોય અથવા તેને કરાવાનો આગ્રહ રાખનાર કુટુમ્બીઓ જ રહ્યા ન હોય, ત્યાર-પછી પણ તમે એ ચાલુ રાખો તો તેમા સત્યાગ્રહનો ત્યાગ છે.

૪ પણ ઉપલા પ્રકારની જ નૈતિક દોષવિનાની ક્રિયાઓ હોય, પણ તે તમારે કુટુમ્બીઓની વતી અથવા એમની અનુકૂળતા સાચવવા માટે જ અને કોઈ બીજી અનુકૂળતાને અભાવે જ કરવાની ન હોય, પણ કુટુમ્બની અદર તમારા જેવી જ સ્થિતિમા રહેનાર દરેક માણસે તે કરવી જ જોઈએ એવો કુટુમ્બનો નિયમ હોય, અને તેથી તમારે તે કરવી એવી આશા રાખવામા આવતી

હોય, તો તે સ્થિતિમા તમારે સત્યાગ્રહ રાખવો જ આવશ્યક ગણાય દા ત, કોઈ કુટુંબનો એવો નિયમ હોય કે દરેક માણસને અમુક સમયે અમુક પ્રાર્થનામા કે વિધિમા હાજર રહેવુ એટલુ જ નહિ, પણ તેમા અમુક પ્રકારના સ્તોત્રો કે ભજનો બોલવા, અમુક પ્રતિમાની આરતી ઉતારવી કે દડવત્ પ્રણામ કે પ્રદક્ષિણા કરવી—અને તે બધામા તમને અસત્ય લાગતુ હોય તો તેમાથી અલગ રહેવાની તમારી ફરજ છે

૫ આથીયે આગળ વધીને જ્યારે એ ક્રિયાઓમા ન્યાય, નીતિ કે સામાજિક કલ્યાણના કોઈ પ્રશ્નો ભળેલા હોય, ત્યારે તો સત્યાગ્રહ રાખવો વિશેષ કર્તવ્યરૂપ થાય છે જેમકે, પોતાના સિદ્ધાન્તની વિરુદ્ધ હોય એવી રીતે પરણવુ, કોઈને પરણાવવુ કે પરણાવવાની ક્રિયામા ભાગ લેવો, મરણ પાછળ જમણ વગેરે ક્રિયાઓ કરવી, જે દાન, વ્રત, યાત્રા વગેરેમા તે ન માનતો હોય તેનો સકલ્પ મૂકવો વગેરે આના પ્રસગોમા ક્યારે એણે એવા વિધિમાથી કેવળ અલગ જ રહેવુ જોઈએ, અને ક્યારે એથીયે આગળ વધી કુટુબ સાથે અસહયોગ કે વિરોધ પણ કરવો જોઈએ એ એમા રહેલા પ્રશ્નોની મહત્તા ઉપર આધાર રાખે છે

૬. ઉપર જે ક્રિયાઓ કહી તેમા જે નીતિ, ન્યાય કે સમાજહિતના પ્રશ્નો ભળેલા છે તેમા કેવળ કુટુબની વ્યક્તિઓ સાથેના વ્યવહારનો જ સબધ છે એમ કલ્પના કરી છે પણ જ્યારે એ પ્રશ્નો કુટુબ અને કુટુબબહારની વ્યક્તિ વચ્ચે ઊભા હોય, ત્યા વિવેક કરવા જોઈએ એટલે કે ન્યાય, નીતિ કે સામાજિક હિતની દૃષ્ટિએ જેટલુ આવશ્યક જ હોય તેટલો માણસે સ્વવર્તનમા આગ્રહ રાખવો જોઈએ, અને બીજા કુટુબીઓને એમની માન્યતાનુસાર વર્તવાની છૂટ આપવી જોઈએ, અને જેટલુ-

એથી વધીને, તેની પોતાની ઉદાર કે સમદષ્ટિથી પ્રેરાઈને વર્તવાની તેની વૃત્તિ થતી હોય, તેમા તેણે કુટુબની લાગણીને અનુકૂળ વર્તન રાખવુ જોઈએ ઉદાહરણાર્થ, એક મોટા કુટુબમા અસ્પૃશ્યતાને પાપ સમજનારા તમે એકના જ હો, અને તમારી પત્ની સુદ્ધા બીજા બધા અસ્પૃશ્યતાને ચુસ્તપણે વળગનારા હોય, તોયે અસ્પૃશ્યને અડયા પછી ન નહાવાની તમને સ્વતત્રતા હોવી જોઈએ, અને તમને અસ્પૃશ્ય ગણવાની કુટુબને સ્વતત્રતા હોવી જોઈએ એટલે નાહીને ઘરમા પેસવાની તમારે ફરજ ન સ્વીકારવી જોઈએ, અને કુટુબીઓ ઇચ્છે એટલા જ ઘરના ભાગમા રહેવાની તમારી તૈયારી હોવી જોઈએ જો બીજા કુટુબીઓની તેમને અડીને જ સેવા કરી શકાય એવો કોઈ પ્રસગ આવે ત્યારે, અથવા તમારી સગવડ માટે નહિ પણ કુટુબીઓની બીજી રીતે ન ટળી શકનારી અનિવાર્ય અડચણ ટાળવા માટે, તમારે નહાવુ પડે તો તે પ્રસગ ઉપર ગણાવેલા ત્રીજા નિયમમા વર્ણવ્યો છે તેવા કહેવાય, અને તે પ્રમાણે વર્તવામા હરકત ન હોય જ્યા કુટુબમા આવો મતભેદ હોય ત્યા તમને સતોષ થાય એટલુ માન સાચવીને કોઈ હરિજનને તમારે ઘેર બોલાવવાનુ ક ણ થશે એટલે તેમા તમારે તમારાં મિત્રોને તમે ઘરના જેટલા ભાગમા ફરી શકતા હો તેટલા જ ભાગમા લઈ જવાની છૂટ લેવી જોઈએ આ જો યોગ્ય રીતે ન થઈ શકે તો તમારે તમારા સ્પૃશ્ય તેમજ અસ્પૃશ્ય બધાયે મિત્રોને મળવા માટે કોઈ જુદુ સ્થળ જ રાખવુ જોઈએ આ સ્થિતિમા તમને તમારુ ઘર તમારુ પોતાનુ ઓછુ લાગે એવો સભવ છે પણ કુટુબમા ઊઠતા સત્યાગ્રહના સર્વ પ્રસગોમા આવી થોડીઘણી સ્થિતિ થવાની જ, અને તે માટે જ તો ત્યા સત્યાગ્રહ કર્તવ્યરૂપ થાય છે

જ્યા કુટુબની એવી સ્થિતિ હોય કે સત્યાગ્રહની ફરજ સમજનાર પોતે જ ઘરનો આગેવાન પુરુષ હોય, અને ઘરની એકાદબે વ્યક્તિઓને જ અસ્પૃશ્યતા સામે મખત વાધો હોય, (જેમકે, વૃદ્ધ માતા, કે બહેન, કે પત્ની, કે ભાભી કે કોઈ પુરુષ) તો તો એવી વ્યક્તિઓને એમનો મરજાદ પાળવાની સગવડ કરી આપી એ પ્રશ્નનો નિવેડો લાવી શકાય. ત્યા સત્યાગ્રહીની કસોટીનો કોઈ પ્રસગ ઉત્પન્ન થાય છે એમ ન કહી શકાય.

બીજા આવા જ પ્રશ્નો, જેવા કે મુસલમાનને કે અસ્પૃશ્યને તમારા ઘરમા જમાડવાનો પ્રસંગ આવે અને તમે પક્તિભેદને રાખવા ન ઇચ્છતા હો, તો તેવે પ્રસગે તમારું વર્તન ઉપર સૂચવેલી દિશાથી વિચારી શકાય.

પોતાના મત પ્રમાણે અમલ કરવાની અને ફેલાવવાની બાબતમા સત્યાગ્રહીનુ ધોરણ કેવું હોવું જોઈએ એ વિષય આવતા પ્રકરણમાં તપાસીશુ. ઉપરની ચર્ચા એ વિષયમાં સરી પડ્યા જેવી લાગશે. એની સીમા વચ્ચે ભેદ પાડવો કઠણ છે, છતાં થોડો સમજી શકાય એવો ભેદ છે. સત્યાગ્રહીએ પોતાના સિદ્ધાન્તો પ્રમાણે વર્તવુ જોઈએ કે નહિ અને કેવી રીતે વર્તવુ જોઈએ એ દૃષ્ટિએ અહીં વર્તનનો પ્રશ્ન વિચારાયો નથી, પણ જે મતોમા સત્યાગ્રહીની શ્રદ્ધા ન હોય તે મતો પ્રમાણે તે ક્યા સુધી વર્તી શકે તે દૃષ્ટિએ એ વિચારાયો છે એટલે કે મતવિરુદ્ધ વર્તન, મૌન, મતપ્રકાશન અને મતપ્રચાર એ ચાર પ્રવૃત્તિઓ વિષે સત્યાગ્રહીની વૃત્તિ વિચારાઈ છે.

§ કૌટુંબિક સંબધોની ચર્ચા કરતા બન્ને પક્ષોને પોતપોતાના મતના પાલન માટે પ્રામાણિક અને ધાર્મિક વૃત્તિથી જ, એટલે કે

પોતાની આત્મશુદ્ધિની દૃષ્ટિએ જ આગ્રહ છે એમ ઉપર ગૃહીત કર્યું છે આવી ધાર્મિક વૃત્તિ વિશે બોલતા મોર્લી કહે છે કે જે ધાર્મિકતાનુ પરિણામ જીવનને વિવેકી, અને

ધાર્મિકતાનું લક્ષણ સુંદર કરવાનુ થતુ હોય, આનંદ, દયા, પ્રેમ અને ઉદારતા વધારનારુ થતુ હોય, જગત અને જીવનના વિશાળ અને ગૂઢ સ્વરૂપનુ ભાન ઉપજાવનારુ, કોઈ સર્વોપરિ શક્તિ અને સર્વશક્તિમાન સત્તા પ્રત્યે ઉપકારની અને આદરયુક્ત ભયની વૃત્તિથી આત્માની ઉન્નતિ કરાવનારુ થતુ હોય તો—વહેમ-ભરેલા સિદ્ધાન્તને લીધે ગમે તેટલી હાનિ થતી હોય તોયે—તેવી ધાર્મિકતા એકંદરે સારી વસ્તુ છે પણ જો એ ધાર્મિકતા બુદ્ધિને સાંકડી, સંપૂર્ણ અનુદાર રાખનારી કેવળ સામાજિક શિષ્ટાચારની જ વૃત્તિ હોય, આપણી આસપાસના લોક જેમ વિચારતા અને કરતા હોય તેવી જ રીતે વિચારવા અને વર્તવામા તેનો અંત આવતો હોય, જો તે નજીવી જેવી પ્રતિષ્ઠા ખોઈ બેસવાના ભયનુ જ બીજુ નામ હોય તો તે સારી નથી, પણ અત્યંત ખરાબ અને નિંદ્ય વસ્તુ છે એવી ધાર્મિકતાને અંગે આપણે કરી છૂટછાટ મૂકવાને બધાયેલા નથી

પણ, મુશ્કેલી એ છે કે જ્યા મોર્લીએ કહી તેવી ઊંચા પ્રકારની ધાર્મિકતા બન્ને પક્ષમા હોય ત્યા દરેકને પોતપોતાના મત પ્રમાણે વર્તવામા અને જીવનને ગોઠવવામા ઝાઝી મુશ્કેલીઓ ભાગ્યે જ ઊભી થાય છે, તેમજ જ્યા મોર્લીએ કહ્યો તેવો ધાર્મિક આભાસ જ હોય ત્યા કશી છૂટછાટ મૂકવાની જરૂર નથી એમ ઠરાવતાયે સત્યાગ્રહીને ભાગ્યે જ બહુ વિચાર કરવો પડે એમ હોય છે

પણ ધર્મનુ સ્વરૂપ જ એવુ જણાય છે કે જેટલે અંશે એમા વહેમો, વાદો, વિધિઓ વગેરેનુ મિશ્રણ વધારે હોય, તેટલે અંશે

તેમા મોર્લીએ કહ્યા તેના ઊંચા તત્ત્વો હોય તે છતા સાંકડી બુદ્ધિ, હઠીલી અનુદારતા અને બાહ્ય વિધિના ભગથી અનિષ્ટ થશે એવો મૂઢ ડર પણ વધારે હોય છે આના ધર્મમા ઊછરેલા કુટુબમા જ એમની આવા આચારોમા પ્રામાણિક નિષ્ઠા છે એટલી જ વાત ખ્યાલમા રાખી—સત્યાગ્રહીને આચારના નિયમો ઠરાવવાની ફરજ થઈ પડે છે ઉપલા નિયમો વિચારવામા પ્રામાણિક નિષ્ઠા છે એટલુ જ ગૃહીત કરવામા આવ્યુ છે, એથી વધારે ઊંચી ધાર્મિકતાની અપેક્ષા રાખી નથી

સકુચિત ધાર્મિકતા

ઉપર સૂચવેલા નિયમોથી કુટુબોમા વાદવિવાદ, તીખાશ કે ક્લેશ ઊભા થશે જ નહિ એમ માનવુ વધારેપડતુ ગણાય પણ ઘણાખરા કુટુબોમા જે પ્રકારની ધાર્મિક ટચપચ ઉત્પન્ન થાય છે તે ધર્મ માટે ખરેખો આગ્રહ રાખનારા પક્ષોમા નથી થતી, પણ જ્યારે એક પક્ષ સાચી કે ખોટી રીતે સમજેલા પોતાના ધર્મના પાલન માટે અતિશય આગ્રહી હોવા છતા કુટુબમા પરાધીનપણુ ભોગવતો હોય છે, અને બીજો પક્ષ ધર્મ વિષે કેવળ બેપરવા અથવા એને સ્વાર્થ સાધવાનુ સાધન કરનારો, બીજાની લાગણીને માન આપવાની ફરજ ન સમજનારો એટલુ જ નહિ, પણ ઠઠ્ઠા, મશ્કરી, કટાક્ષ વગેરેથી બીજાની લાગણીને દૂભવી તેમની મજાક ઉડાવવામા ગર્વ માનનારો હોઈ કુટુબમા સ્વાધીનપણુ ભોગવનારો હોય છે ત્યારે તીન કજિયા ચાલ્યા કરે છે પહેલા પક્ષના મતો ભૂલભરેલા હોય છતા તેની પાછળ પ્રામાણિક નિષ્ઠા હોય છે, બીજાના સાચા હોય તોયે તે કાઈ ધર્મના શોધનને પરિણામે સ્વીકારેલા નહિ, પણ સ્વચ્છદ વૃત્તિને અનુકૂળ જણાવાથી ઉપાડી

કૌટુબિક ક્લેશ

લીધેલા હોય છે આવી વિષમ સ્થિતિને માટે કોઈ સમાધાનકારક તોડ મળવો કઠણ છે એમા સામાન્ય રીતે આપણો સમભાવ નિર્ભય અને પ્રામાણિક પક્ષ તરફ જ રહેવાનો અહીં એ પરિસ્થિતિનો વિચાર કર્યો નથી એ નિર્ભય અને પ્રામાણિક પક્ષને એટલુ જ કહી શકાય કે એણે પોતાની નિર્ભયતા છોડવાની જ શક્તિ ઉપજાવવી જોઈએ કા તો પોતાના પ્રેમથી સખ્ત કરનાર કુટુબીઓની સહાનુભૂતિ મેળવવી જોઈએ, નહિ તો પોતાના અભિપ્રાયો માટે ગમે તેટલી હાડમારી વેઠીનેયે કુટુબથી અલગ થવુ જોઈએ અહીં જે પરિસ્થિતિનો વિચાર કર્યો છે તેમા કુટુબના સર્વે માણસો એકબીજાને ચાહનારા છતા પ્રામાણિકપણે જુદાજુદા મતો રાખનારા માન્યા છે એવા માણસો કેવી રીતે પોતાનો વ્યવહાર રાખે તો તીવ્ર મતભેદો છતા કોઈને પણ પોતાને લાગતા સત્યનો ભગ કર્યા વિના એકબીજાની સાથે મીઠાશ જાળવીને રહી શકે તેનો વિચાર કર્યો છે કારણ કે કોઈના પણ મનમા એવુ તો ન જ હોવુ જોઈએ કે મારા વિચારના લોકો જોડે ન રહુ તો મારુ માનુ જળવાશે જે મનુષ્ય પોતાના કુટુબીઓને તેમના મન શાત ન રાખવા દે તેવા મનુષ્યની માન્યતામા કાઈક ઢાલવાપણુ કે ઉત્પાતકારક હોવાનો ઘણો સભવ છે

§ માતાપિતા વચ્ચે ધાર્મિક મતભેદ હોય તો બાળકની ધાર્મિક કેળવણી કોના મત પ્રમાણે થવી જોઈએ એ બાબતમાયે

બાળકની કેળવણી

મોર્લી ચોખ્ખો કે સતોષ કારક નિર્ણય આપી શકયા નથી એકવાર તે કહે છે કે 'કદાચ કટ્ટામા કટ્ટો નાસ્તિક પણ એમ માનશે ખરો કે બાળકને ધાર્મિક શિક્ષણ આપવાનુ માતાને જ સોપવામા જેટલા લાભ રહેલા છે તે કૂમળા મગજમા વહેમો

ભરવાથી જે હાનિ થાય તેના કરતાં વધી જશે.' અને પછી તરત જ બીજા વાકયમાં કહે છે કે 'આવા અટપટા પ્રસંગોમાં તો કોઈ શૃખલાબદ્ધ નિયમના કરતા પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનના માણસની અંતઃકરણપ્રવૃત્તિ જ સન્માર્ગ બતાવે એ વધુ સંભવિત છે.' આમા પહેલો વિચાર બરાબર છે કે કેમ એ વિચારવા જેવી બાબત છે, અને બીજા વિચારથી કશુ માર્ગદર્શન થતું નથી. કારણ, 'પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનના માણસની અંતઃકરણપ્રવૃત્તિ જે બતાવે તે જ સન્માર્ગ' એટલુ કહેવાથી તો આખા પુસ્તકનું પ્રયોજન જ ચાલ્યુ જાય છે. કારણ, 'પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનના માણસની અંતઃકરણપ્રવૃત્તિ' ઉપર જ સર્વે નિયમો છેવટે ઘડાયેલા હોય છે, અને તેવા જ પણ ખૂબ બુદ્ધિ ન ચલાવી શકનારા માણસોને જ કાંઈ નિયમો હોય તો મદદગાર થઈ શકે છે. કારણ, માણસ પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનનો હોય છતાં કુટુંબના નાજુક સંબંધોમાં તે ઘણીવાર જાતે અને તરત નિર્ણય કરી શકતો નથી અને મૂંઝવણ અનુભવે છે. પોતાના સિદ્ધાન્તને વળગી રહેવાની ઇચ્છા છતાં કુટુંબ અને સિદ્ધાન્ત વચ્ચે વિરોધી ભાવનાઓના ઝગડાને લીધે પાછળથી ભૂલભરેલો લાગે એવો નિર્ણય થઈ જાય એમ બને છે, અને धर्मस्य त्वरिता गतिः। એ વચન પ્રમાણે ગયેલી તક પાછી આવે નહિ, અને થયેલી ભૂલ સુધારવાનો પાછો પ્રસગ જ આવે નહિ એવુંયે બને. આથી પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનના માણસોની અંતઃકરણપ્રવૃત્તિ કેવી દિશામાં વળે તે વિચારવું મહત્ત્વનું છે.

આ રીતે નિયમો શોધવા જરૂરી છે. પણ નિયમો હોય છતાં મોર્લીએ કહ્યું છે તેમ નિયમોનો વિચાર કર્યા બાદ પણ પ્રામાણિક અને નિષ્કપટ મનના માણસે પોતાના અંતઃકરણની પ્રવૃત્તિ જે

માર્ગે વાળે તેજ માર્ગે વળવુ ધટે કારણ ટૉલ્સ્ટૉયે કહ્યુ છે તેમ આવા વિષયોમા 'કેવળ પોતાની બુદ્ધિથી જ દોરાઈને કશુ પગલુ ન ભરવુ—એના કરતા વધારે હાનિકારક કશુ નથી પણ જ્યારે પોતાનુ રોમરોમ એ પ્રકારની માગણી કરે ત્યારે જ કઈ પણ પગલુ ભરવુ પણ તે સાથે એટલુ માત્ર યાદ રાખવુ કે જે સત્યને માર્ગે જાય છે તેને બેમાથી એકની પસદગી થૈ જ છૂટકો થાય છે અને કયારેક એવુ બને છે કે ધર્મની બાજૂ અને અધર્મની બાજૂ તોલમા એટલી સરખી ઊતરતી લાગે છે કે પાલડા હાલ્યા જ કરે છ અને તે જ ક્ષણે કોની પસદગી કરી એ મહત્ત્વનો નિર્ણય માણસ કરી નાખવો પડે છે એ ક્ષણે બહારની દખલગીરી અતિશય જોખમભરેલી અને ત્રાસદાયક થાય છે જેમ કોઈ માણસ ભારે બોજા સાથે એટલો પરિશ્રમ કરીને ચઢણ પરથી જતો હોય કે એક આગળીનો સ્પર્શ પણ એની કમ્મર તોડી નાખવા બસ થાય—તેની એ સ્થિતિ સમજવી '[1]

આટલી ચેતવણી આપ્યા બાદ હવે બાળના શિક્ષણનો પ્રશ્ન વિચારીએ ખરુ પૂછતા આમા કેવળ ધાર્મિક શિક્ષણનો જ પ્રશ્ન છાડતો નથી આપણા દેશમા તો સરકારી શિક્ષણ, રાષ્ટ્રીય શિક્ષણ, સામાન્ય શિક્ષણ ઔદ્યોગિક શિક્ષણ એમ અનેક પ્રશ્નો કેવળ લાભાલાભની દૃષ્ટિએ નહિ પણ સિદ્ધાન્તની દૃષ્ટિએ પણ ઊઠે છે આર્થિક લાભહાનિ અને ઉચ્ચ સિદ્ધાન્તની વચ્ચે ઘણીવાર વિરોધ હોય છે અને તેવે વખતે ઘણીવાર માબાપ વચ્ચે બાળકનુ ભાવિ કેવી રીતે ઘડવુ તે બાબતમા મતભેદ ઉત્પન્ન થાય છે તાત્કાલિક લાભહાનિનો પક્ષ એક બાજૂથી એક માવતરને અનુભવસિદ્ધ લાગતો હોવાથી બીજા માવતરનો સિદ્ધાન્તવાદ એને કેવળ

1 'The Light Shines in Darkness'માથી

મનનો તગ્ગ લાગે છે અને તેને માટે બાળકનુ ભાવિ 'બગાડવા' એની તૈયારી નથી હોતી, જ્યારે બીજા માવતરને પોતાનો સિદ્ધાન્ત બાળકના ચારિત્રવિકાસની દૃષ્ટિએ અને દેશના ભાવિની દૃષ્ટિએ એટલો મહત્ત્વનો લાગે છે કે, મોર્લીની ભાષામા કહીએ તો, તેને રૂઢ માર્ગે વાળવુ એટલે પોતાની સાગમા સારી જમીનમા કાટા વાવવા જેવુ લાગે છે

ધાર્મિક

આ પૈકી પહેલા ધાર્મિક શિક્ષણનો વિચાર કરીએ આચારની કેટલીક બાબતો બાદ કરીએ તો પતિ પત્ની વચ્ચે ધર્મના મૂળ સિદ્ધાન્તોમા જ મતભેદ હોય એવુ કવચિત જ બને છે ઇગ્નાડ માટેયે મોર્લીને લખવુ પડ્યુ છે કે 'હાલ પુરુષો કરતા સ્ત્રીઓ વધારે પરિપક્વ બુદ્ધિવાળી અને ખરી તુલનાશક્તિવાળી હોવાનો બહુ ઓછો સભવ છે જ્યા સુધી તેઓને ઉત્કૃષ્ટ પ્રકારના સાહિત્ય અને વિજ્ઞાનનુ જ્ઞાન મળવાના પુરુષો કરતા બહુ ઓછા સાધન છે, અને એથી પણ વધારે મહત્ત્વની વાત એ છે કે જ્યા સુધી તેમને એવી એવી સાર્વજનિક પ્રવૃત્તિમાથી સમાજ દૂર રાખે છે કે જે પ્રવૃત્તિથી જ પુરુષોની વિવેકશક્તિ સુદર રીતે ઘડાય છે અને પોતાના નિશ્ચય પાકી રીતે ઘડવાની જવાબદારી તેમનામા વધે છે, ત્યા સુધી સ્ત્રીઓ છે એવી ને એવી જ રહેવાની'

આપણા દેશમા કવચિત જ ધાર્મિક સિદ્ધાન્તોનો સ્વતત્રપણે વિચાર કરનારી સ્ત્રી મળી શકે છે ઘણુખરુ, પતિના મતોને સ્વીકારવાની સ્ત્રી પોતાની ફરજ સમજે છે, અથવા એમ કહો કે સાસરે આવે ત્યા સુધી સ્ત્રીએ ધર્મના કશા સ્વતત્ર સિદ્ધાન્ત કાયમ માટે બાધી લીધેના નથી હોતા, અને તેથી સાસરિયા જેવા વિચાર એને આપે છે તેવા તે ઉપાડી લે છે બહુબહુ તો કેટલાક જૂના

રિવાજોને વળગી રહેવા એ આગ્રહ બતાવે છે, અને જો તેની ઉંમર ઘણી વધી ગઈ ન હોય અને તેમાયે સહૃદય પતિ એની સાથે ધીરજથી કામ લે તો ધીમેધીમે એને પોતાના વિચારો તરફ વાળી શકે છે એમ ન કરી શકે તોયે બાળકોને પોતાના ધર્મ-મત પ્રમાણે જ કેળવવા આગ્રહ રાખનાર પત્ની હિંદુસમાજમા ભાગ્યે જ જોવામા આવશે કદાચ એવી વિરલ સ્ત્રી નીકળે કે જેણે ધર્મ વિષે સ્વતત્ર વિચાર કર્યો હોય અને વિચારપૂર્વક અમુક મતોને પોષ્યા હોય તો ત્યા ઘણુખરુ એમ પણ હોવાનો સભવ છે કે એનો પતિ કા તો ધાર્મિક સિદ્ધાન્તો વિષે ઉદાસીન હશે, અથવા પત્નીએ પોતાના ચારિત્ર અને બુદ્ધિથી પતિને એટલો અનુકૂળ કરી લીધો હશે કે બાળકને કેવા પ્રકારના મતોનુ શિક્ષણ આપવુ એ પ્રશ્નની ચર્ચા ઉત્પન્ન થવાનો પ્રસગ જ ન આવે

છતા, કોઈ ઠેકાણે એવી સ્થિતિ ઊભી થાય જ કે માતા અને પિતાના ધાર્મિક સસ્કારો એકબીજાથી અતિશય જ જુદા હોય, દા ત, માતા અનેક દેવદેવીઓ, બાધા, આખડી વગેરેને દૃઢપણે વળગનારી, અને પિતા ચુસ્ત આર્યસમાજી પણ પત્ની સાથે ઝગડનારો નહિ હોય, અથવા જ્યા ધર્માન્તરલગ્ન થયાં હોય, અને બાળકના ધાર્મિક શિક્ષણનો પ્રશ્ન ઉત્પન્ન થાય, તો મને લાગે છે કે બાળક પોતાની રુચિ બતાવી શકે ત્યા સુધી સમજુ માતાપિતાએ બનેએ, બાળક પોતાના જ મત મુજબ ઊછરે એવો આગ્રહ રાખ્યા વગર, પોતપોતાના ધાર્મિક મતો ઘટતી રીતે સમજાવવા, પણ પળાવવાનો કશો પ્રયત્ન કરવા નહિ પળાવવાનો પ્રયત્ન કેવળ નીતિ અને સદાચારના નિયમોનો જ હોય માબાપ પોતપોતાના ધાર્મિક વિધિ અને માન્યતા પ્રમાણે જીવન ગાળતા હોય, તે બન્નેનુ નિરીક્ષણ કરતાકરતા બાળકનુ માનસ જે બાજૂ

ઢળે તે બાજૂ ઢળવા દેવું એ સારામાં સારો ઉપાય છે બન્નેએ યાદ રાખવાનું છે તે એ કે બાળક અમુક ધર્મ કે સંપ્રદાયમાં ઊછરે તે એના કે સમાજના કલ્યાણ માટે મહત્ત્વનું નથી, પણ એ ધાર્મિક વૃત્તિનું અને સદ્ગુણી હોય એ મહત્ત્વનું છે એ જ ન્યાયે, દા ત , જો બાપની જનોઈ આપવામાં શ્રદ્ધા ન હોય અને માની હોય, તો બાળક જ્યાં સુધી એની ઝંખના કરતું ન જણાય ત્યાં સુધી એ સંસ્કાર બિલકુલ ન કરવો માબાપના બન્નેના વિચારો બાળક જાણી લેશે અને કાં તો માના મત તરફ (ભલેને કાચી બુદ્ધિથી) ઢળશે અથવા બાપના મત તરફ (ત્યાંયે કદાચ કાચી બુદ્ધિથી જ) ઢળશે જો એ માના મત પ્રત્યે ઢળી સંસ્કારની ઝંખના કરે તો તે તેને કરવો (અલબત, પિતાએ તેમાં સક્રિય ભાગ લેવાની જરૂર નહિ) કારણ બેમાંથી એકે ભૂલ એવી નથી જે ભૂલ જણાતાં એને સુધારવાનો માર્ગ જ ન હોય પણ એવા જો કોઈ વિધિઓ હોય કે જેમાં શરીરના કોઈ ભાગનું છેદન-ખંડન થતું હોય (જેમકે કાન ફાડવા, નપુંસક કરવો વગેરે), કે બાળકનું જીવન સહેજે ન ફેરવી શકાય એવી રીતે બદલાતું હોય (જેમકે લગ્નથી કે સાધુની દીક્ષાથી), તો ત્યાં માતા કે પિતા, જે એ વિધિમાં ન માનતા હોય તેણે, સગીર બાળકની માગણી હોય તોયે, તે વિધિ તે સ્વતંત્ર ઉંમરનો થાય નહિ ત્યાં સુધી થવા દેવો નહિ માબાપ બન્નેને અને ઘટતા પ્રસંગોમાં સમાજનેયે, તેવા સંજોગોમાં, કાયદા પ્રમાણે બાળકના ઉપર ચાલી શકે તેટલા હક ચલાવવાનો અધિકાર છે

બાળકના ધાર્મિક શિક્ષણની બાબતમાં મોર્લીની બીજી સૂચના પણ ધ્યાનમાં રાખવા જેવી છે તે એ કે તમે જે સિદ્ધાન્તો ખોટા માનતા હો તેવા સિદ્ધાન્ત બાળકના મગજ ઉપર જાણીબૂઝીને

અને વ્યવસ્થાપૂર્વક દમાવવાનો કોઈ પણ કારણે બચાવ થઈ શકે તેમ નથી. તેમ કરવું એ તો તમારા દુશ્મનના ખેતરમાં કાંટા વાવ્યા બરોબર નહિ, પણ તમારા સૌથી અધિક મૂલ્યના અને અધિક આશા આપનારા ક્ષેત્રમા કાટા વાવ્યા બરોબર છે. ખરો રસ્તો એ છે કે આ બાબતો વિષે તમને તમારા મનમા જે સત્ય લાગતુ હોય તે જ લેશ માત્ર સંકોચ, અતિશયોક્તિ, આવેશ કે અતિવિસ્તાર વિના તેમને કહેવુ

વ્યાવહારિક શિક્ષણ

ધાર્મિક સિવાયના બીજા શિક્ષણની બાબતમાયે મૂળ સિદ્ધાન્ત તો ઉપર કહ્યો તેવા જ લાગૂ પાડવા ઘટે. આ બધા પ્રશ્નોમાં એક બાજૂએ સિદ્ધાન્ત અને બીજી બાજૂએ રૂઢિ કે આર્થિક લાભની આશા રહેલી હોય છે. આમા સિદ્ધાન્તવાદીનો માર્ગ કઠણ જ હોવાનો. એણે સમજાવટદ્વારા સામાની ભાવનાને ફેરવી પોતાનો માર્ગ કાઢવો રહ્યો, એમાં જબરદસ્તી કે પરાણે કરાવવાના પ્રયત્નો નિષ્ફળ જાય છે એટલુ જ નહિ, પણ સિદ્ધાન્ત પ્રત્યે પ્રત્યાઘાત ઉપરાવી વ્યાજ સાથે સિદ્ધાન્તભગ કરવાની વૃત્તિ પણ ઉપજાવનારા તે થાય છે બાળક ઉપર નવા વિચારો અને નવા સસ્કારોની અસર થાય જ નહિ, અને એ તો જન્મથી જ જે સસ્કારો લાવ્યુ હોય તેને જ ખીલવે એ એક છેડાની ભૂલ છે. બાળક જન્મથી કશાયે રૂઢ સસ્કારો કે સ્વભાવ-વિનાનું જ હોય છે, અને વડીલો એને જેમ ઘડે તેમ ઘડી શકાય છે એ માન્યતા બીજા છેડાની ભૂલ છે. કેટલાક બાળકોની વૃત્તિઓ જન્મથી જ સ્પષ્ટપણે ઘડાયેલી હોય છે. કેટલાંકની ઓછે થોડેઘણે જ ઘડાયેલી હોય છે. જે બાળકોને શિક્ષણથી ઘડી શકાય છે તે આ બીજાં પ્રકારનાં બાળકો. તેમના ઉપર

નવા વિચારો અને નવા સંસ્કારોની અસર થાય છે, અને તેમને બીબામાં ઢાળી શકાય છે. તે સાથે એ પણ ખરું કે એ બાળકોની ભાવનાઓનું બળ અને તેમનું જોર પહેલી પ્રકારનાં બાળકો કરતાં ઓછું હોય છે, અને એમને જૂના બીબામાં ઢાળો કે નવામાં ઢાળો એ બન્નેમાં તે સામાન્ય કોટિનાં જ રહે છે. આથી આવાં બાળકો વિચારમાં નવા સિદ્ધાન્તો સ્વીકારે અને પૂજે, છતાં આચારમાં તો જેથી ઐહિક લાભ થતો હોય તેવા જ માર્ગોને વળગે છે. પહેલા પ્રકારનાં બાળકો, એટલે કે જન્મથી જ જેની ભાવનાઓ અને રુચિઓ બળવાન હોય છે, તેમની સિદ્ધાન્ત પ્રત્યેની કે સામા પક્ષ પ્રત્યેની રુચિ ઘણી નાની ઉંમરથી જ સ્પષ્ટ માલૂમ પડી આવે છે. એમની બુદ્ધિ અને ભાવના એક જ પક્ષને સમજી શકે છે, અને કોઈ પણ દલીલથી એમને બીજા પક્ષ પર ભાવ નથી ઉપજી શકતો.

સમજુ સિદ્ધાન્તવાદીએ—અને આમાં સિદ્ધાન્તવાદી મા કે બાપને જ વધારે વિચારવાનું રહે છે—પોતાના બાળકની રુચિનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. એ પોતાના બાળકને પોતાના સિદ્ધાન્ત સમજાવવાનો અને એની ભાવનાને એ પક્ષમાં પોષવાનો પ્રયત્ન કરે; જો એ બાળકની જન્મસિદ્ધ પ્રકૃતિ એના પક્ષમાં જ બળવાન હશે તો એને કશી મુશ્કેલી નડવાની નથી; જો એની જન્મપ્રકૃતિ બળવાન-પણે વિરોધી પક્ષની હોય, તો એનું પોતાને સ્પષ્ટ દર્શન થયા બાદ એને પરાણે પોતાના સિદ્ધાન્ત પ્રમાણેનું શિક્ષણ આપવા પ્રયત્ન ન કરવો, પણ બીજા માવતરને એના શિક્ષણનો ભાર સોંપી દેવો. આ સ્પષ્ટ દર્શન કોઈવાર બાળપણમાં જ થઈ આવે, પણ મોટેભાગે ૧૨ થી ૧૬ વર્ષ દરમ્યાન થાય. આવાં બાળકો તેમજ ઉપર કહ્યાં એવાં સામાન્ય કોટિનાં બન્ને બાજૂએ ઢળી શકનારાં

બાળકોના શિક્ષણનો પ્રશ્ન જ માબાપની વચ્ચે મતભેદ હોય તો ક્લેશમય ચર્ચા નિર્માણ કરે છે, કારણ કે બન્ને પોતાની દૃષ્ટિએ બાળકનું હિત કરવા આગ્રહ રાખે છે. આ ચર્ચાનો બુદ્ધિવાદથી ભાગ્યે જ નિર્ણય લાવી શકાય છે. કારણ કે એમાં ભાવના બુદ્ધિથી પર જઈને બળ કરતી હોય છે. સાચુ પૂછતાં, દરેક બાળકનું શિક્ષણ શરૂ થાય તે પહેલાં આ બાબત માતાપિતાએ ચર્ચી લઈ તથા દરેકે પોતાની ભાવનાના બળનું માપ કાઢી લઈ, એકને કે બીજાને નમતું આપવાનો નિર્ણય કરી નાંખવો જોઈએ, અને ત્યારબાદ દરેક જણ પોતાની દૃષ્ટિ બાળકની બુદ્ધિમાં ઉતારવા ભલે પ્રયત્ન કરે, પણ બાળકની રુચિનું સ્પષ્ટ દર્શન થાય નહિ ત્યાં સુધી તે નિર્ણયને તેમણે દૃઢપણે વળગી રહેવું જોઈએ. કારણ, થોડા દિવસ એક દૃષ્ટિનું શિક્ષણ અને થોડા દિવસ બીજી દૃષ્ટિનું એ બાળકને માટે અત્યંત હાનિકારક છે એ ખ્યાલમાં રાખવું જોઈએ. જો બન્નેને સંતોષ થાય અને બાળકનું કશું નુકસાન થયા વિના પોતાની પસંદગી કરવાનું છેવટે બની આવે એવું શિક્ષણ યોજી શકાય તો તો ઉત્તમ; પણ સિદ્ધાન્ત સાથે કાંઈ પણ બાંધછોડ કર્યા વિના એ થઈ શકે એવો સંભવ નથી. જેટલે અંશે પોતાના સિદ્ધાન્ત વિરુદ્ધ બાળકનુ શિક્ષણ થતું હશે તેટલે અંશે સિદ્ધાન્તપક્ષી માવતરને તેમાં રસ લેવો કઠણ થવાનો એ દેખીતું છે; પણ એ માવતર સમજે કે બાળક અમુક બાહ્ય ઢાળામાં જ કેળવાય તે કરતાં એની સિદ્ધાન્ત પ્રત્યેની ભાવના પોષાય એ વધારે મહત્ત્વનું છે, કારણ સિદ્ધાન્ત માટે પ્રેમ બળવાન થશે તો બાળક ખોટા ઢાળામાંથી બળ કરીને નીકળી આવશે જ.

§ બીજા પ્રકરણમાં જોયા પ્રમાણે, જેમ ભ્રમ કે અસત્યના લાભો બતાવનાર પક્ષ હોય છે, તેમ કેટલાક પ્રસંગોમાં પોતાનો મત ગુપ્ત રાખવાથીયે લાભ થાય છે એવું કહેનારા પણ કેટલાક લોક

હોય છે તેઓ કહે છે કે જૂના દેવોને ફૂલની એક પાંખડી ચડાવવાથી લોકમત ઉપર અથવા સમાજના અમુક ભાગ ઉપર ઉપયોગી અસર થતી હોય, તો તે ઉત્તમ તક

મતની ગુપ્તતા ખોવા કરતા એની અસર ચાલુ રહે તે માટે થોડો સત્યાગ્રહત્યાગ કરવામા શુ ખોટુ ? यद्यपि सत्य लोकविरुद्ध नाऽऽकरणीय नाऽऽचरणीयम् ।[1] એ કહેવત આના સમર્થનમા વારવાર ટાકવામા આવે છે

પણ આ દલીલ બરાબર નથી કારણ કે, માણસે જે વિષયમા ખૂબ વિચારીને નિશ્ચિતપણે સિદ્ધાન્તો બાધ્યા હોય, અને તેનુ મહત્ત્વ માન્યુ હોય, તે વિષયમા જે વિચાર જૂઠા લાગતા હોય તેની સામે થવા કરતા બીજી કઈ રીતે તે ઉપયોગી અસર કરી શકવાનો હતો ? સાચી રીતે હોય કે ભૂલથી હોય, પણ જો માણસને દૃઢતાપૂર્વક એમ લાગ્યુ હોય કે મનુષ્યસમાજ પોતાની કલ્પના અને લાગણીની માગમા સારી શક્તિઓને કેવળ સ્વપ્નો જોવા અને ભ્રમો પોષવામા જ ખર્ચી નાખે છે, અને તેને લીધે તેઓ સમાજને વિશેષ જ્ઞાની અને સુખી કરવાની તકને અમર્યાદ કાળ માટે અળગી ગણે છે, તો તે માણસની તે વિચારોને પ્રગટ કરવાની કેટલી ફરજ છે, તેની આગળ સત્યને એમ પ્રગટ કરવાથી એ વિજ્ઞાનશાસ્ત્રની, કે માનસશાસ્ત્રની કે ઇતિહાસની કેટલીક વાતો કહી શકાને નહિ એ

૧. 'સાચુ હોય તોય, જો તે લોકવિરુદ્ધ હોય તો તે કરવુ નહિ અને આચરવુ નહિ ' આ શિખામણનો સાચો પ્રયોગ એટલા જ ક્ષેત્રમા કરવાનો છે - જે કર્મ, માણસનુ હૃદય પવિત્ર ન હોય તો, નૈતિક દોષ ઉત્પન્ન કરે એવુ સભાય, તે કર્મ પવિત્ર માણસે પણ ન જ કરવુ ' જેમકે, પરસ્ત્રી સાથે એકાન્તવાસ.

વાતની કંઈ જ કિંમત નથી જો પ્રતિષ્ઠા ખોવાના ભયથી એ એમ કરે તો એણે વિચાર કરવો જોઈએ કે જે

અપ્રતિષ્ઠાનો ડર પ્રતિષ્ઠા માત્ર ગૌણ વિષયમાં જ વાપરવાની હોય અને જે વધારે મહત્ત્વની વસ્તુને ભોગે જ મળી શકતી હોય, તે પ્રતિષ્ઠામાં કશો લાભ નથી, કશો પ્રામાણિક આનંદ નથી ખરી રીતે જગતનું વધારેમાં વધારે કલ્યાણ જેમણે કર્યું છે તેવા માણસોએ પ્રતિષ્ઠાની ભાગ્યે જ કદી અપેક્ષા રાખી છે તેમણે માત્ર સત્ય જ્ઞાનની જ અપેક્ષા રાખી છે અને પ્રતિષ્ઠાને દૈવાધીન રાખી છે જેઓ જગતની ગમે તે રીતે વાહવાહ મેળવવાને માટે પોતાનું નીતિબળ તજવાનો, અને જગતની અપકીર્તિ અથવા નિંદાને—હૃદયનું સત્ય સુકાઈ જાય કે આત્માની જ્યોત ઝાંખી પડે તે કરતાં—વધારે અનિષ્ટ સમજવાનો ઉપદેશ આપે, તેઓની ક્ષુદ્ર શિખામણ ન સાંભળતાં માણસે પોતાના જીવનમાં અને પોતાની વાણીમાં સત્ય અને શુદ્ધ સત્ય જ પ્રગટ થતું રહે એટલી જ ચિંતા રાખી પોતાને જે અલ્પ જીવન ગાળવાનું હોય તે તદ્દન નિર્ભયતાથી પૂરું કરવું ઘટે, અને એમ કરવા જતાં પોતાને વિષે અથવા પોતાના જીવન વિષે લોક જે બોલતા હોય તેની લેશમાત્ર પરવા ન કરવી ઘટે

આ વિષયમાં કેટલાક આર્ય સંતોના વચનો ટાંકવા અયોગ્ય સ્થાને અભિપ્રાય નહિ થાય

"मात छाडे, तात छोडे, छोडे सगे साँई
छाड दीनी कुलकी लाज, क्या करेगा कोई?" ॥[1]

*

[1] મીરાબાઈ

" कोणी काय म्हणो या साठीं। बळकट प्रेम असावें गाठीं।
निंदास्तुति वरी लाठी। मी-तु हरा रे॥ "१

*

" काय माझे नेती वाईट म्हणोन । करूं समाधान कशा साठीं ॥
काय मज लोक नेती परलोका। जातां कोणा एका निवारेल ॥
न म्हणे कोणासि उत्तम वाईट। सुखें माझी कूट खावो मागें ॥
सर्व माझा भार असे पांडुरंगा। काय माझें जगा सवें काज ॥
तुका म्हणे माझें सर्व हि साधन । नाम संकीर्तन विठोबाचें ॥"२

*

" कासयाचा बाध एकाच्या निरोपें ।
काय व्हावें कोपें जगाचिया॥
तुका म्हणे येथें खऱ्याचा विकरा ।
न सरती येरा खोटया परी ॥ "३

*

१. જેના મનમાં આવે તે ભલે ગમે તે બોલે; પોતાના હૃદયમાં બળવાન પ્રેમની ગાંઠ બાંધવી, નિંદા અને સ્તુતિ પર લાકડી મારવી, અને હું-તુંનો નાશ કરવો.
(શિવદિન)

૨. મને કોઈ ખરાબ કહેશે તેથી મારું શું લઈ જવાના છે? શા માટે હું કોઈનું (ખોટું) સમાધાન કરું? શું લોકો મને પરલોક પહોંચાડવાના છે? અથવા મને જતા એમાંનો એક પણ જણ અટકાવી શકવાનો છે? હું કોઈને (ખોટી રીતે) વખાણવાનો નથી, કે વખોડવાનો નથી, ભલે મારી પાછળ તેઓ મારી વાતો કર્યા કરે. મારો બધો ભાર પંઢરપુર ઉપર છે, જગત સાથે મારે શું પ્રયોજન છે? તુકારામ કહે છે કે મારું સર્વ સાધન વિઠોબાનું નામસંકીર્તન જ છે.

૩. એક રત્ન આપે તેથી શું નુકસાન છે? (?) અને જગતનો કોપ થાય તોયે શું થવાનું છે? તુકારામ કહે છે અહીં તો સાચનો વકરો છે, અહીં જૂઠું ચાલતું નથી.

" सत्यअसत्यासी मन केलें ग्वाही ।
मानीयेलें नाहीं बहु मत ॥ "[1]

§ હાલમાં ચાલતા હિંદુ-મુસલમાન ઝગડાઓમાં આર્યસમાજી, સનાતની તેમજ મુસલમાન નેતાઓના ઉપર કહ્યા તેવા પ્રતિષ્ઠા જાળવવા માટેના સત્યાગ્રહ-ત્યાગ માટે ખેદ થયા વિના રહેતો નથી.

હિંદુ-મુસલમાન આગેવાનો

ધર્મ જો હૃદયની પ્રતીતિ અને સત્યની ખોળનો એક વિષય હોય તો દેખીતુ છે કે એ મુમુક્ષુએ પોતે પસંદ કરવાની વસ્તુ છે. એમા ભય, લૌલ્ય કે વ્યાવહારિક સ્વાર્થોને સ્થાન ન હોય. પરંતુ, હિંદુ તેમજ મુસલમાન નેતાઓ, પોતાના સાચા કે ખોટા રાજકારણના વિચારોને સિદ્ધ કરવા ધર્મને પોતાનું મ્હોરું બનાવી રહ્યા છે; જેને તેઓ પોતાના સ્વતંત્ર અભિપ્રાયમાં અજ્ઞાન, વહેમ કે અતાત્ત્વિક બાબતો માને છે, તેને જ અજ્ઞાન પ્રજાને ઉશ્કેરવા મહત્ત્વની કહી વર્ણવે છે. જે ઝગડા ધર્મના ઉદાર વિચારો ફેલાવવાથી સહેજે શમી શકે, તેને આર્ય અને અરબ્બી સંસ્કૃતિ (!) ના તાત્ત્વિક વિરોધનુ સ્વરૂપ આપી કાયમ રાખવા પ્રયત્ન કરે છે, અને માનવમાનવ વચ્ચે વેર વધારવાનો જ ધંધો માંડી બેઠેલા જણાય છે.

પોતાને એક સત્ય પ્રાપ્ત થયુ છે, મનુષ્યજીવનને સાર્થક, સફળ, સુખી અને શાંત કરે એવું કોઈક દર્શન પોતાને સ્ફુર્યું છે, 'મારું શું થશે?' એવી ચિંતા કરનાર વ્યાકુળ ભક્ત કે સત્યશોધકમાં નવું ચેતન, નવી આશા પ્રગટાવનાર કાંઈક દિવ્ય ઔષધ

૧. સત્ય અને અસત્યની બાબતમાં મેં મનને જ સાક્ષી કર્યું છે; બહુમત માન્યો નથી. તુકારામ

પોતાને મળ્યુ છે, એ નિષ્ઠાથી તેમા પોતાના સર્વ માનવબધુઓને ભાગીદાર કરવાની પ્રેમની–કરુણાની વૃત્તિથી કોઈ ધર્મપ્રચાર કરવા પ્રેરાય તો તે અતિશય સ્વાભાવિક અને યોગ્ય પ્રવૃત્તિ ગણાય એના પ્રચારકના મતો સાથે આપણે એ-મત થઈ ન શકીએ, તોયે એના આશયો તથા શ્રદ્ધા માટે તેને માટે આદર ઉત્પન્ન થયા વિના ન રહે એ ધર્મપ્રચારકના મનમા રાજકીય બળ વધારવાનો, કે સખ્યાથી કે જબરદસ્તીથી પોતાના સઘને બળવાન કરવાનો હેતુ અત્યત ક્ષુદ્ર લાગે એવુ એનાથી થઈ જ ન શકે

પોતાને 'અજ્ઞાનમા પડેલા લાગતા' માનવબધુઓ પ્રત્યે એવી પ્રેમ કે કરુણાની વૃત્તિથી આજે હિંદુ કે મુસલમાન ધર્મની દીક્ષા આપવાનો પ્રયત્ન ચાલે છે એમ કોણ કહી શકે એમ છે? ગમે તે રીતે હિંદુનો મુસલમાન કે મુસલમાનનો હિંદુ કરી શકાય—એવી તે તે ધર્મોની શાસ્ત્રાજ્ઞા હોય તોયે તે નીતિવિરુદ્ધ છે, આદર આપવા યોગ્ય નથી—એમ કહેવાને નથી હિંદુ કે નથી મુસલમાન આગેવાનો તૈયાર ધર્મપ્રચારની પાછળ જે વૃત્તિની આવશ્યકતા છે તે બાબત તેઓ સૌ મૌન રાખીને જ રહે છે, અને ધર્મપ્રચારને નામે સત્યનુ નીતિનુ, ન્યાયનુ અને માનવમૈત્રીનુ નુકસાન કરી રહ્યા છે

ધર્માંતર, ગોવધ, વાજાં, ધર્મસ્થાનોનુ ખૂન વગેરે કેટલાક હિંદુ-મુસલમાન વચ્ચે ઝગડા ઉત્પન્ન કરનારા પ્રશ્નોની બાબતમા એક વાત સ્પષ્ટપણે આગેવાનોએ સમજવી જોઈએ તે એ કે આવી બાબતોમા જે લોકો ધર્મને નામે ઝગડા કરે છે કે કરાવે છે તેઓ શાસ્ત્રના ખોટા અર્થ કરે છે, સાચા અર્થ તો આવા આવા છે એટલુ જ કહી તેઓ બેસી રહે એ પૂરતુ નથી એમણે પોતાના સ્વધર્મીઓને એમ પણ સ્પષ્ટપણે કહેવુ ઘટે છે કે આ બાબતમા જેવા અર્થો ઝગડો

કરાવનારાઓ તરફથી લોકોને સમજાવવામાં આવે છે તેવી જ આજ્ઞાઓ હિંદુ કે મુસલમાન શાસ્ત્રોમાંથી નીકળતી હોય તો તે આજ્ઞાઓ તિલાંજલિ આપવા જેવી છે, અને એવી શાસ્ત્રાજ્ઞા માનીને જ જો હિંદુ કે મુસલમાન ધર્મ પાળી શકાતો હોય તો તેમને પણ તેમના સ્વધર્મીઓએ હિંદુ કે મુસલમાન મરી ગયેલા સમજવા આ રીતે સ્પષ્ટપણે મત પ્રગટ ન કર્યાથી એક મહત્ત્વના વિષયમાં સત્યાગ્રહનો અવિરત ત્યાગ થાય છે અને દેશમાં કોમી ઝગડાઓનો જે અગ્નિ વારંવાર સળગી ઊઠે છે તેનું આ વૃત્તિ પણ એક કારણ છે

આમ સ્પષ્ટપણે કહેવાથી વિરોધીઓને હાથે નુકસાન થાય એ શક્ય છે પણ આગેવાનોએ એની પરવા કરવી યોગ્ય નથી

૬ હિંદુ તથા મુસલમાન ધર્મની જે માન્યતાઓ એકબીજાથી ઊલટી હોય, જે માન્યતાઓ એકમાં પુણ્યરૂપ અને બીજામાં પાપરૂપ મનાયેલી હોય, તેવી માન્યતાઓ

વિરોધી માન્યતાઓનું શોધન

સાચવવાની દરેકને સ્વતંત્રતા છે એટલી જ વાત સ્વીકારવામાં પરમતસહિષ્ણુતાનો એક અંશ રહ્યો છે અને તેટલા પૂરતો એ પ્રયત્ન ઠીક છે પણ એથી બે કોમ વચ્ચેના એ ચોકો કાયડો ઉકલે એમ મને લાગતું નથી એવી વિરોધી માન્યતાઓની જોડીમાંથી બેઉ સાચી ન હોઈ શકે, કાં તો એક ખોટી જ હોય અને બીજી જ સાચી હોય, અથવા બેય ખોટી કે અધૂરી હોય, અને સત્ય કોઈ ત્રીજી જ દૃષ્ટિ સ્વીકારવામાં હોય આથી દરેક માન્યતામાં કેટલું સત્ય છે તેનો સ્વબુદ્ધિથી ધાર્મિક વૃત્તિથી અને ગાંભીર્યથી નિર્ણય કરવાની જવાબદારી ઉપાડવા જ્યાં સુધી ધર્મ સત્ય અને માણસાઈને જ

પૂજનારા હિંદુ તેમજ મુસલમાન આગેવાનો તૈયાર ન થાય, અને બન્ને ધર્મના અનુયાયીઓની તે નિર્ગુણ મુજબ માન્યતા ફેરવવા પ્રયત્ન ન થાય, ત્યાં સુધી આ ઝગડાઓનો અંત આવવો કઠણ લાગે છે. ત્યાં સુધી બન્ને વચ્ચે મેળ રખાવવાના અર્થે ડગરો કે સુલેહનામાઓ ઉપરછલ્લા પ્રયત્નો જ રહેવાના, અને પોલીસની વ્યવસ્થા છતાં એનો ભંગ થવાની સદૈવ ધાસ્તી રહેવાની. કારણ, વિરોધી માન્યતા વિરોધી માનસને જ નિર્માણ કરી શકે, અને માનસના ભેદમાં જ કહેવાતી 'સંસ્કૃતિ'નો, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે પ્રકૃતિ અથવા સ્વભાવનો ભેદ નિર્માણ થાય છે. વિરોધી માનસો વચ્ચે ક્યારેક પણ કલહ ઉત્પન્ન થયા વિના રહે જ નહિ. બે કોમોનું માનસ એક કરવાનો, અને સત્યને શોધવાનો કહો, કે પરમેશ્વરને ભજવાનો કહો. કોઈ એક જ ન હોય તોયે અવિરોધી માર્ગો શોધવાના પ્રયત્નમાંથી જ બન્નેનું શ્રેય સાધી શકાશે.

એવા પ્રયત્નની આવશ્યકતા સમજનાર કેટલાક મતોના ઉદ્ગાર સંતોના ઉદ્ગાર   ટાંકી આ પ્રકરણ પૂરું કરું છું.

तुसीं इल्म किताबाँ पढदेहो, केहे उलटे मा'न करदेहो ।
बेमूजब ऐंवे लढदेहो, केहा उल्टा वेद पढाया है ?[1] ॥

दुई दूर करो कोई सोर नहीं, हिंदु तुरक कोइ होर नहीं ।
सब साधु लखो कोइ चोर नहीं, घटघटमें आप समाया है ॥

ना मैं मुल्ला ना मैं काजी ना मैं सुन्नी ना मैं हाजी ।
बुल्लेशाह नाल लाई बाजी अनहद सबद बनाया है ॥[1]

૧. તમે શાસ્ત્રો અને પોથીઓ ભણો છો, પણ એવા ઊલટા અર્થો કરો

ना खुदा मसीते लभदा, ना खुदा खाना कावे ।
ना खुदा कुरान कितेबाँ, ना खुदा नमाजे ॥

ना खुदा मैं तीरथ दिट्ठा, ऐवें पैंडे झागे ।
बुल्लाशाह जद मुरशिद मिल गया, टूटे सब्ब तगादे ॥[१]

मग पूछत हैं परतीत नहीं, नादी वादी झगडा ठानें ।
मुक्ता जुक्ता नहीं राह लहै, नहीं साध असाधकूँ जानत हैं ॥

देवल जाहीं, मस्जिद माहीं, साहिब का सिरजा मानत हैं ।
पंडित काजी डोवी वाजी, नहीं नीर खीर कूँ छानत हैं ॥

છો? મુજબ (= કારણ?) વિના વ્યર્થ લડો છો! આવા ઊલટા વેદ તમને કોણે ભણાવ્યા છે? ભેદને દૂર કરો, ઝગડાનું કાંઈ કારણ નથી. હિંદુ અને તુર્ક (= મુસલમાન) જુદા નથી. સર્વને સાધુ સમજો, કોઈ ચોર નથી. ઘટઘટમાં આપ જ સમાયેલો છે હું તો મુલ્લાયે નથી, કે કાજીયે નથી; સુન્નીયે નથી, અને હાજીયે નથી બુલ્લાશાહે તો હૃદયનું વાજિંત્ર ચટાવીને (?) અનાહત શબ્દ વગાડ્યો છે.

૧. મને ખુદા મસ્જિદમાંયે ન મળ્યો અને કાબામાંયે ન મળ્યો, મેં એને કુરાનકિતાબોમાંયે ન મેળવ્યો, અને નમાજમાંયે નહિ. વળી ખુદાને મેં તીર્થમાંયે દીઠો નહિ, અને મેં વ્યર્થ જ પગ દૂખવ્યા. (?) બુલ્લાશાહ કહે છે કે જ્યારે સદ્ગુરુ મળ્યા, ત્યારે બધી ઉઘરાણીઓ બંધ થઈ (=બધી ખટપટ મટી ગઈ) (ઇ. સ. ૧૭૬૦ થી ૧૮૧૦ દરમ્યાનનો પંજાબનો એક ફકીર)

चेतन का गल काटत हैं, घर पत्थर पाहन मानत हैं।
कहे दास गरीब निरास चले, धिक्कार जन्म नर लानत है॥[1]

१ કાજી અને પંડિત ઝગડા કરી પૂછે છે, પણ નિશ્ચય થતો નથી. મુક્તિ કે યુક્તિ (યોગ)નો માર્ગ લેતા નથી, સાચુઅસાચુને જાણતા નથી. દેવળમાં જાય છે અને મસ્જિદમાં જાય છે, અને ત્યાં ઈશ્વરના સર્જેલાને કાપે છે. પંડિતો અને કાજીઓએ બધી બાજી ડુબાડી દીધી છે; તેઓ નીરક્ષીરનો વિવેક કરતા નથી. ચૈતન્યનું ગળુ કાપે છે, અને પથ્થર તથા પાષાણને માને છે. ગરીબદાસ કહે છે અંતે તેઓ નિરાશ થઈને જાય છે. એમના જીવતરને ધિક્કાર અને લ્યાનત છે. (સન ૧૭૭૪ થી ૧૮૩૫ દરમ્યાનમાં એક કબીર શિષ્ય. ત્રણે ઉતારા सतवाणी भा. २, अल्लाहाबादमांथी લીધા છે.)

પ્રકરણ ૫ મું

સત્યવર્તન અને સત્યપ્રચાર

હવે પોતાના મતોને વ્યવહારમાં મૂકવાનો અને સમાજ પાસે મુકાવવા પ્રયત્ન કરવાનો પ્રશ્ન વિચારીએ.[1]

સત્યવર્તનની ફરજ

તેમાં પહેલાં પોતાના મત પ્રમાણે વર્તવાની ફરજનો વિચાર કરીએ. સત્યનિશ્ચય અને સત્યપ્રકાશન કરતાં સત્યવર્તનની ફરજ ઉપર હજુ વધારે મર્યાદાઓ હોય એ દેખીતું છે. કારણ, એમાં આપણા વર્તનની બીજાનાં જીવન ઉપર શું અસર થશે એ જોવાની ફરજ ઊભી થાય છે, અને તેથી પોતાના મત પ્રમાણે વર્તવાની પદ્ધતિ, વેળા વગેરેનો વિચાર કરવાની જરૂર રહે છે. છતાં,

૧. શા કારણસર તે હું સમજી શક્યો નથી, પણ મોર્લીએ પોતાના મતોનો સમાજ પાસે અમલ કરાવવાનો વિષય પહેલો વિચાર્યો છે, અને પોતે અમલ કરવાનો બીજો. મને આ રીત ઊલટી લાગી છે, તેથી મેં એ ક્રમ બદલ્યો છે.

પોતાનો જીવનક્રમ ઘડવાની બાબતમાં જો કોઈ માણસને ચાલુ આદર્શ અને પોતાના આદર્શ વચ્ચે મહત્ત્વનો ભેદ લાગતો હોય, અને પોતાનો જીવનનો અખતરો સુંદર રીતે અજમાવી શકાશે, તથા ઘણા માણસોને તે રીતે વર્તતાં કેળવી શકાય તો માનવજાતિનો કેટલોક ભાગ તો વધારે ઊંચા પ્રકારનું જીવન ગાળી શકશે, એમ તેને લાગતુ હોય તો થોડા કાળ માટે તેને સમાજનિંદાની સજા વહોરી લેવી પડશે એ ધાસ્તીથી એવી મૂલ્યવાન અને ઉદાત્ત આશાઓ ત્યજવી એ તો પેટની ખાતર પોતાનુ સત્ત્વ વેચવા બરાબર છે. સમાજની ચડતી માત્ર તેનાં નીતિસૂત્રો સુધરવાથી કે ઉન્નત થવાથી જ થઈ શકતી નથી; પણ નૈતિક પુરુષાર્થ જાગ્રત થવાનીયે જરૂર રહે છે. કોઈ પ્રજાની નૈતિક અવનતિ થવાનું તાત્કાલિક કારણ તેનામાથી નૈતિક પુરુષાર્થ ઘટી ગયેલો હોય છે તે હોય છે તથા તેના નૈતિક સદસદ્‌વિવેકનો નાશ થયેલો હોય છે તે હોય છે, તેના નીતિના સિદ્ધાન્તની અવનતિનો નહિ. મુસલમાનો પૂર્વમાં અને સ્પેનમાં ખ્રિસ્તીઓ સામે ફત્તેહમંદ થયા તે તેમનું કર્તવ્યશાસ્ત્ર વધારે ઉન્નત અથવા વધારે વ્યાપક હતું તેથી નહિ, પણ કર્તવ્ય અથવા ધર્મ માટે તેમનો આદર વધારે પુરુષાર્થી અને તેજસ્વી હતો તેથી.

નૈતિક પુરુષાર્થનું મહત્ત્વ

નૈતિક પુરુષાર્થ અથવા તેજના આવા અતિમહત્ત્વને લીધે, પ્રજામાંથી બળાત્કારે એને દાબી દેવાના પ્રયત્નો એ પ્રજાની ચડતીને અત્યંત વિઘ્નરૂપ છે એ બહુ સમજાવવું પડે એમ નથી. આપણા દેશમાં એનો પ્રયોગ સેંકડો વર્ષોથી થતો આવ્યો છે, અને આપણો દેશ એનાં પરિણામ ભોગવી રહ્યો છે. આથી, કોઈ માણસ પોતાના સિદ્ધાન્ત પ્રમાણે પોતાનું જીવન ઘડવા પ્રયત્ન

તેને દાબી દેવામાં જોખમ

કરે તો, તેમ કરવામા એ અચૂક ભૂલ કરતો હોય અને એનો દાખલો પ્રજાને નુકસાનકારક છે એમ ઘણા લોકોનો મત હોય તોયે, જ્યા સુધી એનો પ્રયત્ન કેવળ પોતાના જીવનપૂરતો જ મર્યાદિત રહે ત્યા સુધી એને એમ કરતા અટકાવવા માટે કોઈ પણ પ્રકારના બળનો ઉપયોગ કરવો યોગ્ય નથી એમ મોર્લી ભારપૂર્વક કહે છે જેને પોતાના સિદ્ધાન્તો સાચા જ છે એમ પાકે પાયે ખાતરી હોય, તેને સામ ઉપાયો ઉપર જ આધાર રાખવો ઘટે બળાત્કારના ઉપાયો સમાજનુ નૈતિક તેજ ઓછુ કરે છે અને દંભને પોષે છે[1]

સ્વસ્પર્શી વર્તન—મોર્લીનો મત

§ જો કોઈ માણસની નવીનતા કેવળ પોતાપૂરતા વર્તનની મર્યાદામા જ રહે તો તેને તેનો અમલ કરવા દેવાની સ્વતત્રતા હોવી જોઈએ એમ મોર્લીએ નિયમ તારવ્યો છે સારી પેઠે ઉન્નત થયેલા અને નીરોગી સમાજમા પોતાનુ રક્ષણ કરવાની પૂરતી શક્તિ હોય છે, અને તેથી એવા સમાજમા આવી સ્વતત્રતાનો ઉપયોગ ન કરનાર તેમજ એવો ઉપયોગ કરનારને

૧ લોર્ડ મોર્લીને—પોતાની હિંદી પ્રધાન તરીકેની કારકિર્દી દરમ્યાન—કા તો આ વિચારોનુ વિસ્મરણ થયુ, અથવા એનુ કાંઈ ચાલ્યુ નહિ તેથી, અથવા હિંદી પ્રજા પ્રત્યે પૂરતો સદ્ભાવ નહિ હોય તેથી, એના સમયમા, એના આવા વિચારો હોવા છતા, હિંદી પ્રજાનુ નૈતિક તેજ હણી લેવા માટે ઇરાદાપૂર્વક પ્રયત્નો થયા હતા

કમનસીબે આપણો દેશ દરેક વિજયી પ્રજાએ દેશની પ્રજાનુ નૈતિક તેજ હણવા માટે લીધેલા ઉપાયોની જીવતીજાગતી નોંધ છે આપણા અસ્પૃશ્યો, આપણી રાનીપરજો, બ્રાહ્મણેતરો, બ્રાહ્મણો તેમજ મુસલમાનો જેમજેમ બીજાઓથી હણાતા ગયા, તેમતેમ તેઓ પાછા માથુ ઊંચુ કરી જ ન શકે એવી નીતિ તેમને વશ કરનારા તરફથી તેમના પ્રત્યે ચલાવાઈ, અને આજ સુધી એ જ નીતિનો અમલ ચાલુ રહ્યો છે

બળાત્કારથી દાબી દેવા મથનાર બન્ને નકામા જ ભયભીત રહે છે એમ મોર્લી માને છે કેટલી હદમા નના વિચાર સમાજને લાભકારક થશે કે હાનિકારક તે એ સમાજની નીતિની ભાવના કે બુદ્ધિના વિકાસ પર જ આધાર રાખતી નથી કારણ કે સમાજની પ્રવૃત્તિને પ્રેરનાર માત્ર એ એ જ બળો હોતા નથી, પણ તેની રાજકીય અને આર્થિક સ્થિતિ પણ હોય છે કેવળ નીતિના વિચારો રાજકીય અને આર્થિક પરિસ્થિતિને ઊંચી વાળવાને અસમર્થ નીવડે છે એમ ઇતિહાસમાથી જોઈ શકાય માટે જ્યા સુધી રાજકીય અને આર્થિક પરિસ્થિતિ અમુક સુધારાને અનુકૂળ ન હોય ત્યા સુધી નૈતિક કે તાત્ત્વિક દૃષ્ટિએ એ ગમે તેટલો મહત્ત્વનો લાગતો હોય, તોપણ પ્રજામા એ બહુ પ્રવેશ કરી શકશે નહિ અને ગણીગાંઠી વ્યક્તિઓ જ તેનો અમલ કરશે આવી વ્યક્તિઓને પોતાપૂરતો પોતાના જીવનમા એના સુધારાનો અમલ કરવા દેવામા સમાજને કશુ નુકસાન નથી ઊલટુ, જો કાઈ થાય તો લાભ જ થાય

આથી, મોર્લીની સલાહ એવી છે કે સુધારકે માથે લીધેલુ કાર્ય ખતથી અને પાકે પાયે કર્યે જવુ, અને જૂના વિચારના માણસોએ કોઈ પણ નીરોગી સમાજમા આત્મરક્ષણનો ગુણ છે એવી શ્રદ્ધા રાખવી. જૂના માર્ગીની મોટી ભૂલ એ હોય છે કે તે એમ માની લે છે કે સામાન્ય રીતે માણસો પોતાના આવેશથી જ દોરાતા હોય છે, પણ હિતબુદ્ધિથી દોરાતા નથી, એટલુ જ નહિ પણ, વળી, એમના આવેશ ઘણુખરુ સ્વાર્થી અને નુકસાનકારક જ હોય છે, અને જે યોજના સાથે એમને સીધો સંબધ હોય તેમાયે તેઓ પોતાનુ હિત વિચારવાને ભાગ્યે જ શક્તિમાન હોય છે આ વિચારસરણી મોર્લીના મત પ્રમાણે ભૂલભરેલી છે.

૬ મોર્લીના આ વિચારો મોર્લીએ સ્વીકારેલા મિલના 'સ્વતંત્રતાના સિદ્ધાન્ત' પરથી નીકળ્યા છે. મિલનો સિદ્ધાન્ત જો બરાબર હોય તો કદાચ મોર્લીનો મત બરાબર ગણાય. પણ જો એ સિદ્ધાન્તમાં જ ભૂલ હોય તો મોર્લીના વિચારોમાંયે દોષ આવવાનો. આથી, આપણે મિલનો સ્વતંત્રતાનો સિદ્ધાન્ત જરા તપાસવાની જરૂર છે. મોર્લીની પોતાના પુસ્તકની આગલી આવૃત્તિઓમાં પુરવણીરૂપે એ સિદ્ધાન્તની એણે વિસ્તારપૂર્વક સમજૂતી આપી છે.

મિલનો સ્વતંત્રતાનો સિદ્ધાન્ત

મિલ કહે છે કે માણસનાં કાર્યો અને વિચારોના 'સ્વસ્પર્શી', અથવા પોતાની જાતપૂરતાં મર્યાદિત, અને 'પરસ્પર્શી' અથવા બીજાઓ ઉપર પણ અસર પહોંચાડનારાં એવા બે ભાગ પાડી શકાય. આ વિભાગ અશાસ્ત્રીય જ નહિ, પણ નૈતિક દૃષ્ટિએ પણ સમાજને હાનિકારક છે, કારણ કે દરેક કાર્ય વ્યક્તિસ્પર્શી અને સમાજસ્પર્શી એવા બન્ને અંશોવાળું હોય છે—એવો આ વિભાગ ઉપર આક્ષેપ મૂકવામાં આવ્યો છે. મોર્લીનો આ ઉપર એટલો જ જવાબ છે કે 'આ વિભાગો વ્યવહારદૃષ્ટિએ ઉપયોગી છે. આપણે એવા વિભાગને ખ્યાલમાં લાવી શકીએ એમ છીએ. સ્થૂળપણે આમ કહેવું ઠીક છે. પણ જો વિભાગની પદ્ધતિ સદોષ હોય તેના ઉપર રાજકારણનો કે નીતિશાસ્ત્રનો સિદ્ધાન્ત રચવો એ સયુક્તિક લાગતું નથી. વળી, એ વિભાગપદ્ધતિ નૈતિક દૃષ્ટિએ સમાજને નુકસાનકારક છે એ આક્ષેપ સામે મોર્લીનો કશો જવાબ નથી.

બે પ્રકારનાં કાર્યો

§ મોર્લીએ બીજા પણ બે સિદ્ધાન્તો માની લીધા છે, અને તેને લીધે એને ઉપરના વિભાગો આવશ્યક લાગ્યા છે: (૧) માણસ બીજાના હિત પર દૃષ્ટિ રાખીને વર્તે છે, તેના કરતાં પોતાના હિત પર દૃષ્ટિ રાખીને, પણ સમાજના નિયમોને વશ રહીને વર્તે છે, તો વધારે સુખ મેળવી શકે છે; અને (૨) માણસોનો મોટો ભાગ પોતાનું નીતિનું ધોરણ, કોઈ અતિ ઉદાર સ્થાયી સિદ્ધાન્તને અનુસરીને, અને નહિ કે દરેક પ્રસંગે જે તાત્કાલિક ઉપયોગનુ લાગે તેવા સિદ્ધાન્તને આધારે અમલમાં આણે છે.

માનવવર્તનના સિદ્ધાન્તો

મોર્લીએ માની લીધેલા આ સિદ્ધાન્તો વિવાદાસ્પદ છે. બીજે ઠેકાણે આ પુસ્તકમાં જ મોર્લીએ એથી ઊલટા સિદ્ધાન્તો સાચા હોય તેમ દલીલ કરી છે. શરૂઆતમાં જ મોર્લીએ શ્રેય અને પ્રેય વચ્ચે ભેદ દેખાડીને કહ્યું છે કે લોકોની અભિરુચિ શ્રેય કરતાં પ્રેય પ્રત્યે વધારે હોય છે, અને એ મનોદશા માટે પોતે ખેદ દેખાડ્યો છે; એટલે કે ઉપર પહેલા સિદ્ધાન્તમાં જે કહ્યું છે તેથી ઊલટું જ કહ્યું છે. તેમજ, સત્યાગ્રહીએ 'ઘણા'ના મતની દરકાર ન કરતાં સત્યને જ અનુસરવું જોઈએ, એના સમર્થનમાં દલીલ કરી છે કે 'ઘણાઓ'ના જીવનની, તેમના ચર્ચાના વિષયોની અને તેમના આદર્શોની ક્ષુદ્રતાને વિચારીએ, તો તેમના મતની લેશ પણ પરવા કરવી ઘટતી નથી. આ દલીલ ઉપરના બીજા સિદ્ધાન્તથી ઊલટી જ છે.

વિચાર કરતાં જણાશે કે ઉપરના સિદ્ધાન્તોથી ઊલટા નિયમો વધારે સાચા છે. જે માણસ બીજાનું હિત લક્ષ્યમાં રાખીને વર્તે

છે તે, સમાજના નિયમોને વશ રહ્યાં છતાં પોતાનું જ હિત ધ્યાનમાં રાખીને વર્તનારા કરતાં વધારે સુખ અનુભવે છે. તે જ પ્રમાણે, ઘણાખરા લોકો પોતાનું નીતિનું ધોરણ કોઈ અતિ ઉદાર, સ્થાયી સિદ્ધાન્તને અનુસરીને નહિ, પણ,

ઊલટા સિદ્ધાન્તો

સાધારણ રીતે, કાં તો દરેક પ્રસંગે જે તાત્કાલિક ઉપયોગનું લાગે તેને, અથવા તો મુગ્ધભાવે રૂઢિ કે કાયદાને અનુસરીને વર્તે છે.

મિલ અને મોર્લી બન્ને વ્યક્તિને જેમ બને તેમ વધારે સ્વતંત્રતા આપવા ચાહે છે. કારણ, 'ઘણા' ભેગા થવાથી વિવેક વધે છે એમ તેઓ માનતા નથી. 'ધાડાં-

બહુમતી વિષે અશ્રદ્ધા

શાહીના દોર છૂટા મૂકવામાં આવે તો અસામાન્ય પુરુષોની ઉદાર આશાઓ અને વિચારસૃષ્ટિઓ ધૂળમાં મળી જાય.'

'ઘણા'ઓના હાથમાં સત્તા આપવા કરતાં એકાદ ડાહ્યા 'ઉદ્ધારક'ના હાથમાં તેને સરમુખત્યાર (ડિક્ટેટર) કરી પૂર્ણ સત્તા સોંપવામાં આવે તો જનકલ્યાણ વધારે

પ્રજાનો ઉદ્ધારક સરમુખત્યાર

સારી રીતે સાધી શકાય એમ તેમને લાગે છે. આવા ઉદ્ધારક પાકી શકે તે માટે વ્યક્તિ-સ્વાતંત્ર્યની માત્રા જેમ બને તેમ વધારે રાખવી જોઈએ. આ વિચારથી જ બન્નેએ કાર્યો અને વિચારોના 'સ્વસ્પર્શી' અને 'પરસ્પર્શી' એવા વિભાગો કર્યા છે.

૬ મિલ અને મોર્લીનો આ સ્વતન્ત્રતાનો સિદ્ધાન્ત પૂરેપૂરો સ્વીકારી શકાય એવો નથી. 'સ્વસ્પર્શી' કાર્યો અને વિચારો

માટેયે વ્યક્તિને પૂર્ણ સ્વતંત્રતા આપવાથી સમાજની નીતિ જોખમમાં આવી શકે છે. જેઓ સતતિનિયમનના ઉપાયોને અનીતિમય માને છે, તેમની દૃષ્ટિએ સંતતિનિયમનની હિલચાલ આનું ઉદાહરણ થઈ શકે. માણસ કોઈ નવા પ્રકારનું કાર્ય કરે અથવા મત બાંધે ત્યારે તે શરૂઆતમાં ભલે 'સ્વસ્પર્શી' જ છે એમ લાગે, છતાં એનું ધ્યેય તો એને ફેલાવવાનું જ હોય. આથી કોઈ કાર્ય કે વિચારને કેવળ 'સ્વસ્પર્શી' ગણવું એ ભુલાવામાં નાંખનારું છે. માણસ સામાન્ય કર્મમાર્ગનો ત્યાગ કરી સન્યાસ લે, ભક્ત બને, કે યોગ સાધે, તોપ્ણ તેમાંયે એનો, મોડોવહેલો, બીજાને ચેપ લગાડવાનો ઉદ્દેશ બની જાય છે, અથવા એવા સ્પષ્ટ ઉદ્દેશ વિનાયે ચેપ લાગવાનું પરિણામ નીપજે છે. વળી, પ્રજામાં બધી બાબતોમાં અને હંમેશાં આત્મરક્ષાની શક્તિ હોય છે જ એમ નથી દેખાતું.

મોર્લી-મિલના મતોની પરીક્ષા

'જનકલ્યાણનું એક અતિશય અગત્યનું અંગ સ્વતંત્ર આત્મવિકાસ છે, અને સ્વાતંત્ર્યનું ક્ષેત્ર બને તેટલું વિશાળ રાખવાથી જ સ્વતંત્ર આત્મવિકાસને ઉત્તેજન મળી શકે છે'—એ વાક્ય પણ વધારેપડતું છે. દરેક પ્રકારના આત્મવિકાસથી લોકકલ્યાણ કે એ વ્યક્તિનુંયે કલ્યાણ થાય છે જ એમ નથી. લોક કે વ્યક્તિ—બન્નેના—કલ્યાણ માટે સ્વતંત્રતા તેમજ યોગ્ય માર્ગે નિયમન (disciplined training) બન્નેની આવશ્યકતા રહે છે. 'ઘણા'ઓથી વધારેમાં વધારે કલ્યાણ થાય છે, એ પણ જેમ બરાબર નથી, તેમ 'ઉદ્દારક' સરમુખત્યાર પણ તે સાધી શકે છે જ એમ ન કહેવાય. એકમાં જેમ અસ્થિરતા

સ્વાતંત્ર્ય અને નિયંત્રણ

અને ટૂંકી દૃષ્ટિના સ્વાર્થને। સદા સભવ ગ્હે છે, તેમ બીજામાં, ક્રમમાં ક્રમ, પગુતા વધવાની ધાસ્તી ગ્હે છે¹

સ્વતંત્રતાની યોગ્ય માત્રા ૬ ત્યારે સ્વતંત્રતાની યોગ્ય માત્રા કઈ? મને આ પ્રમાણે લાગે છે

૧ 'સ્વસ્પર્શી' કે 'પરસ્પર્શી' કાર્યો કે વિચારો પર નિયમન હોઈ જ ન શકે એમ ન કહી શકાય

બીજી વ્યક્તિને હાનિ થતી અટકાવવા માટે વ્યક્તિની સ્વતત્રતા પર અંકુશ હોઈ શકે એટલુ તો બધાયે સ્વીકારે છે.

૧. મિલની પહેલા મિલ્ટન અને લોક એ બે વિદ્વાનોના 'સ્વતત્રતાના સિદ્ધાન્ત'ના વિચારો પ્રચલિત હતા એમના મત પ્રમાણે બીજા બધાને વ્યક્તિસ્વાતંત્ર્યનો અધિકાર આપી શકાય, પણ રોમન કેથલિક મતના લોકોને તે આપી શકાય નહિ એવો હતો. આ સંકુચિત દૃષ્ટિનુ કારણ મિલ તથા મોર્લીના ખ્યાલમા બરાબર આવ્યુ લાગતુ નથી રોમન કેથલિક મતમા ખ્રિસ્તી ધર્મના વિધિએ કે ઈશ્વર, આત્મા, પોપ વગેરે બાબતોની માન્યતાએ પોતા કરતા જુદી હતી એ કારણથી આ વિરોધ હતો એમ માનવું બરાબર નથી પણ જેએ રોમન કેથલિક ગુરુઓને અને સપ્રદાયને ન માને તેઓનુ નિકદન કરવુ જોઇએ—એવો ઉપદેશ અને બળાત્કાર એ વિરોધનું કારણ હતુ. જ્યા સુધી એવો ઉપદેશ અને બળાત્કાર કાયમ રહે ત્યા સુધી તે સપ્રદાય માનવસમાજને ભયરૂપ ગણાય જેમ, દા ત, કોઈ મુસલમાન પથ કે હિંદુ પથ એમ માને કે પરધર્મીને બળાત્કારે વટલાવવામા કે એની સ્ત્રી પર બળાત્કાર કરવાથી અથવા પોતાના ધર્મની નિંદા કરનારનું ખૂન કરવાથી પુણ્ય લાગે છે, તો એ પંથ જરૂર માનવસમાજને ભયરૂપ ગણાય, અને તેથી તેની સ્વતત્રતા પર અંકુશ મૂકવો પડે મિલના વખતમા એ દશા રોમન કેથલિક મતમા રહ્યો નહોતો, એટલે તેમની સ્વતત્રતા ઉપર અંકુશનુ પણ કારણ રહ્યુ નહિ આથી, મિલ્ટન અને લોકના મત મિલ તથા મોર્લીને સકુચિત લાગ્યા.

તે વ્યક્તિ અમુક કાર્ય કરશે અથવા કરતી અટકશે તો તે જાતે સુખી થશે એ કારણથી, અથવા તો તેમ તેની પાસે કરાવવું એ બીજાની દૃષ્ટિએ ડહાપણભરેલું અથવા વાજબી લાગતું હોય તે કારણથી તેના પર અંકુશ મૂકવો યોગ્ય નથી એવો નિયમ પણ હમેશાં સ્વીકારી ન શકાય.

૨ પણ નિયમન કરવામાં વિવેક હોવો જોઈએ. નિયમનના પ્રકારોમાં નીચેના ગુણો હોવા જોઈએ :

(क) નિયમન સચોટ હોવું જોઈએ : એટલે જે ઉદ્દેશથી તે યોજવામાં આવ્યું હોય તે ઉદ્દેશ પાર પડે એવું હોવું જોઈએ. સામાન્ય રીતે આમ નથી હોતું. દંડનીતિથી યોજાયેલા નિયમોમાં સામાન્ય રીતે એ ખામી હોય છે કે તે પ્રામાણિક અથવા નિર્દોષ માણસના માર્ગમાં ડગલે ને પગલે વિઘ્નરૂપ થાય છે, અને અપ્રામાણિક અથવા દોષ કરવા ઇચ્છનાર એનો ભંગ કરી શકે છે. દાણ, દારૂ-વેચાણ, છાપખાનાં વગેરેને લગતા કાયદાઓ આવા પ્રકારના હોય છે. અપ્રામાણિક માણસો દાણમાંથી છટકવાની, ચોરીથી દારૂ બનાવવાની કે વેચવાની, અને અસત્ય તથા ગંદું સાહિત્ય ફેલાવવાની રીતો શોધી શકે છે. પણ પ્રામાણિક માણસને દાણના નિયમોને લીધે જ વધતી અનીતિને કારણે એની સાથે સંબધ ધરાવનારો ધંધો કરવો પાલવતો નથી, દારૂનિષેધની પ્રવૃત્તિ કઠણ થાય છે, અને છાપવું પાલવતું નથી. જેમજેમ આવા કાયદાઓ જોવામાં કઠણ થાય છે તેમતેમ સરકારી નાનામોટા અમલદારોને લાંચરુશવતનાં દ્વારો ખૂલતાં જાય છે, અને પ્રજાની કનડગત વધતી જાય છે.

(ख) નિયમન ઓછામાં ઓછું હોવું જોઇએ, અને ઉદ્દેશ સિદ્ધ થઈ ગયા પછી અટકી જવું જોઈએ. સામાન્ય રીતે દંડથી

'દાખલો બેસાડવામાં' નિયમન કરનારાઓને શ્રદ્ધા હોય છે. પણ નિયમનનો હેતુ ભયથી અમુક કાર્ય કરાવવાનો કે અટકાવવાનો નહિ, પણ દોષ કરનાર વ્યક્તિને અમુક નિયમો પ્રમાણે પોતાનું જીવન ગાળવાની કેળવણી આપવાનો હોવો જોઈએ. પીનલ કોડ પ્રમાણે થતી શિક્ષાઓ તો ગુનેગારને પ્રામાણિક જીવન ફરીથી ગાળવું અશકય થઈ પડે એવા પ્રકારની છે. એથી ગુનેગારનું કશું કલ્યાણ તો થતુ નથી જ, પણ સમાજનીયે કશી રક્ષા થતી નથી. અમલદારો અને ગુનેગારો વચ્ચે જાણે સફાઈથી ગુના કરવાની રીતો શોધવાની અને તે રીતોની સામે એમને નિષ્ફળ કરવાની બીજી રીતો શોધવાની શરત યોજવામાં આવી હોય એવુ પરિણામ જ આવે છે. નિયમનના આવા પ્રકાર યોગ્ય નથી.

(ગ) નિયમન શરૂઆતમાં ભલે કપરુ લાગે, પણ અંતે નિયમમાં રહેનાર વ્યક્તિનેયે એ ઇષ્ટ હતુ એમ લાગે એવું હોવું જોઇએ.

(ઘ) જે કાર્યો અથવા વિચારો—પછી તે સ્વસ્પર્શી હોય કે પરસ્પર્શી—આખી પ્રજામાં ફેલાય તો તે પ્રજાના જીવનનુ ધારણ, પોષણ અને સત્ત્વમશુદ્ધિમાં બાધા આવે એવાં હોય, તેવાં જ કાર્યો અને વિચારો ઉપર નિયમન થવું જોઈએ.

(ચ) જ્યાં આવા ગુણોવાળુ નિયમન ન યોજી શકાય ત્યાં નિયમન ન કરવામાં જ ડહાપણ સમજવું જોઈએ. જેમકે, ખરાબ વિચારો ફેલાય એ ઇષ્ટ ન હોય, પણ એને માટે કરેલું નિયમન ખરાબ વિચારો ફેલાતા ન અટકાવી શકે, પણ એના પ્રગટ પ્રચારને બદલે ગુપ્ત પ્રચાર જ વધારે એવું હોય, અથવા સત્ય વિચારોનો પ્રચાર પણ અટકાવી દેતુ હોય, તો તેવું નિયમન કરવા કરતાં અનિયત્રણ રાખી, ખરાબ વિચારોનો વિરોધ સારા વિચારો ફેલાવવાના પ્રયત્નથી કરવો જોઈએ.

(છ) નિયમન છૂટક વ્યક્તિઓનું હોય, ગુનેગાર વ્યક્તિઓનું હોય, કે આખા સમાજનું હોય, એને પરિણામે આખા સમાજનું તેજ, નીતિધૈર્ય અને સમૃદ્ધિ વધવાં જોઈએ, એનો ક્ષય ન થવો જોઈએ.

૩ નિયમનના ક્ષેત્રની બાબતમાં આટલું ખ્યાલમાં રાખવું ઘટે છે:

(ક) ધનપ્રાપ્તિનાં અને સુખનાં સાધનોનો ઉપયોગ અને વધારો કરવા પ્રત્યે સામાન્ય રીતે 'ઘણા'ઓને ઉત્તેજનની જરૂર ન હોય. એ પ્રત્યે લોકોનું વળણ હોય જ. એના ઉપર અંકુશ મૂકવાની જરૂર પડે. આથી જે માણસોનાં કાર્યો અને વિચારો તેવાં સાધનોનાં ઉપયોગ અને વિપુલતા ઓછાં કરવાં તરફ હોય, અને સ્વસ્પર્શીપણાની હદમાં રહ્યાં હોય, એટલે કે અહિંસાને માર્ગે જ એ કરવામાં કે ઉપદેશવામાં આવતાં હોય તો તેમની સ્વતંત્રતાની ઉપર અંકુશ મૂકવાની જરૂર ન હોય. કારણ, એવી બાબતમાં 'ઘણા'ની આત્મરક્ષાની શક્તિ ઉપર શ્રદ્ધા રાખવામાં હરકત નથી.

(ખ) સામાન્ય રીતે માણસો પોતાના હિતને લક્ષમાં રાખીને વર્તવાથી વધારે સુખ મળશે એમ માનતા હોય છે. માટે એમાં ઉત્તેજનની જરૂર નથી, પણ નિયમનની જરૂર પડે છે. આથી જે માણસોનાં કાર્યો અને વિચારો બીજાના હિતને લક્ષમાં રાખનારાં હોય અને તે સ્વસ્પર્શીપણાની હદમાં હોય તેમની સ્વતંત્રતા ઉપર અંકુશ મૂકવાની જરૂર ન હોય. કારણ, એવી બાબતમાં પણ 'ઘણા'ઓની આત્મરક્ષાની શક્તિ ઉપર શ્રદ્ધા રાખવામાં હરકત નથી.

(ग) પણ ધનપ્રાપ્તિ અને સુખ મેળવવાની ઇચ્છાવાળા લોકો તેમજ પોતાના જ હિત તરફ દૃષ્ટિ રાખનાર લોકો પણ તે માટે હમેશા ઉદ્યમી જ હોય છે એમ નથી બનતુ આથી લોકકલ્યાણની દૃષ્ટિએ ધનપ્રાપ્તિ અને સુખના જે સાધનો માટે તથા સ્વહિત માટે જે ઉદ્યોગિતા જરૂરની હોય તે નિર્માણ કરવા નિયમન હોઈ શકે

(घ) ધન અને સુખની પ્રાપ્તિ ધર્મમાર્ગે થાય, અને કેવળ પ્રેયને નહિ પણ શ્રેયનુ વિચાર કરવાની રહે, તે માટે સ્વસ્પર્શી તેમજ પરસ્પર્શી કાર્યો અને વિચારો ઉપર અકુશ હોઈ શકે

૪ ઘણા, લોકો ભેગા થવાથી જનકલ્યાણ થાય છે એ પણ સાચુ નથી, અને પૂર્ણ સત્તાધારી ઉદ્ધારક પણ કલ્યાણ કરી શકે છે એ પણ સાચું નથી એ તો જેમના જીવનનુ ધારણ અને પોષણ શુદ્ધ રીતે અને સારી રીતે થયુ છે, તથા જેમની ભાવનાઓ શુદ્ધ અને બુદ્ધિ તીવ્ર છે તેવા સસ્કારી, ચારિત્રવાન અને જ્ઞાની પુરુષોની પરપરામાથી જ વધારેમા વધાર સધાય એવો સભવ છે તે ઉપરાત એમની મદદમા નિષ્ણાત લોકોનીયે જરૂર પડે, પણ એવી ભાવનાની સમૃદ્ધિવિનાના કેવળ નિષ્ણાતો પણ પ્રજાનુ કલ્યાણ ન કરી શકે આથી, સમાજમા સ્વતત્રતા તથા નિયમનનું ધોરણ એવું હાવુ જોઈએ કે જેથી ઉપર કહ્યા તેવા પુરુષોની પરપરા અખડ ચાલુ રહે એવો પુરુષ એક હોય કે અનેક હોય તે જ શાસન કરવાને લાયક છે સામાન્ય અર્થમા લોકોના એ પ્રતિનિધિ કે નેતા ન હોય, એટલે કેવળ પ્રસિદ્ધ લોકમતનો પડઘો પાડનારા કે પ્રસિદ્ધ લોકમતના વકીલો ન હોય, પણ લોકહૃદયને સમજી તેમની અવ્યક્ત અભિલાષાઓ અને વિકાસની દિશાને સમજનારા અને તે રીતે લોકમતને દોરનાર અને વાળનારા હોય, છતા લોકની સેવા કરેલી હોવાથી લોકોએ તેમને પસદ કરેલા હોય.

"સારું કામ કરવાની સ્વતંત્રતા એ જ સ્વતંત્રતા છે. સ્વૈર-વર્તનની સ્વતંત્રતા એ સ્વતંત્રતા નથી. સારું જ કર્મ કરી શકાય એવું નિયમન એ બંધન નથી." (મુદ્રારાક્ષસ)

આટલી નિયંત્રિત સ્વતંત્રતાથી વ્યક્તિને તેમજ સમાજને પોતાનુ શ્રેય સાધી શકે એવો પુરુષાર્થ કરવામાં અડચણ નહિ આવે એમ મને લાગે છે. જેને સત્યની ઉપાસના કરવી હશે તેને એનાથી પૂરતી સગવડ રહેશે. મને લાગે છે કે સત્ય અમૂલ્ય રહે તેટલા માટે તેની ઘટતી કસોટીયે થવી જોઈએ. આની વ્યવસ્થામાં સમાજનું નૈતિક તેજ હણાઈ ન જાય એટલી મર્યાદામાં સત્યોપાસકની કસોટીયે થશે, અને એવી કસોટીમા જ સત્યાગ્રહી પોતાની, પોતાના વર્તનની અને પોતાના સિદ્ધાન્તોની મર્યાદાઓ જાણી શકશે.

મતપ્રચાર

§ હવે પોતાના મતનો અમલ કરવાકરાવવાની ફરજનો આગળ વિચાર કરીએ.

લોકાચારનાં કારણો

પ્રથમ તો સત્યાગ્રહીએ આટલી વાત ખ્યાલમાં રાખવાની જરૂર છે: જે લોકોના વિચારોથી પોતે જુદો પડે છે, તે લોકોએ પોતાની વિચારસરણી, રૂઢિઓ અને પદ્ધતિઓ કે મરથાઓ વિચાર વિના બાંધેલી હોતી નથી. એ બધી એક પ્રકારની વાસ્તવિક યા કાલ્પનિક જરૂરિયાતમાંથી ઉદ્ભવેલી હોય છે. ભલે એ પ્રથાઓ વગેરેની આજે ઉપયોગિતા રહી ન હોય, અને એક-બીજા સાથે તેમનો મેળ પણ તૂટી ગયો હોય. છતાં જે અનેક સંજોગોથી માનવજીવન નિર્માણ થયેલુ છે અને તેમાં વીટળાયેલુ છે, તેને લીધે લોકોની સ્વાભાવિક વૃત્તિ પોતાની પ્રથાઓ અને માન્યતાઓને ફેંકી દેવામાં મંદ હોય છે, અને ફેરફારો કરવામાં શિથિલ હોય છે.

ચાલી આવેલી પ્રથાઓમાંથી જે કાંઈ થોડો આધાર મળે તેટલાથી પણ તેઓને સંતોષ માનવાનું મન થાય છે. અતિશય આગળ વધેલા વિચારકોને પણ જે નવીન આચાર અને વિચારમાં થોડા જ વખતથી શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન થઈ હોય, તેવા આચારવિચારને આખોયે સમાજ તાબડતોબ શરણ થઈ જાય એમ સુધારકે આગ્રહ રાખવો એ તો, શકય હોય તોપણ, જીવનને અવ્યવહારુ બનાવવાનો અને સમાજને છિન્નભિન્ન કરવાનો સીધો રસ્તો છે. આથી, સમાજજીવન ચાલુ રહે તે માટે, જ્યાં સુધી નવા આચારવિચાર મુજબની સંસ્થાઓ તૈયાર ન થાય ત્યાં સુધી પ્રાચીન ચાલુ રહેવા જ જોઈએ. આ જાતની નભાવી લેવાની વૃત્તિ—અથવા સનાતન સત્યાગ્રહત્યાગ—અનાગ્રહ—સામાન્ય વિકાસનું અપરિહાર્ય અંગ છે.

૬ પણ આ વાતમાંથી બે પ્રકારનો સત્યાગ્રહત્યાગ ઊપજી શકે છે: એક અયોગ્ય અને બીજો યોગ્ય. જ્યારે તમે તમારા સાચા વિચારોને લોકોના ચાલી આવેલા આચારવિચારો સાથે બંધબેસતા થાય તેટલા માટે દાટી દો અથવા તેમાં કાટછાંટ કરો ત્યારે તે અયોગ્ય પ્રકારનો સત્યાગ્રહત્યાગ છે. યોગ્ય પ્રકારના સત્યાગ્રહત્યાગમાં તમે બુદ્ધિપૂર્વક માત્ર એટલો જ સ્વીકાર કરો છો કે તમારા કાળના લોકોમાંના ઘણા કાં તો તે વિચાર સ્વીકારવા તૈયાર નથી, અથવા તો તેને અનુસરીને પોતાની જીવનપદ્ધતિ બદલવાને તૈયાર નથી, અને તેથી, જોકે તમે તો તમારા વિચાર પર જ મક્કમ છો, છતાં આખું જગત તે વિચારને તાબડતોબ અનુસરે એવી હઠ ધરતા નથી અથવા આશા રાખતા નથી.

અનાગ્રહ

દાખલા તરીકે, કાઉન્સિલોના, સરકારી શાળાઓના, અદાલતોના અને ખેતાબોના બહિષ્કારના વિષયમાં, કે હિંદુમુસલમાન એકતાના

વિષયમા ગાધીજીના વિચારો સ્વીકારાય એવુ આજે વાતાવરણ નથી તેથી જો ગાધીજી કાઉન્સિલમા જાય, પોતાની રાષ્ટ્રીય શાળાને સરકારી બનાવે, અદાલતમા વકીલાત કરવા માડે, અને ખેતાબ મળે તો તે સ્વીકારે, અથવા ઇસ્લામ વિરુદ્ધ હિંદુકોમને સગઠિત કરવાની પ્રવૃત્તિ આદરે તો તે અયોગ્ય સત્યાગ્રહત્યાગ થાય પણ, 'મારા છતા તમે આ વિચારો અમલમા મૂકશો એવી હું અપેક્ષા રાખતો નથી પણ એ વિચારો મારે વાકે અજાણ્યા ન રહે કે પડતા ન મુકાય તે માટે હું એટલુ તો કહી દઉં છુ કે મેં તો તે મૂઢ માન્યતાઓ છોડી દીધી છે, અને તે વાત હુ છુપાવવા માગતો નથી ' આ યોગ્ય પ્રકારનો સત્યાગ્રહત્યાગ છે

કુપ્રથાઓના પક્ષની દલીલો

§ સામાજિક કુપ્રથાઓને દૂર કરવા માટે જેઓ દઢ, સતત અને અડગ પ્રયત્ન કરતા હોય છે તેમની સામે, જેઓનો એ કુપ્રથાઓ ટકાવી રાખવામા કોઈ ને કોઈ સ્વાર્થ હોય છે તેઓ તરફથી તેમજ જેમનામા પુરુષાર્થ કરવાની શક્તિ મદ હોય છે તેઓ તરફથી અનેક પ્રકારની દલીલો કરવામાં આવે છે 'સમાજની કુપ્રથાઓ અને દુરાચારો તેમજ હાનિકારક પદ્ધતિઓ એની મેળે જ દૂર થઈ જશે'—એવી માન્યતા પોષવા માટે જેમ આપણા દેશમા કહેવામા આવે છે કે 'સૌસૌના કર્મ પ્રમાણે થાય છે' 'ઇશ્વરેચ્છા હશે ત્યારે જ થશે,' 'કાળે કરીને સધુ રૂડુ થશે, આપણે શુ કરવાના હતા?' તેમ યુરોપમા કેટલાકતેમા

ઉત્ક્રાન્તિવાદ

ઉત્ક્રાન્તિ અથવા વિકાસવાદની ઓથ લેવામા આવે છે ઉત્ક્રાન્તિવાદની પાછળ વૈજ્ઞાનિક શોધખોળના અશો છે, તે છતા તે પણ કાઈ ઓછા વહેમોને પોષનારુ થતુ નથી એ વાદને આધારે તેઓ કહે

છે કે 'વિચારો અને પ્રથાઓમા એક પછી એક થનારા ફેરફારો કુદરતી રીતે જ દેખા દે છે અને થઈ જાય છે, અને તેથી તેમા પુરુષપ્રયત્ન કે ઇચ્છાની અપેક્ષા રહેતી નથી '

§ મનુષ્યના હૃદયમા જે કોઈ ઇચ્છા કે નવો જણાતો વિચાર સ્ફુરે છે, તેને એ પોતાના મગજમાથી સ્વામી તરીકે ઉપજાવે છે કે વિશ્વમા કોઈ રીતે સૂક્ષ્મ સ્વરૂપમા રહેલા ઇચ્છા અને વિચારોનું, પ્રકૃતિના કોઈ નિયમો મુજબ અનુકૂળ સમયે અને મગજની અનુકૂળ સ્થિતિમા તેને કેવળ દર્શન જ થાય છે—તેનો યથાર્થ નિર્ણય કરવો કદાચ અશક્ય હોય મનુષ્યનુ ચિત્ત ઇચ્છાઓ, વિચારો વગેરેને ઉપજાવનારુ સાધન નહિ, પણ કેવળ એનુ દર્શન કરનારુ અથવા પ્રતિબિંબ ઉઠાવનારુ દર્પણ જ છે એમ માનવુ યોગ્ય હોય એમ બને આથી, ઉત્ક્રાન્તિવાદ, નિયતિવાદ, કાલવાદ વગેરે વિચારસરણીઓ, જે મનુષ્યને પ્રકૃતિના સૂત્રથી બધાયેલા કેવળ પૂતળા જેવો જ ઠરાવે છે, તે સાવ ભૂલભરેલી ન કહી શકાય એમ પણ બને છતા, એટલુ તો ચોક્કસ છે કે પ્રકૃતિ કાંઈ ઢગધડા વિના ક્યાયે કાર્ય કરતી નથી એની એકએક પ્રકારની શક્તિ ચોક્કસ નિયમ પ્રમાણે જ ચાલતી જણાય છે ગમે તે મગજમા ગમે તે વિચારો કે ઇચ્છાઓ દર્શન દેતા નથી, પણ અમુક રીતે જ વૃદ્ધિ પામેલા મગજયત્રોમાં જ તે પ્રથમ દર્શન દે છે.

નવા વિચારનુ' પ્રથમ દર્શન

વળી, એકવાર એક કે વધારે વ્યક્તિઓમા અમુક ઇચ્છાઓ કે વિચારોનું પોતાની મેળે દર્શન થયા પછી એનો વધારે ફેલાવો થવા માટે એ વ્યક્તિઓ જ સાધનભૂત થતી જણાય છે જે

માણસને કોઈ વિશેષ પ્રકારના વિચાર કે ઇચ્છાનું પહેલું દર્શન થાય છે, તેને તે દર્શન થતા પહેલા લાબો કાળ સુધી, જાણે પ્રસૂતિ થવાની હોય તેવી, વેદના ખમવી પડે છે એ પોતાની તપશ્ચર્યાથી એ વિચાર, ઇચ્છા વગેરેને મેળવતો જણાય છે પણ એ વિચાર વગેરેને પ્રાપ્ત કરના માટે દરેક વ્યક્તિને એવી વેદના પ્રકૃતિ સહન કરાવતી નથી, પરન્તુ પહેલી વ્યક્તિઓ દ્વારા જ તે ઇચ્છા કે વિચારને ફેલાવે છે જે અદશ્ય મનોમન્થન બાદ પ્રથમ વ્યક્તિને દર્શન થયુ, તે મન્થન સાવ અટક્યું નથી, પણ તે હવે સમાજમા પ્રગટ રીતે અને વિશાળ ક્ષેત્રમા પસરેલું જણાય છે

પ્રથમ દ્રષ્ટા

આ રીતે પણ એમ કહેવાને હરકત નથી કે પ્રજાની ઉન્નતિ સમાજમા ચાલતી અનેક પ્રવૃત્તિઓ અને બળોની ઉપર આધાર રાખે છે ખરી, પણ તે પ્રવૃત્તિઓ અને બળોના આગેવાનો અને આધારસ્તભો તે સમાજના સ્ત્રીપુરુષોમાથી જ હોવા જોઇએ, બીજે ક્યાયથી તે મળી આવે એમ નથી પ્રગતિ કાઈ આપોઆપ થઈ જતી નથી એટલે કે અનાદ જમાના સુધી લાબી કુભકર્ણ નિદ્રામા પડયા રહ્યા પછી જાગતાની સાથે જ કોઈ સુધરેલી સ્થિતિમા આપણે આવી ગયા છીએ એમ આપણને માલૂમ પડી આવે એ શકય નથી પરતુ, જગતમા જે કાઈ મર્યાદિત સુધારો થાય છે તેટલો પણ ત્યારે જ થાય કે જ્યારે લોકોમા સુધરવાની ઇચ્છા પોષાય, અને તે માટે યોગ્ય ઉપાયો લેવાય

આથી એટલું સિદ્ધ થાય છે કે સમાજ પોતાની સાધારણ ગતિ એક પછી એક અમુક પ્રકારના ફેરફારો કર્યા કરીને જ ચાલુ રાખી શકે અને એ ફેરફારોની પહેલ કરનાર કોઈ ચોક્કસ વ્યક્તિ અથવા ગણ્યાગાઠ્યા લોકો જ હોવા જોઈએ આટલી તો આપણને

સમાજની પ્રગતિ

પ્રત્યક્ષ બનાવોના કેવળ અવલોકન પરથી જ ખાતરી થાય છે. આવી પહેલ કરવાનો વિચાર અમુક જ એક કે થોડાક માણસોને લાધે છે, અને બીજાને લાધતો નથી તેનું કારણ એટલું જ કે તેમને કુધારો બીજા કરતાં વધારે ખૂંચે છે. *જેને નવો વિચાર સૂઝી આવે છે તે કોઈ સદૈવ જાગ્રત રહેનાર કલ્પનાશીલ બુદ્ધિનો વિરલ* મહાપુરુષ હોય છે; તેનાં સ્વભાવ અને તાલીમ જ એવાં હોય છે કે પ્રચલિત સ્થિતિને સુધારવાના વ્યવસ્થિત અને ગંભીર વિચાર કર્યા વિના તેને જરાયે સખ નથી વળતી.

'સત્યાગ્રહ' અને 'રેંટિયો'

આનું પ્રત્યક્ષ ઉદાહરણ 'સત્યાગ્રહ' અને 'રેંટિયા'ની શોધ છે. નિઃશસ્ત્ર થયેલી પ્રજા એક મોટા સામ્રાજ્ય સાથે પોતાના હક્કો માટે શી રીતે લડી શકે, અને કામધંધાને અભાવે ભૂખે મરતા કરોડો લોકોને માટે અતિવિશાળ પાયા પર યોજી શકાય એવો ગુજરાનનો ઇલાજ કયો—એ શોધવાને કેટલા દીર્ઘકાળ સુધી ગાંધીજીના હૃદયમાં મન્થન ચાલ્યું હશે તે ગાંધીજી જ જાણે. ઉપરના અવતરણના છેલ્લા ફકરામાં જે મનની સ્થિતિ વર્ણવી છે તે ગાંધીજીની છે એમ એમના વિરોધીનેયે કબૂલ કર્યા વિના ચાલે એમ નથી. આથી, સત્યાગ્રહરૂપી શસ્ત્ર અને રેંટિયાની રોજી એમને જ સૂઝયાં અને બીજાને ન સૂઝયાં તેનું કારણ સમજી શકાય એમ છે. ત્યારપછી જે રીતે એ વિચારોનું પ્રજામાં મન્થન થયું તે આપણે જાણીએ છીએ.

સંભવ છે કે એવા જ પ્રકારની શોધ માટે એટલી જ વ્યાકુળતા ધરાવનાર કોઈ બીજી વ્યક્તિને 'સત્યાગ્રહ' કે 'રેંટિયા'-ને બદલે બીજા કોઈ ઉપાયો સૂઝે. બીજા કોઈ દેશમાં ગાંધીજીને જ

બીજા ઉપાયો સૂઝે એમ પણ સંભવે. કયા ઉપાયો સૂઝે તે દેશકાળ ઉપરાંત તે વ્યક્તિના પૂર્વસંસ્કારો, તેણે સ્વીકારેલી મર્યાદાઓ અને તેની આજુબાજૂની પરિસ્થિતિ ઉપર આધાર રાખે છે; અને સૂઝેલા ઉપાયોની યોગ્યાયોગ્યતા તેની વ્યાકુળતા ઉપરાંત તેની જીવનભરની સત્યોપાસના, વિવેક તથા તારતમ્ય બુદ્ધિ ઉપર પણ આધાર રાખે છે. એ યોગ્યાયોગ્યતાનું માપ તો ભવિષ્યમાં નીકળે. પણ આમ ભેદ હોવાને લીધે જ એમ કહી શકાય કે માણસ (દા. ત. ગાંધીજી) નવા વિચારોના શોધક નથી, પણ કેવળ એના દર્શન કરનારા છે. એક જ મૂળમાંથી ઊપજેલો નવો વિચાર માર્ક્સને એક રીતે, લેનિનને બીજી રીતે, ગાંધીજીને ત્રીજી રીતે એમ બહારથી અત્યંત ભિન્નરૂપે દેખાય એમ પણ દર્શન દે. કેટલા અંશમાં એને દર્શન થાય તે એની ઉપર કહી તેવી યોગ્યતાના ઉપર આધાર રાખે છે.

§ સામાન્ય પ્રજાને કુધારાઓ ખૂંચતા નથી તેનું એક સચોટ દૃષ્ટાન્ત આપણી ગંદકીને નભાવી લેવાની ટેવમાં જણાઈ આવે છે. શારીરિક સ્વચ્છતાની બાબતમાં આપણે—ખાસ કરીને સવર્ણ હિંદુઓ—દુનિયાની બીજી પ્રજાઓ કરતાં ચડી જઈએ છીએ એટલે સુધી કેટલાક લેખકોએ કહ્યું છે. છતાં આપણાં પાયખાનાં, મોરીઓ, શેરીઓ, નદીતળાવના આરા અને તીર્થસ્થાનોને જે રીતે આપણે નરકનાં ધામરૂપે નભાવીએ છીએ, તે આપણાં જ્ઞાનતંતુઓ કેટલાં જડ છે તે બતાવે છે. જે શેરીઓ પ્રસંગવિશેષે જમણવાર માટે પણ વપરાય છે, તે શેરીઓમાં પેશાબના રેલામાંથી પગ મૂકીને આપણે રોજ જઈએ છીએ; મળથી પગ ખરડાવાની પણ નવાઈ ન

આપણી ગંદકીનું દૃષ્ટાન્ત

ગણાય. તે વખતે આપણને સૂગ ચડે છે ખરી; છતાં એ સ્થિતિ ન જ નભવી જોઈએ એમ આપણને લાગતું નથી. આપણાં પાયખાનાં ગળફા, બીડીનાં ઠૂંઠાં, દીવાસળીની પેટીઓ તથા અશ્લીલ લુખાણો અને ચિત્રોનાં સંગ્રહસ્થાન, અને કદીક દુરાચારનાં સ્થાન પણ બની રહે છે. નાકે ડૂચો દઈ કે આંખો બંધ કરી આપણે તેમાં બેસીએ છીએ અને કંટાળીએ છીએ. પણ જેમ પેલી વાતમાંનો વાંદરો રાત્રે કરેલો ઝૂંપડી બાંધવાનો ઠરાવ સવાર પડતાં જ ભૂલી જાય છે, તેમ આપણે એકવાર પાયખાનામાંથી નીકળ્યા કે પાછુ જાણે જવું જ નહિ પડે એમ માની ગદકી ભૂલી જઈએ છીએ; અથવા એમ કહો કે ગદકીને જોવાથી આપણને જે સૂગ ચડે છે, તેથી વધારે સૂગ આપણને ગદકી દૂર કરવાકરાવવામાં ચડે છે. ભગિની નિવેદિતા જેવાં કોઈક આવીને આપણે કરેલી ગંદકી સાફ કરે તો ક્ષણભર આપણા ગાલ પર શરમના શેરડા પડે છે, સફાઈ થવાથી પ્રસન્નતાયે લાગે છે, છતાં આપણને પોતાને એ ગદકી ખૂંચતી ન હોવાથી એવું કામ ચાલુ રાખવા માટે, અથવા આપણી ટેવોને સુધારવા કે વ્યવસ્થા કરવા આપણે કશું જ કરવા તૈયાર નથી. આ અને આવી અનેક સમાજસુધારણા અને ગ્રામસુધારણાની બાબતમાં ગાંધીજી જેવાને જ ચટપટી થાય છે અને બીજાને નથી થતી કારણ કે પ્રચલિત કુધારા એમને જ બીજા કરતાં વધારે ખૂચે છે, અને તે સ્થિતિને સુધારવા માટે વ્યવસ્થિત અને ગંભીર વિચાર કર્યા વિના તેમને જરાયે ચેન પડતું નથી.

૬ પણ એકાદ નવો વિચાર કે સિદ્ધાન્ત પોતાને પ્રાપ્ત થયા પછીયે—કોઈક વાર સાચી વિનયવૃત્તિથી, તો ઘણીવાર વિનયવૃત્તિના બહાના નીચે રહેલી સુખાસક્તિથી—લોકરુચિની પાછળ જ ચાલવામાં અને તેને પંપાળ્યા કરવામાં જ ડહાપણ મનાય છે.

'પહેલ કોણ કરે' અથવા 'હું એકલો શું કરવાનો હતો' એ વિચારથી ઘણાઓ પોતાના સાચા સિદ્ધાન્તને અનુસરતા અટકી

લોકરુચિની ખુશામત

જાય છે લોકરુચિ કે સરકારની રુચિની વિરુદ્ધ પડવાથી ઊપજતા જોખમ ન હોય છતા નવો વિચાર ધરાવનારને અનેક પ્રકારના સ્વાર્થોનો ત્યાગ કરવો પડે છે સમા કમ પોતાની પૈસા મેળવવાની પ્રવૃત્તિને થોડી પણ મોળી કરવી પડે છે અનેક નાનીમોટી સસ્થાઓ તેના કાર્ય કરનારાઓની શિથિલતાને લીધે નિષ્પ્રાણ જેવી ચાલતી આપણે જોઈએ છીએ, કારણ, પોતાની સુખાસક્તિનો થોડો પણ ત્યાગ કરી તે સંસ્થાને અપનાવવા માટે પૂરતા માણસો મળી આવતા નથી બીજી પ્રવૃત્તિઓની બાબતમા ગમે તેમ થાય, પણ જે વિચારો એવા હોય કે તેનો ક્યારેય પણ સ્વીકાર કર્યા વિના સમાજને ચાલવાનુ નથી એવી આપણી દૃઢ પ્રતીતિ થતી હોય, તે વિચારોને અંગે જરૂરની પ્રવૃત્તિને લોક કે સરકારના ભયથી, અથવા 'પહેલ કોણ કરે' કે 'હું એકલો શુ કરવાનો હતો' એ વિચારથી જો આપણે અટકાવી રાખીશુ, તો આખરે જ્યારે પરિવર્તન થશે ત્યારે તેનો આઘાત કેટલો ભયંકર થશે, અને તેને પહોચી વળવા માટે તથા તેના સપાટામાથી બચવા માટે સમાજ કેટલો ઓછો શક્તિવાન બન્યો હશે તેનો આપણને ખ્યાલ નથી એમ કહેવુ જોઈએ.

'દેવાળિયા વૃત્તિ'

§ એક દૃષ્ટાન્તથી આ સમજીએ એક વેપારીને વર્ષોવર્ષ ખોટ આવતી હોય અને પોતાની મિલમ્ત ધસાઈ ગઈ છે એમ ખાતરી થઈ હોય, પણ પોતાના કુટુબીઓને આઘાત પહોચશે તથા ખૂબ શરમ લાગી પડશે, અને તેથી ઘણી અણસમજુ વ્યક્તિઓ કદાચ દ્વેષ કરશે એવી બીકથી તે ખરી હકીકતને દબાવી રાખે, અને

વર્ષો સુધી હૂંડીઓ આપીને જાહોજલાલીનો ડોળ ચાલુ રાખે, તેને જ્યારે આખરે ઘડો ફૂટી જાય જ, ત્યારે કેટલો તીવ્રતર આઘાત સહન કરવો પડે છે તેના સમાજમાંથી ઘણા દાખલા મળી આવે છે. જો પહેલાંથી જ સાચી વાતો જણાવી તે પ્રમાણે જીવનમાં ફેરફાર કરવામાં આવે તો જે કુટુંબીઓ થોડા કલેશથી સાદા જીવનને અનુકૂળ થઈ શકત, તેમને એકાએક નવી સ્થિતિને નછૂટકે અનુકૂળ થવું કઠણ થઈ પડે છે, અને પછી પ્રયત્ન છતાં જે કઠણ જીવનને પોતે ટેવાયેલાં નહિ તેને નિભાવવાની ફરજ આવી પડે છે, અને ચિંતા, રોગ અને અકાળ મૃત્યુના ભોગ થવું પડે છે. આવી વૃત્તિને આપણે 'દેવાળિયા વૃત્તિ' કહીએ છીએ.

સામાજિક, રાજકીય અને ધાર્મિક બાબતોમા પણ દેવાળિયા વૃત્તિની અછત નથી હોતી. નછૂટકે જ સત્ય પરિસ્થિતિને અનુસરવું, ત્યાં સુધી તાત્કાલિક પ્રેયને જ પસંદ કરવું—એનું જ નામ દેવાળિયા વૃત્તિ. પછી સત્ય પરિસ્થિતિ આવ્યા વિના તો રહેતી જ નથી, અને નછૂટકે જે સ્થિતિને વશ થવું પડે તેમાં સમજપૂર્વક તેને અનુસરવામાં જે સમાધાન રહે છે તે મળતું નથી.

અર્થમાં દેવાળિયા વૃત્તિ

દેશનું ધન વધતા ને વધતા પ્રમાણમાં દર વર્ષે ઘસડાતું જાય છે. ભાગ્યે જ એવો કોઈ ધંધો છે કે જેમાં કેવળ કોઈ દેશી વસ્તુને પ્રામાણિકપણે ઉપજાવી અને વેચવાથી જે કાંઈ બચત રહે તેથી કોઈ સમૃદ્ધ થવાની આશા રાખી શકે. બધાંનાં ભાગ્યો સટ્ટાની હારજીત, ભેળસેળ, ખોટા માપ કે ગ્રાહકની આંખે કોઈ છેતરપીંડી ઉપર જ અવલંબી રહ્યાં છે. સમાજનો અતિ દરિદ્રી વર્ગ ભૂખમરાને લીધે નિમિત્ત મળતાંની સાથે મરતો જ જાય છે; દરિદ્ર વર્ગ અતિ દરિદ્ર થતો જાય છે, અને મધ્યમ

વર્ગને મધ્યમપણાનો ડોળ કેમ ચાલુ રાખવો એ ફિકર ને કફ્ણુ, આમનુ જાય છે આ દેશની આર્થિક પરિસ્થિતિ

સ્વદેશમા કે પરદેશમા કોઈ પણ ઠેકાણે માનભગ થવાના ભય વિના વસવુ અશક્ય, પુરુષની કમાણીનો કાઈક આધાર સરકારી તત્ર હોવાથી સ્ત્રીને કે દીકરાને પણ દેશની

રાજકીય દેવાળિયા વૃત્તિ

પ્રવૃત્તિઓમા ભાગ લેવો અશક્ય અને એવુ ભયભરેલુ માનસ, જનિયાવાળાની પુનરાવૃત્તિની સદૈવ શકયતા, પ્રજાના મન વિરુદ્ધ જ નહિ, પણ પ્રજાની ઉન્નતિને વિઘાતક અને પ્રજાનુ અપમાન કરનારા અને એમનો તેજોભગ કરનારા કાયદાઓની રચના અને અમલ, લાચરુશવત અને ઉડાઉ પગારોવાળી નોકરશાહી, અત કરણ કે પ્રજા કોઈ નેયે જવાબદાર નહિ એવા રાજાઓ, નિષ્પક્ષપાત ન્યાયનો અભાવ આ દેશની રાજકીય પરિસ્થિતિ

આ જગતમા નાનામોટા સર્વે મનુષ્યોમા સ્વાભિમાનની જાગૃતિ ઉત્પન્ન થયેલી જણાય છે, અને તે અચૂકપણે પ્રગતિ કરતી માલૂમ પડે છે માનવપ્રજાના ઉત્તરોત્તર

સામાજિક દેવાળિયા વૃત્તિ

અભ્યુદય માટે એ જાગૃતિને વધાવી લેવી અને તેને યોગ્ય વળણુ આપવુ એ જ યોગ્ય વૃત્તિ ગણાય માણસ-માણસ વચ્ચે પૂજ્ય-પૂજક-ભાવનો જો કોઈ સાચો પાયો હોઈ શકે તો તે કેવળ ચારિત્રની ઉચ્ચતાનો જ હોવો ઘટે, જો કોઈનો બહિષ્કાર યોગ્ય કહી શકાય તો તે ચારિત્રના દોષને લીધે જ, પણ તેને બદલે કેવળ જન્મના કે ધનના નિમિત્તથી રગનુ, વર્ણનુ, કુળનુ કે લિંગનુ અભિમાન અથવા અપમાન, તે અભિમાનના બળે બીજાઓનુ પદનિસ્રગ દલન,

વ્યક્તિ, કુટુંબ, સમાજ અને દેશ સર્વેના સત્ત્વ, દ્રવ્ય અને સમયનો અપવ્યય કરનારી રૂઢિઓ આ દેશની સામાજિક પરિસ્થિતિ

ધાર્મિક પરિસ્થિતિનો ચિતાર આગલા પ્રકરણોમાં આવી જ ગયો છે

ભાવિ ક્રાન્તિની ભયંકરતા

૬ આ પરિસ્થિતિને બરાબર સમજી લઈ દરિદ્ર વર્ગને જીવનનું ધારણપોષણ શક્ય થાય એવી રીતે પોતાના જીવનના આદર્શો અને વ્યવહાર ધનિક વર્ગ ન બદલે, રાજદ્વારી લોકો પ્રજાનું તેજ વધે અને કલ્યાણ થાય એવી રીતે રાજ્યપદ્ધતિ ન બદલે, સમાજના ઊપલા વર્ગો નીચેના વર્ગો ચગદાય નહિ એવી રીતે સમાજનું બંધારણ અને રૂઢિઓ ન બદલે, અને ધર્મના નેતાઓ મૂઢ આગ્રહો, મમતો અને અબુદ્ધિયુક્ત માન્યતાઓને છોડી સાચી ધાર્મિક વૃત્તિ કેળવવા પ્રયાસ ન કરે તો એ સર્વેનું પરિણામ એક દિવસ ફ્રેંચ વિપ્લવને તેમજ બોલ્શેવિઝમને ભુલાવે એવું ભયંકર ન થાય તો આશ્ચર્ય ગણાય બનકે, એમ જ રીતે કદાચ ન થાય તે આખી પ્રજા ઉતાવળે મરણપથે નાગી જવાથી એ પરિવર્તન કદાચ સમાજની એકેએક ઇમારતને પાયામાંથી ઉખાડી નાખે એમ બને, સારુ કે ખરાબ એકે પ્રકારનું રાજ્ય સ્થિર ન થાય, ધન હોવું એ જ અપરાધ બને, વર્ણની શ્રેષ્ઠતા જ દુઃખનું કારણ થઈ પડે, અને ધાર્મિકતાનો અંશ પણ રહ્યો નથી એમ કેટલોક કાળ લાગી આવે એમ પણ બને કે આ પરિણામો આજે થોડાવત્તા પ્રયત્નથી અટકાવવા શક્ય હોય, અને એ પ્રયત્નો વિષે આજે બેપરવા રહીએ તો એવો કાળ આવે કે પછી ભારે પ્રયત્નો કર્યા છતાં તેને અટકાવી શકાય નહિ

જીવનના ઉપર અસર કરનારા સિદ્ધાન્તોનો સ્વીકાર કરવામાં શિથિલતા રાખવામા આવે તો કેવા ભયકર પરિણામો આવી શકે એનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ આપવા આટલુ લખવુ પડ્યુ. હવે પાછા મૂળ ચર્ચા પર આવીએ

§ સિદ્ધાન્તને વ્યવહારમાં મૂકવા સામે બીજી એક દલીલ કરવામા આવે છે તે એ કે એને માટે હજુ યોગ્ય સમય નથી આવ્યો. આ પ્રકારના બચાવમાં બે જુદી-જુદી બાબતોનો સમાય છે. એક તો એ કે નવા વિચારને અનુસરીને જીવન અથવા સંસ્થામાં જે ફેરફાર કરવા પડે તે ફેરફાર માટે સમય નથી આવ્યો. બીજી એ કે તે નવા વિચારને સમાજમાં ફેલાવવાને, વિસ્તારથી સમજાવવાને અને તેને જોર આપવાને, તેમજ તે વિચારનો સમાજ પાસે અમલ કરાવવાનું કાર્ય મહેલું અને સફળ કરવા માટે પુષ્કળ માણસોને એક પ્રકારનો સિદ્ધાન્ત માનતા કરવા તનતોડ પ્રયત્ન કરવાનો સમય નથી આવ્યો. આ બે બાબતો સાવ જુદી જ છે. પહેલી વસ્તુ માટે સમય કદાચ ન આવ્યો હોય, પણ બીજી પ્રવૃત્તિ માટે તો હમેશા સમય આવેલો હોય છે.જ, હરઘડી મુહૂર્ત જ હોય છે.

સમયની અયોગ્યતાની દલીલ

આ બીજી વસ્તુનો વિચાર ચોથા પ્રકરણમાં થઈ ગયો છે, તેથી એની ચર્ચા ફરીથી કરવાની જરૂર નથી. માટે નવા વિચારને અનુસરીને જીવન અથવા સંસ્થામાં જે ફેરફાર કરવા પડે તે ફેરફાર કરવા માટે સમયની યોગ્યતા કેવી રીતે તપાસવી તેનો જ વિચાર કરીશું.

કોઈ માણસ પોતાના પાડોશીઓને નુકસાન કર્યા વિના

પોતાનો વિચાર જેટલે અંશે અમલમાં મૂકી શકે તેટલે અંશે તો તે વિચારનો સાક્ષાત્કાર કરવાનું મુહૂર્ત હરઘડીએ છે. પણ જ્યારે જીવનપદ્ધતિમાં અથવા સંસ્થામાં કરવાનો ફેરફાર એવો હોય કે તેને અનેક લોકોની સમતિ અને સહકારની જરૂર હોય તો પૂરતા માણસો તે આપવા તયાર છે કે નહિ તે સવાલ જરૂર રહે.

તાત્કાલિક ઉપયોગિતાની દલીલ

§ પોતાને પ્રાપ્ત થયેલું સત્ય સ્વીકારવાને સમાજ તૈયાર નથી એ વિચારથી જે માણસ જાણે પોતાને તે સત્ય હાય ન લાગ્યું હોય એવી રીતે વર્તન રાખે છે તે પોતાના વિચારોનું સત્યાનાશ વાળે છે. ઘણીવાર એવી દલીલ કરવામાં આવે છે કે સમાજને અમુક નવા સિદ્ધાન્તને અનુસરીને પોતાના જીવનમાં ફેરફારો ક્યારેય કરવા તો પડશે જ, છતાં લોકમત તૈયાર ન થાય ત્યાં સુધી ચાલુ સંસ્થાને અનુસરવું ઠીક છે, કારણ કે તે તુરત માટે તો ઠીક કામ આવે છે. લોકમત પરિપક્વ ન હોય ત્યાં સુધી ચાલુ પ્રણાલિકા નિર્મૂળ ન કરવી જોઈએ અથવા તેમાં ભારે ફેરફાર ન કરી નાંખવા જોઈએ એ કહેવા માટે આ યોગ્ય દલીલ થઈ શકે ખરી. પણ એથી એમ સિદ્ધ થતું નથી કે જે લોકો એવા સુધારા માટે આતુર હોય તેમણે તે સુધારા અનાવશ્યક કે અનિષ્ટ છે એવી માન્યતા દેખાડી બોલતાં અને વર્તતાં રહેવું. તેમજ, એથી એમ પણ સિદ્ધ થતું નથી કે જેઓ કોઈ માન્યતા અથવા પ્રણાલિકાને તાત્કાલિક ઉપયોગની માનતા હોય તેમણે તે ઉપયોગ તરફ જ લક્ષ રાખવું અને એ કેવળ તાત્કાલિક અથવા થોડા સમય માટે જ છે એ વાત ભૂલી જવી. એ કેવળ થોડા સમયની જ ઉપયોગિતા છે, એ વાત પણ એટલી જ મહત્ત્વની છે.

આપણી જ્ઞાતિવ્યવસ્થાનું ઉદાહરણ લઈ આપણે આ વિષયને તપાસીશું. જેઓ એમ માને છે કે હાલ જે નાનીનાની જ્ઞાતિઓ છે તે યોગ્ય જ છે, અને તે એમ જ રહેવામાં સમાજનું કલ્યાણ છે તેમને વિષે કશું કહેવાનું નથી. એથી આગળ, જેઓ એમ માનતા હોય કે જ્ઞાતિઓ ઓછી હોત તો ઠીક હતું, પણ અનેક છે તેથીયે કશું નુકસાન નથી; ઊલટું, તેઓ અનેક પ્રકારે ઉપયોગી જ છે; અને તેથી રચનાત્મક ઉપાયો વડે જ્ઞાતિઓને એકત્ર કરવાના ઉપાયો યોજવામાં ન આવે ત્યાં સુધી તેને નભાવી રાખવી જોઈએ એમ માને, તેમને વિષે પણ કાંઈ કહેવાનું નથી.

જ્ઞાતિવ્યવસ્થા

પણ જેઓ આ બે પક્ષમાંના નથી, પણ એમ ખાતરીપૂર્વક માને છે કે જ્ઞાતિઓનું અસ્તિત્વ હાનિકારક છે, તેની આવશ્યકતા માનનારાઓની સંખ્યા ઘટતી જાય છે, તે પ્રજાના વિકાસને અટકાવે છે, આચારને સન્માર્ગે દોરવાની શક્તિ તેનામાં રહી નથી, —જ્યાં સમાજનું અમુક કાર્ય તેનાથી સરે છે, તેઓ જો આટલાં જ કારણથી જ્ઞાતિનું અસ્તિત્વ જોખમમાં આવે કે એનું બંધારણ ઢીલું થાય એવું કશું ન બોલવા કે કરવાની વૃત્તિ ધારણ કરે, તો તેઓની એ નિષ્ક્રિયતા સત્યનો ભંગ કરનારી અને અપરાધ-રૂપ થાય. કારણ, અમુક પ્રણાલિકા અથવા માન્યતા સંપૂર્ણ રીતે યોગ્ય નથી એવી જેમની ખાતરી હોય તે સૌની ફરજ છે કે તેમણે તેની ખામીઓ સ્વીકારવી અને તે તરફ લોકોનું ધ્યાન ખેંચવું. પછી ભલે તે ખામી દુરસ્ત કરવાની તેમને તક ન મળે કે તેમનામાં આવડત ન હોય.

એ જ પ્રમાણે દેશની રાજ્યપદ્ધતિ લઈએ. ચાહે તો એમ માનો કે હાલનું રાજ્યબંધારણ અને નોકરશાહી અમુક પ્રકારનું

કામ આપી રહી છે, અને 'પ્રજા જે જાતની રાજ્યપદ્ધતિને લાયક હોય તેવી જ હમેશા મેળવી શકે છે' એ ન્યાયે એને ઉખાડી નાખવી અશક્ય છે છતા આપણે જો એમ પણ માનતા હોઈએ કે પ્રચલિત રાજબંધારણ પ્રજાકીય અધિકારવિનાનું મડળ છે, તે અધિકારનો ખોટો ભાસ કરાવી છેતરામણમા નાખે છે, તેની રાજ્યવ્યવસ્થા અને નોકરશાહી પ્રજાનુ શોષણ કરનારી છે, અને તેના કાયદા પ્રજાનુ તેજ હણનારા છે અને તેને અતે ફેરવ્યે જ છૂટકો છે, તો આપણે એટલુ તો કરવાને જરૂર બધાયેલા છીએ કે આપણા એ નિશ્ચયને આપણે છુપાવીએ નહિ, અને જેનાથી એ રાજ્યપદ્ધતિને લેશ માત્ર પણ પોષણ મળવાનો સભવ રહે તેવા સર્વ પ્રકારના જાહેર યા ખાનગી કાર્યો અને ક્રિયાઓમાથી અત્યત સભાળપૂર્વક દૂર રહીએ, અને તે પ્રત્યે તેમજ તેના—અલબત, ખોટા—વર્તનો પ્રત્યે યોગ્ય પ્રકારનો તિરસ્કાર અને અણગમો ઉત્પન્ન થાય એવી રીતે લોકમત કેળવવા માટે આપણે ચાલે તેટલો પ્રભાવ ચલાવીએ

રાજ્યપદ્ધતિ

એ જ પ્રમાણે આપણા દેશી રાજ્યો લો જ્યા સુધી ઇંગ્રેજી અમલ નીચેની પ્રજાનો સ્વતંત્રતાનો કોયડો સતોષકારક રીતે ઉકલે નહિ, ત્યા સુધી દેશી રાજ્યોમા બેજવાબદારી અને જોહુકમી વર્તનની જે સદૈવ શક્યતા છે તેનો ઇલાજ તે રાજ્યોની પ્રજા પાસે પણ ન હોય એમ બને છતા જો આપણે એમ માનતા હોઈએ કે રજવાડાઓ અનેક રીતે દીનતાની ટેવ પાડવામા, નિકૃષ્ટ સામાજિક આદર્શો પોષવામા અને પોતાની પ્રજામાથી સ્વાભિમાનની લાગણી ઓછી કરવામા ભાગ ભરે છે, તથા દેશી રાજાઓએ પ્રજા પ્રત્યેની

દેશી રાજ્યો

જવાબદારી કબૂલ કર્યે જ છૂટકો છે, તો આપણે એ નિશ્ચયને છુપાવીએ નહિ, અને રાજદરબારોમાં ખુશામત, ખટપટ વગેરેના જે જે અધમ અને અવનતિ કરનારા તત્ત્વો હસ્તી ધરાવે છે અને ત્યાંથી જ બહાર ફેલાય છે, તે તે તત્ત્વોને જેનાથી લેશમાત્ર પણ પોષણ મળવાનો સંભવ રહે તેવા સર્વ પ્રકારના જાહેર કાર્યો અને ક્રિયામાંથી અત્યંત સંભાળપૂર્વક દૂર રહીએ, અને તેવા દોષવાળા વર્તન પ્રત્યે યોગ્ય પ્રસંગે તિરસ્કાર અને અણગમો ઉત્પન્ન થાય એવી રીતે લોકમત કેળવવા માટે આપણે ચાલે તેટલો પ્રભાવ ચલાવીએ

આમ વર્તવામાં આપણને સાથ આપનાર બીજુ કોઈ નથી, એ મુદ્દો અસ્થાને છે

§ રાજકારણમાં કોઈક સિદ્ધાન્ત જ્યારે તકરારનો મુદ્દો થઈ પડે છે, ત્યારે લોકો તે સિદ્ધાન્તનો એની છેવટની હદ સુધી અમલ કરતા નથી, પણ 'છૂટછાટ અને આપલે'—

છૂટછાટ અને આપલે

વાઈક જતું કરવુ અને કાઈક મેળવવુ—એ વહેવારુ નિયમને અનુસરે છે બર્ક કહે છે કે "તમામ રાજ્યપદ્ધતિ, અરે! દરેક માનવહિત અને ઉપભોગ, દરેક સદ્‌ગુણ, દરેક વિવેકભર્યું કાર્ય સૌનો આધાર 'છૂટછાટ અને આપલે'ના સિદ્ધાન્તના અથવા સત્ય વિષેના આગ્રહમાં જરૂરજોગા ત્યાગ ઉપર જ છે" આ વર્તનમાં ઘણુંકડાપણ અને સત્ય રહેલુ છે ખરુ પણ અહીં સિદ્ધાન્ત અથવા સત્યનો અર્થ ઘણુંખરુ અમુક હક્ક જેટલો જ થતો જોવામાં આવશે છતાં, 'આપલે અને છૂટછાટ'નો અર્થ એ નથી કે એ પ્રકારના સિદ્ધાન્તમાંથી એકને તિલાંજલિ મળે અને બીજાનું નિરકુશ

સામ્રાજ્ય થાય, અથવા બન્ને પ્રકારના સિદ્ધાન્તોને તિલાજલિ મળે, અને તેમાથી કાઇંક 'ષદ તૃતીય' નીકળે કે જેમા બન્નેના લાભ આવવાને બદલે બન્નેના ગેરલાભો જ આવી જાય બધું જે કહેવા માગે છે તે એટલુ જ છે કે આપણા સિદ્ધાન્તનો અમલ થાય એવો જ્યારે આપણે આગ્રહ કરીએ, ત્યારે સિદ્ધાન્તને નામે આપણે એવો મૂઢાગ્રહ ન બતાવીએ કે ઝાલેલુ નાકુ ઢીલુયે ન કરીએ, પણ જે વસ્તુસ્થિતિમા તે સિદ્ધાન્ત લાગૂ પાડવાનો હોય તેનો સપૂર્ણ વિચાર રાખીએ આપણે જે સાધનોદ્વારા કામ લેવાનુ હોય તે સાધનોનુ જ્ઞાન, તેમજ તેમની તાસીર જોઈને, આપણા સિદ્ધાન્તના આગ્રહમા કેટલી છૂટછાટ મૂકવાનો અવકાશ છે તેનુ જ્ઞાન પ્રથમ હોવુ આવશ્યક છે મૂઢની જેમ કેવળ તાર્કિક પરિપૂર્ણતા તરફ ધસ્યા જવુ એ જે સામાજિક પરિસ્થિતિ સાથે કામ લેવાનુ હોય તેને વિષે અજ્ઞાન બતાવવા જેવુ છે સપૂર્ણ પરિવર્તનથી લેશ માત્ર ઓછુ મળે તો તેનો તિરસ્કાર કરવો એ ભૂલ છે એવા ફેરફારો થઈ શકતા હોય તોપણ તે વારવાર કર્યા કરવાને તૈયાર થઈ જવુ એ આધળિયા વૃત્તિ છે

સિદ્ધાન્તના અમલમા મુશ્કેલીઓ.

§ આ વિષયનો હજુ જરા ઝીણવટથી વિચાર કરીએ એક સિદ્ધાન્ત ઉપર રચાયેલી વ્યવસ્થાને બદલે જ્યારે બીજા કોઈ સિદ્ધાન્ત ઉપર વ્યવસ્થા રચવા પ્રયાસ કરવામા આવે ત્યારે, ત્રણ કારણથી મુશ્કેલીઓ ઊભી થાય છે

(૧) માત્ર નવો સિદ્ધાન્ત યોગ્ય હોય અને જૂનો સાવ ખોટો જ હોય,

(૨) જૂના અને નવા બન્ને સિદ્ધાન્તોમા થોડોથોડો સત્યાશ

હોય, અને તેથી બન્ને વચ્ચેના તારતમ્યમા જ સત્ય આચરણ રહેલુ હોય

(૩) બન્ને પ્રસગમા, જે કાઈ સુધારો સૂચવવામા આવે તેને લીધે સમાજને કે નિર્દોષ વ્યક્તિઓને ઓછામા ઓછી અગવડ કે નુકસાન થાય તે જોવાની ફરજ.

હવે, જ્યા પહેલી પરિસ્થિતિ હોય ત્યા સિદ્ધાન્તનો તાત્વિક સ્વીકાર કરવાની બાબતમા કાઈ છૂટછાટ મૂકવાની હોય નહિ પણ સમાજને કે તેની નિર્દોષ વ્યક્તિઓને ઓછામા

ખડસુધારા

ઓછુ નુકસાન કે અગવડ થાય એ જોવાની ફરજ રહે, અને એને અગે સુધારાનો અમલ જુદાજુદા હપ્તાથી કે બીજી કોઈ યોજનાથી ધીમેધીમે કરવામા આવે આની છૂટછાટ અથવા આપણેમા સુધારકનો સિદ્ધાન્તનો ત્યાગ નથી, પણ ન્યાયબુદ્ધિ છે ન્યાયબુદ્ધિવિનાનો સત્યાગ્રહ હોઈ શકે નહિ

દાખલા તરીકે, ધારો કે દરેક રાજ્ય જે સિદ્ધાન્તને અંગની રાજ્યનું દેવુ વર્તમાનકાળમા વધાર્યે જ જાય છે અને ભવિષ્યની પ્રજા ઉપર કરનો બોજો નાખ્યે જાય છે,

રાજ્યનુ દેવુ

એ સિદ્ધાન્ત સાવ ખોટો છે એમ સ્વીકારવામા આવે, અને કોઈ પણ રાજ્યને ભવિષ્યની પ્રજા પર કરનો ભાર નાખવાનો અધિકાર જ નથી એવો સિદ્ધાન્ત રજૂ કરવામા આવે, અને તે સિદ્ધાન્તને અનુસરીને રાજ્યનું બધુ દેવુ સાડી વાળવાની સૂચના કરવામા આવે. હવે, આ બીજો સિદ્ધાન્ત સાચો હોય તોયે એકાએક બધુ દેવુ સાડી વાળવાથી

સમાજમાં જે આર્થિક ઊથલપાથલ, અગવડ અને નિર્દોષ વ્યક્તિ-ઓને નુકસાન થાય તે અટકાવવા માટે એ દેવું માંડી વાળવાની પદ્ધતિમાં કોઈક પ્રકારના ક્રમ અને હપ્તા દાખલ કરવામાં આવે તો તે છૂટછાટ કે આપલે સિદ્ધાન્તત્યાગ ન હોઈ, ન્યાયબુદ્ધિનું જ પરિણામ છે એમ કહેવાશે.

પણ, બીજી પરિસ્થિતિ હોય ત્યાં જ કઠણ પ્રશ્નો ઉત્પન્ન થાય છે, એટલે કે જ્યાં સત્ય કોઈ પણ એક જ સિદ્ધાન્તનો સર્વસ્વ અમલ કરવાથી ન જળવાતું હોય, પણ બે કે વધારે સિદ્ધાન્તોનો વિવેકયુક્ત અમલ કરવાથી જળવાતુ હોય. આવે પ્રસંગે સત્યનો કાંટો બરાબર કેટલે ઊભો રહે છે એ ઠરાવવું કઠણ હોય છે. જુદીજુદી દૃષ્ટિએ જોનારી જુદીજુદી વ્યક્તિઓ એક મત પર આવી શકતી નથી. આથી આવા પ્રસંગોમાં આપેલી છૂટછાટ કે આપલેમાં સિદ્ધાન્તત્યાગ થયો કે ન્યાયબુદ્ધિ જ વપરાઈ એ ઠરાવવું મુશ્કેલ હોય છે. પ્રામાણિક અને નિઃસ્વાર્થ બુદ્ધિના માણસો આમાં જે નિર્ણય કરે તેને સ્વીકારવો એથી વધુની આમાં અપેક્ષા રાખી શકાય નહિ.

દાખલા તરીકે, ઊપલી દેવાની બાબતમાં જ બે સિદ્ધાન્તો રહ્યા છે: એક એ કે રાજ્ય સર્વે જાતનાં મોટાં ખર્ચનાં કાર્યો પોતાના જ કાળની પ્રજાના ઉપર નાંખીને ઉકેલે, તેના કરતાં દેવું કરીને ઉકેલે એ વધારે ઠીક અને ન્યાય્ય પણ છે, કારણ કે એથી રાજ્યની સ્થિરતા અને શાખ વધે છે, અને એ કાર્યોનો લાભ ભવિષ્યની પ્રજાને પણ મળવાનો હોય છે; અને બીજો એ કે રાજ્ય પોતાની મુશ્કેલીઓ દૂર કરવા માટે ભવિષ્યની પ્રજા પર કરનો બોજો વધાર્યે જાય એ અન્યાય છે, કારણ કે એ દેવું કદી ફેડી

શકાતું નથી અને ભવિષ્યની પ્રજા વધના ને વધના કરના બોજા તળે કચડાતી જ જાય છે, અને લાભો તો અનુભવાતા જ નથી. આ બન્ને સિદ્ધાન્તો અધૂરા છે, અને બન્નેમાં કાંઈક વાજબીપણું પણ છે. આથી સત્ય અને ન્યાયયુક્ત વ્યવહાર એ બેમાંથી કોઈ એક જ સિદ્ધાન્તના પૂરા અમલમાં નહિ, પણ બન્ને સિદ્ધાન્તોના ન્યાયયુક્ત મેળથી ઠરાવેલા ધોરણમાં રહ્યો છે.

યંત્રયુગ

વળી એક બીજો દાખલો લઈએ. યંત્રયુગે ઉત્પન્ન કરેલી સંસ્કૃતિથી અનેક અનર્થો નિર્માણ થયાં છે ખરાં; છતાં એ અનિષ્ટો જેમજેમ નિર્માણ થતાં જાય તેમતેમ તે દરેકને દૂર કરવા માટે ઉપાયો શોધ્યા કરવા એમાં પ્રગતિ અને પુરુષાર્થ રહેલાં છે—એ એક સિદ્ધાન્ત: અને એ અનિષ્ટોના મૂળરૂપ યંત્રયુગનો સદંતર અંત લાવવો એ બીજો સિદ્ધાન્ત. સંભવ છે કે યંત્રયુગનો સદંતર અંત લાવવો એ પણ સાચો માર્ગ ન હોય, અને યંત્રયુગની સંસ્કૃતિને છેવટની હદ સુધી વળગી રહેવું એ પણ સાચો માર્ગ ન હોય, પણ કોઈક ઠેકાણે બદીઓને દૂર કરવાના પ્રયત્નો સાથે યંત્રયુગનું પોષણ એમાં સમાજનું હિત રહ્યું હોય. અમુક એક બાબતમાં યંત્રના વપરાશની સમૂળગી મનાઈ કરવી જોઈએ એમ ખાતરીપૂર્વક નિશ્ચય કરવામાં આવે; ત્યારે પણ એ નિશ્ચયનો અમલ કરતી વખતે તે પહેલાં જે લોકો યંત્રોમાં પડી ચૂક્યા હોય તેમને અગવડ કે નુકસાન થતાં અટકાવવા માટે એ મનાઈની રીત હળવી કરવી પડે તો તે સિદ્ધાન્તત્યાગ ન કહેવાય, પણ ન્યાયબુદ્ધિથી ઠરાવેલું ધોરણ જ કહેવાય. એ જ પ્રમાણે કોઈ નવું યંત્ર દાખલ કર્યા પહેલાં એવા જ પ્રકારનો વિચાર કરવામાં આવે તો તે પણ ન્યાય જ કહેવાય.

પણ જે બાબતમાં યંત્રના વપરાશની બિલકુલ મનાઈ કરવી જ યોગ્ય હોય ત્યાં, મનાઈને બદલે વપરાશની ઉપર ભારે કર નાખવો કે બીજો કોઈ અંકુશ મૂકી કામ ચલાવવું—એ પ્રકારની છૂટછાટ એ સત્યાગ્રહત્યાગ ગણાય. દા. ત., જો આપણને એમ લાગતું હોય કે મશીનગન જેવા માણસને મારવાના સાધનોની અથવા ભાર ખેંચવાની મોટર ગાડીઓનો અમુક કામ સિવાય બીજા પ્રસંગોમાં ઉપયોગ કરવાની મનાઈ જ થવી યોગ્ય છે, તો મોટો કર બેસાડીને મશીનગન કે મોટર ગાડી બનાવવાની કે વાપરવાની છૂટ આપવી એ સિદ્ધાન્ત સાથે અયોગ્ય છૂટછાટ કરી કહેવાય. પણ એવી મનાઈ સાથે એવી મનાઈ નહોતી તે દરમ્યાન, જેઓ એના માલિક હોય તેમને થનારા નુકસાનને હળવું કરવા માટે કાંઈ યોજના કરવી પડે તો એ ન્યાય હોઈ શકે. એ જ પ્રમાણે દારૂ વિષે પણ કહી શકાય. જો દારૂની બધી કરી એ જ ઇષ્ટ હોય તો દારૂ પર ભારેમાં ભારે કર નાખીને પણ પીવાની છૂટ આપવી એ સિદ્ધાન્તભંગ કહેવાય, પણ બંધી કરતી વખતે દારૂના પીઠાના માલિકને કાંઈક નુકસાની આપવી પડે તો એ ન્યાય છે.

૭ સિદ્ધાન્તઘાતક નાના સુધારા

આ પ્રમાણે સિદ્ધાન્તને અમલમાં મૂકવામાં કરેલી ઢીલાશ એ મોટા સુધારાને ગળી જનારો નાનો સુધારો છે કે એના પ્રત્યે પહોંચાડનારો ખંડ સુધારો છે એ દરેક પ્રસંગે ઠરાવવું પડે. એમ પણ બને કે એ વિષે સાચો અભિપ્રાય બાંધવો તે કાળે શક્ય પણ ન હોય.

ઉદાહરણાર્થે, અસ્પૃશ્યતાનિવારણનો પ્રશ્ન લઈએ. જો અસ્પૃશ્યતાને સમૂળ ટાળી નાખવી એ ધ્યેય હોય તો અસ્પૃશ્યો

માટે જુદા કૂવા, જુદાં મંદિરો કે જુદી નિશાળો કરવી એ અસ્પૃશ્યતાને નભાવી રાખનારા સુધારા છે એમ કહી શકાય. બીજી બાજુથી અસ્પૃશ્યતાનો પૂરેપૂરો નાશ થાય તે દરમ્યાન અસ્પૃશ્યોને પડતી હાડમારી દૂર કરવી એ અત્યંત મહત્ત્વની તાત્કાલિક જરૂરિયાત હોઈ એ પૈકી બધા ન હોય તોય કેટલાક સુધારા પણ ન સ્વીકારવા એ અસ્પૃશ્યોની પ્રત્યક્ષ રિબામણીને સિદ્ધાન્તને નામે કાયમ રાખવાનું થાય. ઠેકઠેકાણે અસ્પૃશ્યોને માટે જુદી સગવડો કરવી એને જ જો હરિજનસેવાનો કાર્યક્રમ બનાવી દેવામાં આવે તો તો નાનો સુધારો મોટા સુધારાને ગળી જાય એવું પરિણામ આવવાનો સંભવ છે. પણ સવર્ણોમાં જે કાંઈ વિશેષ સંસ્કારો અથવા સભ્યતા હોય તે સવર્ણોને મળે, જેથી સમાજમાં તેઓ બરોબરીનું સ્થાન મેળવી લે એવી પરિસ્થિતિ તૈયાર કરવા જે ખાસ યોજના ઘડવી, એ જાતના નાના સુધારા હોય તો તે મૂળ સિદ્ધાન્તની દિશામાં છે એમ કહેવાય. આ બાબતમાં આજની પ્રવૃત્તિ ખંડ-સુધારાની છે કે નાના સુધારા મોટા સુધારાને ગળી જનારા છે એ બાબતમાં ચોક્કસ અભિપ્રાય બાંધવો કઠણ હોય એ શક્ય છે. પણ આવા વિષયમાં કસોટી કરવાનું ધોરણ આ પ્રમાણે મૂકી શકાય : જ્યારે નાના સુધારાથી આખો પ્રશ્ન પતી ગયો એમ માનવામાં આવે, અથવા જ્યારે અખંડ સુધારાની દિશા છોડી બીજી ભૂલભરેલી દિશા ગ્રહણ કરવામાં આવે જેથી આખરે બમણો માર્ગ કાપવાનો થાય—ત્યારે સિદ્ધાન્તનો ત્યાગ થાય છે. પણ જ્યારે સુધારક મોટા સુધારાની દિશામાં સતત મથતો રહી નાનો સુધારો સ્વીકારી લેવાની તક માત્ર સાધી લે, ત્યારે એ યોગ્ય છૂટછાટ અથવા આપલે કરે છે.

કસોટી

ઈ સમાજ પાસે એક નવા સિદ્ધાન્તનો અમલ કરાવવો એ હમેશા ધીરજનુ કામ છે પ્રજાના ઇતિહાસમા સો, બસો કે ચારસો વર્ષ પણ કાળનુ એક બિંદુ માત્ર છે ઇતિહાસના

ધીરજની દલીલ યથાર્થ જ્ઞાનને અભાવે લોકોને એમ લાગતુ હોય છે કે તેઓ જે સ્થિતિમા આજે છે તેમા પહેલાથી જ હતા, અથવા ઝપાટાબધ પ્રગતિ કરતા આવ્યા હશે ખરુ પૂછતા, એક એક ફેરફારનો અમલ થવા માટે કેટલો બધો લાબો કાળ લાગે છે તેનું લોકોને ભાગ્યે જ ભાન હોય છે ઉદાહરણાર્થ, મરાઠાકાળનો ઇતિહાસ વાચતા આપણને એવુ લાગવાનો સભવ છે કે સર્વત્ર મુસલમાનોનો દોર ચાલતો હતો તેવામા એકાએક શિવાજી અને મરાઠાઓ આગળ ઊઠયા અને મરાઠારાજ્ય સ્થાપી દીધુ વાસ્તવિક રીતે, શ્રી રાનડેએ બતાવ્યુ છે તેમ, કેટલાયે સૈકા પૂર્વેથી એને માટે પાયો ખોદાતો હતો અને ઓટલો ચણાતો હતો આથી પ્રજામા સિદ્ધાન્તોનો અમલ થવાની ગતિ અતિશય મદ માલૂમ પડે તો તેથી સત્યાગ્રહીએ ધીરજ ન ખોતા ભૂતકાળ તરફ દૃષ્ટિ નાખી અધીરતા સમેટી લેવી ઘટે છે

પણ આ ધીરજ રાખવાનો અર્થ એમ ન કરી શકાય કે સિદ્ધાન્તને પુરુષપ્રયત્નથી જેટલો વેગ આપી શકાય તેટલો આપવામા ઢીલાશ રાખી શકાય, અને અલ્પ પ્રયત્ન કરી સતોષ માની શકાય પોતાને જે સ્પષ્ટપણે સમજાયુ છે તે સમજાવવા અને તેનો અમલ કરાવવા, અને જેટલે અંશે એમા માનવોના દુ ખનિવારણની બાબત હોય તેટલે અંશે એ પ્રવૃત્તિને વધારવા તનતોડ મહેનત કરતા રહીને જ, મહેનતનુ ફળ જોવાની બાબતમા અધીરતા સમેટી લેવાનુ આશ્વાસન ધરી શકે જીવનના મહત્ત્વના પ્રશ્નોની બાબતમા તો જે ગાધીજીની જેમ મ્હી શકે

કે એ સિદ્ધાન્તને સ્વીકરાવવા માટે 'મારો પ્રાણ જામીનગીરીમાં મૂક્યો છે,' તે જ સત્યાગ્રહી છે એમ કહી શકાય.

§ અંતમા, ગાધીજીની શિખામણ ફરીથી ઉતારી આ લાંબો **સત્યનિર્ણયની ચાવી** નિબંધ પૂરો કરું છુઃ

"આજ જે કોયડા આપણી સામે આવી ઊભે છે, તેમાં આપણે સત્યનું પાલન કરીએ તો કઠણ અવસરોમાં શું કરવું એની ખબર આપણને એની મેળે પડી રહેશે. . . આમ જે એક માસ પણ કરશે તેને તુરત પોતામાં થયેલો ફેરફાર સ્પષ્ટ દેખાશે."